

Giới thiệu Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan

Truyện Sống Lại Năm 1973 của tác giả Nguyệt Tân Đan là một trong những câu chuyện hiện đại hay. Truyện hứa hẹn không làm bạn đọc thất vọng với những tình tiết vô cùng dễ thương và vui nhộn. Cô Tiểu Nguyệt cho rằng mình là người phụ nữ ngu xuẩn nhất không phân biệt được ai thật tâm đối tốt với mình, ai gặp dịp thì chơi.

Kết cục kiếp trước thê thảm chẳng oán ai được. Thương tiên cho cô cơ hội làm lại từ đầu cô nhất định phải rời xa tên nam nhân cận bả kia cho tên gốc kiếp trước một cuộc sống hạnh phúc.

Truyện nói đến cuộc sống đơn giản của cô gái sau khi sống lại thập niên 70. Sau đó sống cuộc sống vui vẻ hằng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1: Trùng sinh

“Thật xin lỗi, hãy quên tôi đi, A...”. Cô Tiểu Nguyệt đầu đầy mồ hôi tỉnh lại, trong phòng khách mẹ Cô bị tiếng kêu thảm thiết của con gái hù dọa nhanh chóng bỏ lại miếng vải trong tay, luống cuống chạy vào.

Nhìn vẻ mặt con ngây ngốc ngồi ở đầu giường, mẹ Cô sốt ruột nói: “Sao vậy Tiểu Nguyệt, đã xảy ra chuyện gì, con khó chịu ở đâu sao, để mẹ xem nào!”

Nói xong dùng tay đưa lên trán Cô Tiểu Nguyệt xem xét, sau khi xem tới lui mới thờ phào nhẹ nhõm nói: “May quá đã hạ sốt, cảm ơn trời đất, con gái tôi cuối cùng cũng không có việc gì”.

Cô Tiểu Nguyệt vẫn không có động tĩnh, mẹ Cô còn tưởng rằng con gái giận mình, nên nhẹ nhàng xoa mặt cô: “Tiểu Nguyệt à, mẹ biết con còn trách mẹ để con về nông thôn, thôn Miêu Thạch là nơi chị gái con phải tới sáu năm trước. Lúc chị con đi, con còn nhỏ, chị con cũng mới có 19. Vốn dĩ chị con định sẽ kết hôn cùng Xuân Sinh, nhưng là người Trung Quốc nhất định phải nghe theo tiếng gọi của Đảng, xuống nông thôn hoạt động vì tổ quốc xây dựng!”

Mẹ cô nghỉ một chút lại nói: “Thời gian đã 6 năm, chị gái con cũng 23 tuổi rồi, cha mẹ Xuân Sinh đã muốn có cháu, bắt buộc dĩ mẹ mới để con thay chị xuống nông thôn, con có thể tha thứ cho mẹ hay không, con gái!”

Sau khi Cô Tiểu Nguyệt tự sát, tiếp tục sinh hoạt trong bóng đêm, cô cố gắng muốn truy tìm tung tích của Lý Quang Hoa. Nhưng con đường cô đuổi theo dù có chạy nhanh cỡ nào dường như cũng vĩnh viễn không đến được điểm đích. Trong lòng cô vô cùng khủng hoảng, có phải cô sẽ không còn gặp được cái người đại ngốc luôn thật lòng với mình. Cô rất hận, hận chính mình vì sao không phát hiện Lý Quang Hoa tốt sớm hơn một chút.

Ngay khi cô muốn buông tay, thì bị một lực hấp dẫn khổng lồ kéo đi. Cô chỉ kịp trông thấy một luồng ánh sáng, sau đó mất đi trực giác.

Đợi đến khi cô tỉnh táo, có lại trực giác, đã nghe thấy bên tai một giọng nói quen thuộc đang không ngừng gọi chính mình.

Cô Tiểu Nguyệt nhìn mẹ Cô tuổi trẻ trước mặt mình trong lòng vô cùng khiếp sợ! Đây là tình huống gì, vì sao cô lại ở nhà? Không phải cô đã chết sao? Vì cái gì mẹ lại trở nên trẻ như vậy?

Nghe mẹ cô nói ra, Cô Tiểu Nguyệt trong lòng nghi ngờ ngày càng nhiều. Tại sao mẹ lại nói muốn cô xuống nông thôn thay chị gái, không phải đã qua 10 năm hay sao?

Cô Tiểu Nguyệt không nghĩ ra, nhưng mà, nhìn mẹ khỏe mạnh ngồi bên cạnh mình, cô cũng không để ý nhiều nữa, nhào vào lòng bà khóc lớn!

Mẹ Cô không ngừng vuốt lưng Cô Tiểu Nguyệt, rồi nức nở nói: “Tiểu Nguyệt, mẹ xin lỗi con, chỉ là chị gái con không thể kéo dài được nữa, con mới 16 tuổi, còn trẻ, đến thời điểm thích hợp mẹ sẽ nghĩ cách để con quay về!”

Cô Tiểu Nguyệt không quan tâm tới, chỉ đem nỗi ám ức và toàn bộ sự hối hận khóc rống lên. Vốn là thân thể suy yếu, khóc một lúc lâu sau đó mệt mỏi ngủ đi. Mẹ Cô nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Tiểu Nguyệt, vô cùng đau lòng, thờ dài, đắp kín mền sau đó rời khỏi phòng.

Trong giấc mơ, tất cả đều là hình ảnh cô bị người yêu vứt bỏ, bị bạn tốt phản bội, lại đây sự áy náy đối với Lý Quang Hoa, nên giấc ngủ không yên. Không biết từ lúc nào cô tỉnh dậy từ trong mộng, nhìn ánh mặt trời bên ngoài mới tờ mờ sáng, quang cảnh vô cùng yên tĩnh.

Ngồi trên giường, Cô Tiểu Nguyệt nhìn mình suy nghĩ, giống như cô trở lại mười năm trước. Vì nghiệm chứng sự phán đoán của mình, cô xuống giường đi dép sau đó đến bên cửa sổ nhỏ cạnh bàn học. Nhìn tấm lịch viết ngày 23 tháng 8 năm 1973.

Cô Tiểu Nguyệt Run rẩy trở lại giường, cắn chặt chân khóc. Hóa ra đây là thật, Thượng tiên nhân từ cho cô một cơ hội làm lại từ đầu. Lần này cô sẽ

không gây ra những sai lầm như vậy, cô muốn sống thật tốt, so với bất luận kẻ nào cũng phải hạnh phúc hơn!

Còn nhớ vào thời điểm này ở kiếp trước, bản thân ở nhà khóc nháo, không muốn đi xuống nông thôn chịu khổ. Cảm giác mẹ thiên vị, để mình phải đi chịu khổ thay cho chị gái, sau mười năm cũng không thể tiêu tan!

Nghĩ đến chuyện này, Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy bản thân thật bất hiểu, mẹ không còn cách nào khác mới để mình xuống nông thôn thay chị. Dù sao chị cũng đã 23 tuổi, ở thời đại này đã là một cô gái lớn, Nhà họ Hà cũng đã thúc giục nhiều lần, nếu chị không trở lại, anh Xuân Sinh chắc sẽ bị ba mẹ ép cưới người khác!

Trái lại, mình mới chỉ 16 tuổi, còn có thể kéo dài vài năm, vì sao lúc trước mình lại không thể suy nghĩ vì chị gái, chỉ ích kỷ lo lắng cho mình. Cổ Tiểu Nguyệt vô cùng phiền muộn vì chính mình.

Lần này, nhất định không thể làm âm ỉ, phải thương mẹ và thương chị. Huống chi thôn Miêu Thạch còn có đứa ngốc mà mình muốn bù đắp.

Kiếp trước, ngày 27 tháng 8 năm 1973 chính là ngày cô chính thức rời khỏi nhà xuống thôn Miêu Thạch tham gia hoạt động, cũng chính trong thôn này cô nhận ra có một số người rất quan trọng.

Ở đây mặc dù ở kiếp trước chính là con ác mộng, nhưng cũng có một nam nhân tốt dùng một đời để yêu thương mình, lần này cô sẽ không ngó ngàng nữa, chỉ muốn gả cho Lý Quang Hoa sau đó sống thật tốt qua ngày, Tên đàn ông cặn bã kia, cùng với cô gái tâm cơ đó cũng không cần để ý nữa. Nhưng mà, không biết rằng ở kiếp này Lý Quang Hoa có còn thích cô hay không.

Mặc dù trong lòng luôn nhắc nhở chính mình, kiếp trước anh yêu cô như vậy, yêu đến không tiếc cả sinh mạng, kiếp này chắc chắn cũng sẽ thích mình. Chỉ cần anh còn có thể tiếp nhận cô, lần này cô nhất định sẽ quý trọng thật tốt, thương yêu anh, sau đó sinh cho anh một đàn con béo mập!

Có mong đợi, cho nên Cổ Tiểu Nguyệt không nhịn được mà mong cho sáng 27 nhanh đến, cô thật sự một phút cũng không chờ được, cô muốn gặp anh. Nhưng mà, thời gian cũng không theo sự mong muốn của mình mà thay đổi, Cổ Tiểu Nguyệt biết rõ mình nên nhẫn nhịn chờ đợi vài ngày nữa. Ở nhà cùng với mẹ, sau đó chuẩn bị thật tốt để gặp nhau.

Nghĩ thông suốt, Cổ Tiểu Nguyệt cũng thoải mái hơn nhiều. Nghĩ tới mình cũng không ngủ được nữa vẫn nên dậy sớm chuẩn bị đồ ăn cho sáng cho mẹ là tốt nhất, sau này nhất định phải hiếu thảo với mẹ!

Mở tủ quần áo, lấy từ bên trong ra một chiếc áo trắng sọc đen, sau đó lựa ra một chiếc quần dài màu đen, thay đồ.

Cô gái trong gương đang trong thời kỳ trở mặt rất hoàn hảo làm Cổ Tiểu Nguyệt vô cùng hài lòng. Thân thể cô luôn trong sạch! Mặc dù từng yêu tên khốn Tôn Văn Nghiễm nhưng cô hiểu rằng, một cô gái không nên làm chuyện đó trước hôn nhân.

Tôn Văn Nghiễm cũng từng vì điều này mà oán hận cô, có lần thậm chí còn muốn cưỡng bức cô, cuối cùng cũng không thể thực hiện!

Cổ Tiểu Nguyệt thấy may mắn vì trước kia mình kiên quyết, nếu không cho dù trùng sinh lại thân thể có trong sạch thì vẫn không thể thoát được bóng ma trong lòng. Bản thân cô sẽ không thể nào đối mặt với Lý Quang Hoa chân thành kia, cũng sẽ oán hận mình không thể cho Lý Quang Hoa một con người trong sạch.

Thay quần áo xong, Cổ Tiểu Nguyệt vào trong nhà tắm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt trong gương, vô cùng vui vẻ. Cổ Tiểu Nguyệt biết rõ ưu thế lớn nhất của bản thân chính là khuôn mặt đẹp hại nước hại dân, không cần trang điểm, mái tóc cũng chỉ cần buộc về phía sau một chút đã vô cùng xinh đẹp.

Cũng chính vì khuôn mặt này mà kiếp trước cô chịu nhiều đau khổ đến vậy, gặp phải tên khốn Tôn Văn Nghiễm. Nhưng dù vậy cô cũng không có chán ghét dung nhan của mình, sau khi rửa mặt, Cổ Tiểu Nguyệt cẩn thận quan sát trong gương.

Khuôn mặt Cổ Tiểu Nguyệt cũng không hẳn là trái xoan hoàn toàn, lông mày lá liễu, đôi mắt to ngập nước, mỗi khi vô ý cười làm nó càng sáng lên. Phía bên dưới chính là chiếc mũi tinh xảo, khiến cho khuôn mặt càng thêm xinh đẹp. Đôi môi đỏ mọng càng tăng thêm mỹ lệ cho khuôn mặt trắng nõn, hai má hơi phúng phính, khiến cho cô vừa có vẻ đáng yêu lại vô cùng duyên dáng.

Đối với dung mạo của bản thân Cổ Tiểu Nguyệt vẫn luôn hài lòng. Cô tiến đến phòng bếp, dự định lấy gạo nấu cháo.

Ở quê sống vài năm, mười ngón tay vốn dĩ không dính nước mùa xuân của Cổ tiểu thư cũng học được nghề nấu nướng.

Nhìn phòng bếp vồn vộn chỉ có chút nguyên liệu, trong đầu Cổ Tiểu Nguyệt suy nghĩ một lát cuối cùng một thực đơn đầy đủ liền hiện ra.

Đem đậu cô ve xắt thành từng đoạn, Cổ Tiểu Nguyệt dự định làm món đậu cô ve xào. Trong góc còn dư vài củ khoai tây, Cổ Tiểu Nguyệt quyết định cắt vài trái ớt xanh sau đó thái sợi cùng với khoai tây.

Tay chân nhanh chóng xử lý thức ăn, sau đó nhóm lửa, đổ dầu, bỏ rau vào nồi, chỉ chốc lát bên trong nồi đã truyền ra hương thơm mỹ vị.

Trong phòng bếp truyền ra mùi thơm của thức ăn làm cho mẹ Cổ từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Khúc mắc

Mẹ cô ngủi thấy mùi thức ăn, hết sức ngạc nhiên, con gái lớn còn chưa về, vậy ai đang làm cơm chứ! Rồi giương đi dép ra khỏi phòng.

Đi qua phòng khách nhỏ, vào phòng bếp, nhìn người đang bận rộn trong phòng bếp chính là con gái nhỏ của mình. Bà vô cùng kinh ngạc, dụi dụi mắt.

Nhìn Cô Tiểu Nguyệt đang đeo chiếc tạp dề màu xanh bên hông mà bà vẫn hay mang, tay phải cầm chiếc muôi không ngừng đảo thức ăn. Mà bên trong bếp lò, lửa sáng rực, một mùi thơm từ bên trong truyền tới.

Mặc dù lấy làm lạ vì không biết con gái nhỏ của mình học nấu cơm lúc nào, lại còn xào được mùi thơm như thế, nhưng mẹ cô cũng rất vui mừng. Nhìn bóng lưng con gầy yếu, bà cảm thấy con gái mình càng lớn lại càng hiểu chuyện!

Cô Tiểu Nguyệt sau khi xào thức ăn, đặt ra bàn, xoay người đã thấy mẹ đang nhìn mình đầy thương yêu. Cô thấy mẹ còn đang mặc đồ ngủ, tóc xõa, bèn cười nói: “Mẹ nhanh lên, nhanh đi rửa mặt thay quần áo, rồi ăn cơm!”

Mẹ Cô cười một tiếng, nghe lời quay về phòng thay đồ. Cô Tiểu Nguyệt biết mình sẽ làm cho mẹ cảm thấy kỳ lạ, nhưng mà cô biết rõ rằng, mẹ sẽ cho là mình hiểu chuyện, chứ không nghĩ mình bị quý nhập vào người!

Người làm mẹ luôn cảm thấy con mình là tốt nhất, sau này cô thay đổi, tin tưởng rằng mẹ sẽ cho rằng trải qua lần ỏ ào khiến mình hiểu chuyện hơn mà thôi!

Sau này cô có thể giúp mẹ làm nhiều một chút, không để bà phải vất vả như vậy. Dù sao một mình mẹ đã nuôi hai chị em cô lớn lên, chắc chắn cũng không dễ dàng gì.

Đúng vậy, năm Cô Tiểu Nguyệt mười lăm tuổi thì cha cô mất vì bị bệnh. Khi còn sống ông làm nghề khai thác than đá, làm việc thời gian dài nên bị bệnh nghề nghiệp, hơn nữa bản thân ông lại thích hút thuốc, nên còn trẻ đã bị ung thư phổi.

Trước lúc Cha Cô bị ung thư phổi, cũng không phát hiện ra, chỉ thường xuyên ho khan, cảm giác thờ hơi đau mà thôi, ông cũng không để ý. Dần dần ho khan ngày càng nhiều, đau cũng ngày càng dữ dội hơn, lúc đi đến bệnh viện kiểm tra đã trở thành ung thư phổi thời kỳ cuối.

Sau khi cả nhà biết tin dữ này, đều đau lòng đến không muốn sống. Chỉ có cha Cô thông suốt, con người ai không chết, chỉ có điều không nỡ bỏ vợ và hai con gái mà thôi. Mặc kệ mọi người níu kéo như thế nào, cuối cùng ông cũng vĩnh biệt cõi đời.

May mà, khi Cha Cô còn sống, trợ cấp làm việc cũng coi như tốt, nên trong nhà cũng có tất cả ba phòng ngủ, một phòng khách, và tất nhiên là có phòng bếp và phòng vệ sinh, chỉ có điều diện tích hơi nhỏ.

Mà cha Cô bị bệnh cũng có liên quan đến nghề nghiệp, cho nên Chính phủ có chu cấp một khoản bồi thường. Mẹ cô một mình đi làm ở xưởng dệt vải, mỗi tháng cũng có lương, vì vậy cuộc sống của ba mẹ con Cô Tiểu Nguyệt cũng không khó khăn lắm.

Cô Tiểu Nguyệt có chị gái lớn hơn cô bảy tuổi tên là Cô Tiểu Mạn, chị đã sớm cùng với Xuân Sinh, con trai nhà họ Hà làm cùng xưởng với mẹ đính hôn.

Bởi vì xưởng nông thôn nên đã kéo dài đã vài năm. Cha mẹ Hà vô cùng sốt ruột muốn ôm cháu nội, nên thỉnh thoảng giục mẹ Cô phải tìm cách cho Cô Tiểu Mạn trở về. Mẹ cô quả thật không còn biện pháp nào khác mới để Cô Tiểu Nguyệt xuống nông thôn thay chị.

Bàn tay nào không phải là thịt, việc Cô Tiểu Nguyệt trước đây hoàn toàn không muốn, mẹ Cô vô cùng khó xử. Nhưng mà, đã trải qua kiếp trước, lần này cô nhất định làm con gái ngoan, làm em gái tốt, tuyệt đối không để cho chị và mẹ phải chịu khổ.

Chỉ trong chốc lát, mẹ Cô thay quần áo xong đi ra. Trên bàn, Cô Tiểu Nguyệt đã bung đồ ăn lên, đặt đũa bát sạch, rồi múc cháo.

Mẹ Cô ngồi đối diện với Tiểu Nguyệt, tươi cười nói: “Tiểu Nguyệt, mẹ thật sự rất vui, không thể tưởng tượng được con gái lại tài năng, có thể nấu được thức ăn có mùi thơm như thế!”

Cô Tiểu Nguyệt cười kiêu ngạo nói: “Thật là, mẹ cũng không nhìn một chút xem con là con gái của ai, hắc hắc!” Nhìn con gái chọc mình, mẹ Cô hạnh phúc cười ha ha.

Hai mẹ con bắt đầu ăn bữa sáng ấm áp. Mẹ Cô nếm thử món đậu cô ve con gái nhà mình xào, cảm thấy vô cùng ngon miệng, lại nếm thử ớt xanh thái sợi cùng khoai tây, cảm thấy đặc biệt mỹ vị.

Bà kích động nói: “Tiểu Nguyệt à, con làm món ăn sao lại ngon như vậy, so với mẹ còn ngon hơn!” Cô Tiểu Nguyệt cười làm nũng nói: “Mỗi lần mẹ nấu ăn, con đều ở bên phụ giúp, nhìn nhiều, dĩ nhiên là biết làm, đương nhiên, nếu hỏi vì sao lại ngon, thì cũng do con gái mẹ khéo tay thôi, ha ha ha ha!”

Cảm thấy con gái sau khi khóc một hồi tới hôm qua, thì trở nên vô cùng hiểu chuyện, mẹ Cô thật vui vẻ, kéo tay cô: “Tiểu Nguyệt, con có thể hiểu

chuyện như vậy, mẹ thật vui mừng. Con thật là con gái ngoan, mẹ cảm thấy vô cùng tự hào vì có con!”

Nhìn mẹ khen mình như vậy, Cỏ Tiểu Nguyệt có chút không quen, phô trương nói: “Ôi trời. con đương nhiên biết con là con gái ngoan, ai bảo con có người mẹ tốt như vậy chứ!” Cỏ Tiểu Nguyệt không thừa nhận rằng bản thân mình đang cảm động và ngượng ngùng đâu.

Mẹ Cỏ lại bị chọc cười, được con gái nói mình tốt, cảm thấy rất thoải mái tất cả lo lắng đều tiêu tan hết, cả hai mẹ con vui vẻ thưởng thức bữa sáng ngọt ngào.

Sau khi ăn xong, bà giành rửa chén, để Cỏ Tiểu Nguyệt ngồi nghỉ ngơi. Cô không lay chuyển được mẹ nên đành theo tới phòng bếp phụ giúp rửa chén.

Cỏ Tiểu Nguyệt nhìn khóe mắt mẹ đã có nếp nhăn, biết rằng bà không còn trẻ nữa, trong lòng đau xót, cô nén nước mắt rơi xuống.

Sau khi lấy lại tinh thần, Cỏ Tiểu Nguyệt cầm một cái chén, dùng khăn nhẹ nhàng lau khô, nói: “Mẹ, đều là con không tốt, để mẹ phải lo lắng. Con gái về sau sẽ không để mẹ phải suy nghĩ nữa đâu!”

Mẹ Cỏ nghe vậy thả chiếc chén trong tay, nhìn Cỏ Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Con gái ngoan, trong mắt mẹ, con luôn ngoan ngoãn, là đứa con gái tốt nhất, không cần biết con như thế nào, mẹ đều yêu thương con!”

Cỏ Tiểu Nguyệt nghe thấy không nhịn được, nhào vào lòng mẹ nức nở: “Mẹ con cũng yêu mẹ như vậy, rất rất yêu mẹ!” Mẹ Cỏ hạnh phúc, hôn lên trán Cỏ Tiểu Nguyệt, nhẹ nhàng nói: “Con gái bảo bối, mau đứng dậy, trên tay mẹ đều là dầu, cẩn thận dính lên người”.

Cỏ Tiểu Nguyệt nín khóc, mỉm cười nói: “Mẹ, con không sợ đi về nông thôn, bởi vì con biết rõ, mặc kệ con ở đâu, mẹ cũng sẽ làm bạn với con!”

Mẹ Cỏ cũng cảm động, vui mừng nói: “Con gái ngoan, mặc kệ thời điểm nào, hay ở nơi nào, mẹ đều nhớ đến con. Mẹ cam đoan với con, sẽ nhanh nghĩ cách để con trở về, ngoan nha!”

Cỏ Tiểu Nguyệt gạt đầu gạt lệ, hai mẹ con chuyển trọng tâm sang việc rửa chén.

Sau lần tâm sự này của hai mẹ con, mọi khúc mắc đều được giải quyết, ai cũng cảm thấy hạnh phúc, đối với cuộc sống tương lai tràn trề mong đợi.

Mẹ Cỏ nhớ tới con gái lớn ở phương xa, hi vọng cô sớm trở về nhà, để một nhà đoàn tụ. Nhưng nhìn con gái nhỏ đang rửa chén bên cạnh, trong lòng lại không nở, quả thực làm bà rất khó xử.

Bà nói tới con gái lớn, nhân tiện hỏi dò ý kiến Cỏ Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt à, chị gái con hai ngày nữa trở về. Hai ngày này chúng ta chuẩn bị đồ nhiều một chút, để khi con xuống thôn Miêu Thạch sẽ không thiếu thốn như chị con lúc trước. Thiếu đồ dùng hàng ngày, cuộc sống sẽ không tốt đâu!”

Cỏ Tiểu Nguyệt lau xong cái chén cuối cùng, nghe mẹ Cỏ nói chị gái mình chuẩn bị trở về đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cứu Cỏ Tiểu Mạn (thượng)

Chị gái Cỏ Tiểu Mạn có lẽ hôm nay sẽ trở về. Cỏ Tiểu Nguyệt nhớ rõ, ngày 26 tháng 8 chị mới được phép về nhà, theo lịch thì khoảng 10h sáng nay.

Cả đời chị gái cũng vì lần về nhà này mà bị phá hủy. Trước khi cô trùng sinh trở về trước, cũng không nghe chuyện chị muốn ly hôn cùng Xuân Sinh, cam chịu ở nhà chồng nhận hết ủy khuất!

Nguyên nhân chính là một vấn đề rất thực tế, Cỏ Tiểu Mạn không thể sinh con. Mà nguyên nhân làm cho Cỏ Tiểu Mạn không thể sinh con đó chính là chuyện phát sinh ở trạm xe.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Cỏ Tiểu Nguyệt tái nhợt, chiếc chén trong tay không cẩn thận rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh! Đang cùng con gái nói chuyện vui vẻ, mẹ Cỏ nghe tiếng sợ hết hồn, quay đầu thấy sắc mặt tái nhợt của con, vô cùng hoảng hốt.

Mẹ Cỏ sợ hãi, giữ chặt tay Cỏ Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt à, con sao vậy, đừng dọa mẹ!” Cỏ Tiểu Nguyệt thấy mình sợ ý dọa cho mẹ sợ, nên đề sự hoảng loạn lại, cười an ủi: “Mẹ con không sao, chỉ là con lỡ tay xé mất cuốn sổ của chị, con sợ chị về nhà sẽ trách con!”

Mẹ Cỏ nghe thấy thở phào nhẹ nhõm, oán trách nói: “Con bé ngoan này, con vừa giờ hù chết mẹ. Không phải chỉ là một cuốn sổ thôi hay sao, chị gái con thương con như vậy, sao nỡ trách con chứ! Nếu như chị gái con về biết rõ con nghĩ về nó như vậy, nó mới tức giận đó!”

Cỏ Tiểu Nguyệt nói dối làm cho mẹ Cỏ cũng tạm thời an tâm. Nghĩ tới việc mình lo lắng suông cũng vô ích, bây giờ mới 7 giờ sáng, cách 10h cũng còn sớm!

Lần này nhất định cô không thể để cho chị gái chịu những tổn thương đó nữa, nhất định trước khi chuyện đó xảy ra cô phải kéo chị ra khỏi trạm xe!

Hạ quyết tâm, Cô Tiểu Nguyệt làm nũng nói: “Mẹ, còn chưa biết chừng nha, chị con rất quý cuốn sổ này. Nó là do anh Xuân Sinh tặng chị, nếu không phải chị sợ xuống nông thôn lạc mất thì đã sớm cầm theo”.

Mẹ Cô nhìn Cô Tiểu Nguyệt làm nũng, thân mật nheo mắt cô: “Con thật nghịch ngợm, biết rõ chị gái con thích cuốn sổ đó, vì sao lại làm hư, lần này, mẹ cũng không giúp con!”

Cô Tiểu Nguyệt ôm cánh tay mẹ, kê đầu lên bờ vai bà cười nói: “Mẹ, mẹ là tốt nhất, con chính là con gái dễ thương nhất! Đến lúc đó mẹ nhất định phải giúp con nắn nỉ chị một chút được không?”

Bị Cô Tiểu Nguyệt nhõng nhẽo, không còn biện pháp, mẹ Cô vừa bắt đắc dĩ vừa hạnh phúc nói: “Được rồi, đừng quậy nữa, xương cốt mẹ cũng già rồi, không chịu được con lăn qua lăn lại đâu!”

Cô Tiểu Nguyệt thừa cơ hội nói ra: “Mẹ, vì bù đắp lỗi sai đó, con quyết định muốn đi mua cho chị gái một cuốn sổ giống y như vậy. Đến lúc đó mẹ cũng đừng nói là con dối nha”.

Mẹ Cô cười nói: “Con nói linh tinh cái gì, được mẹ đồng ý, mẹ cho con tiền, con mau đi mua một cuốn trở về, nhân tiện mua cho mình cái gì ngon ngon một chút”.

Nhìn mẹ yêu chiều mình, trong lòng Cô Tiểu Nguyệt vô cùng ấm áp. Dựa vào bờ vai thon gầy của bà làm nũng nói: “Mẹ, mẹ thật tốt, mẹ làm con gái thật hạnh phúc! Kiếp sau con cũng muốn làm con gái của mẹ nữa, sau này con muốn hiếu kính với mẹ!”

Mẹ Cô bị Cô Tiểu Nguyệt dụ dỗ đến mức trong lòng cũng nở hoa, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, dịu dàng nói: “Miệng Tiểu Nguyệt nhà ta hôm nay mới ăn mật sao, có thể nói chuyện ngọt như thế!”

Cô Tiểu Nguyệt nghe vậy then thùng: “Mẹ, người ta nói thật mà, mẹ không tin, người ta thật giận đối nha”.

Nhìn con gái có ý giờ cao khuôn mặt nhỏ nhắn, còn vênh đôi môi đỏ mọng lên, mẹ Cô không khỏi bật cười. Xoa khuôn mặt trắng nõn, dụ dỗ nói: “Được rồi, là mẹ sai. Tiểu Nguyệt nhà chúng ta là nói thật lòng. Mẹ cũng rất vui vì có một người con gái tốt như vậy, để đền bù lỗi sai này, mẹ cho con thêm hai đồng để mua đồ ăn ngon nha”.

Mục đích được thực hiện, lại còn dỗ cho mẹ vui vẻ, Cô Tiểu Nguyệt đắc ý mỉm cười. Mẹ Cô nhìn con gái cười đến rục rờ, bỗng chốc sinh ra loại cảm giác con gái đã trưởng thành, trong tương lai không biết tên ngọc nào có thể lấy được.

Mà khi đó Lý Quang Hoa vừa đi làm về đến nhà bỗng chốc hắt hơi vài cái, bị chị dâu cả Lưu Diễm Phương trêu ghẹo nói: “Ôi trời, đây là có người nhắc tới Tiểu Hoa nhà chúng ta nè!” Lý Quang Hoa nghe vậy đỏ mặt, chỉ biết thật thà cười cười.

Nói đến chuyện tìm đối tượng, chú em chồng này cũng chỉ thật thà cười, cũng không có ý định đi tìm. Lưu Diễm Phương biết em chồng mình quả thật chưa có người trong lòng, kỳ thật lấy điều kiện của Lý Quang Hoa ở nông thôn này cho dù chọn đại cũng có thể tìm được một cô gái tốt.

Chỉ có điều tiêu chuẩn của em chồng cô khá cao, nên các cô gái tốt trong vùng cũng không thêm liếc mắt một cái. Ngay cả Trần Tú Mai đến từ thành phố, khiến cho không biết bao nhiêu trai làng si mê, nhìn bóng lưng không chớp mắt. Vậy mà chú ấy dường như cũng không có đối xử khác dù chỉ một chút. Đoán chừng trong lòng Lý Quang Hoa, Trần Tú Mai cũng chỉ như những cô gái khác ở nông thôn mà thôi.

Lưu Diễm Phương nhìn Lý Quang Hoa thật thà, phúc hậu, khuôn mặt lại đẹp trai, trong lòng thở dài một tiếng. Không biết rằng em chồng cô có thể vừa ý cô gái như thế nào, chỉ hi vọng sau này em dâu không khó ở chung lắm!

...

Ở bên cạnh, cảm thêm hai đồng mẹ Cô mới cho. Cô Tiểu Nguyệt vui vẻ không thôi. Nên biết ở thời điểm này, một phân tiền có thể mua hai viên đường, hai đồng tương đương với bốn mươi đồng sau này!

Thay giày, Cô Tiểu Nguyệt tạm biệt mẹ, hưng phấn đi ra phố. Bước ra cửa chào hỏi nhóm các bác gái, mặc dù đối với những người này ký ức đã trở nên mơ hồ, nhưng sau khi nhìn thấy Cô Tiểu Nguyệt cũng không hề nhận sai.

Nghỉ đến khoảng cách bây giờ tới mười giờ còn hai giờ đồng hồ, Cô Tiểu Nguyệt đành đi mua sổ trước. Cô nói với mẹ làm hư sổ của Cô Tiểu Mạn là sự thật. Chỉ có điều sau khi Cô Tiểu Mạn trở về không những không trách, mà còn vì chuyện Cô Tiểu Nguyệt đi nông thôn thay mình cảm thấy áy náy không thôi.

Nhìn đường phố so với mười năm sau không phồn thịnh bằng, nhưng Cô Tiểu Nguyệt lại vô cùng quý trọng mỗi phút mỗi giây ở hiện tại. Cô muốn nhớ kỹ nét đặc sắc của những năm này, để quý trọng cuộc sống về sau.

Cẩn thận gửi chiếc xe đạp, Cô Tiểu Nguyệt đi bộ đến cửa hàng bán lẻ. Ở bên trong cửa hàng Cô Tiểu Nguyệt tìm được nơi bày văn phòng phẩm, bên nhanh chóng đi qua.

Đứng ở quầy thu ngân của cửa hàng là một cô gái trẻ. Lúc này cô ta mặc đồng phục làm việc, hai bím tóc cột qua hai bên, kiên nhẫn nghe yêu cầu của khách hàng, trên mặt luôn xuất hiện nụ cười ôn hòa.

Đối với cô gái trẻ bán hàng này cảm thấy rất hài lòng, Cổ Tiểu Nguyệt chờ vị khách kia thỏa mãn rồi đi, mới tươi cười bước lên phía trước: “Chị khỏe chứ, em muốn mua cuốn sổ kia” Nói xong, dùng tay chỉ lên giá đặt những cuốn sổ.

Người bán hàng nhìn cô bé xinh đẹp đến mua hàng, lại còn lễ phép như vậy, ngay lập tức hai mắt tỏa sáng. Cười tươi nhìn Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Được, em gái chờ chị, chị sẽ lấy cho em!”

Cổ Tiểu Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, sau khi cầm sổ mới hỏi: “Chị ơi, hôm nay em chỉ mang theo tiền, không có phiếu, em có thể mua không?”

Người bán hàng nhìn Cổ Tiểu Nguyệt đáng yêu, dịu dàng nói: “Không việc gì, em gái, chút văn phòng phẩm này không cần phiếu, chỉ cần mang đủ tiền là có thể mua được”.

Cổ Tiểu Nguyệt yên tâm, trên mặt hiện ra nụ cười tươi, vui vẻ trả tiền. Người bán hàng thối lại tiền lẻ, Cổ Tiểu Nguyệt vui vẻ xoay người rời đi.

Mua sổ xong, Cổ Tiểu Nguyệt lên kế hoạch phải đi một chuyến. Dù sao nếu muốn cứu Cổ Tiểu Mạn, nếu dựa vào một mình cô căn bản là không thực hiện được.

Cho dù mình có thể cứu Cổ Tiểu Mạn nhưng không chừng có thể làm cho nhiều người khác bị thương, cho nên tốt nhất là nhờ cảnh sát hỗ trợ.

Cổ Tiểu Nguyệt vừa đi vừa nhớ lại cảnh náo động trước kia.....

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cứu Cổ Tiểu Mạn (hạ)

Cảnh náo động trước kia là do sự kiện cố ý giết người dẫn tới.

Nghe nói hung thủ là một người liều mạng, vừa mới trốn ra từ trong nhà giam. Vì trả thù vợ cũ, nên khổ sở đi tìm tung tích.

Cuối cùng, qua nhiều lần tìm kiếm, hẳn biết rõ mười giờ sáng nay cô ta sẽ đến bến xe lửa.

Đúng vậy, Cổ Tiểu Nguyệt sinh ra tại thành phố, là một thành phố nhỏ phía nam, non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt.

Phong tục tập quán so với thôn Miêu Thạch hoàn toàn khác nhau. Lúc trước cô không thích xuống nông thôn, lại thêm việc không thích ứng được với phong tục ở đó, nên cuộc sống trôi qua không vui vẻ gì.

“Cách” vỗ đầu một cái, Cổ Tiểu Nguyệt biết mình nghĩ hơi xa, mặc dù khi đó không để ý, nhưng vẫn tìm một tờ báo xem xét. Còn nhớ hung thủ có một đặc điểm nhận dạng rất rõ ràng đó là - chỉ có một cánh tay.

Nghe nói trước thời điểm gây án một thời gian, trong quá trình chạy trốn nên lỡ việc chữa trị, cuối cùng phải cắt bỏ tay. Không dễ gì mới nhớ được đặc điểm này, Cổ Tiểu Nguyệt cho mình một lời động viên: “Cổ Tiểu Nguyệt mày có thể làm, hạnh phúc trọn vẹn của chị gái phụ thuộc vào mày!”

Tìm được một tiệm tạp hóa ven đường có thể gọi điện thoại, Cổ Tiểu Nguyệt nói với ông chủ: “Ông chủ, tôi có thể dùng điện thoại một chút không?” chủ cửa hàng thấy cô bé xinh đẹp như vậy đến gọi điện, bèn cười nói: “Cô bé gọi đi, một xu một phút”.

Nhìn ông chủ bận đi qua bên cạnh sắp hàng, Cổ Tiểu Nguyệt nhanh chóng gọi tới một số điện thoại. Sau khi điện thoại được kết nối, bên kia máy truyền đến một âm thanh trầm thấp. Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Xin chào, ngài khỏe, tôi có tin quan trọng muốn báo. Mười giờ sáng hôm nay, có người sẽ đến nhà ga hành hung, hung phạm là một người đàn ông trung niên chỉ có tay trái, không cao lắm, tìm giết một người là vợ cũ của ông ta”.

Đối phương nghe xong vội la lên: “Cô là ai, vì sao lại biết tin tức này?” Cổ Tiểu Nguyệt lạnh lùng nói: “Không cần biết tôi là ai, tôi không muốn chuốc phiền toái vào người. Tin tôi báo cho ngài vô cùng chính xác, hy vọng các ngài có thể bắt lấy hung phạm sớm một chút, đỡ nguy hiểm tới nhiều người!” Nói xong không để ý đến tiếng hét của đối phương, nhanh chóng cúp điện thoại.

Sau khi gọi xong, Cổ Tiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cô tin rằng mặc dù tin tình báo là thật hay giả thì vì sự an toàn của người dân, bọn họ nhất định sẽ tiến hành kiểm tra!

Nhưng mà, vì đảm bảo sự an toàn cho chị gái, cô muốn đi tới nhà ga quan sát, nếu như bên trong có cảnh sát, mình có thể yên tâm về nhà!

Nhìn chiếc đồng hồ mà Chada mua cho cô ở trên tay, bây giờ mới chỉ 8 giờ. Còn sớm, ở đây các nhà ga cũng gần, từ từ đi tới là được.

Vừa đi, vừa nhìn đám người xung quanh, Cổ Tiểu Nguyệt cảm giác mình chính là con cưng của thần, nếu không tại sao lại có cơ hội sống lại để thay đổi vận mệnh chứ!

Mang trong lòng sự biết ơn, Cổ Tiểu Nguyệt quyết định cả đời này trong lòng cô phải thiện niệm, sống tốt. Có thể thay đổi vận mệnh hay không thì để coi lần này có giúp được chị gái thoát khỏi vận rủi không!

Quả thật kiếp trước, chị gái nhiều năm cũng không thể sinh con, hôn nhân duy trì được mười năm là bởi vì Xuân Sinh thật lòng thật dạ yêu chị. Nếu không phải Xuân Sinh kiên trì, mẹ Hà đã sớm bắt chị ly hôn, chứ làm sao đợi đến mười năm sau.

Ở trên đời, người này có thể thật lòng thích người khác, đó là chuyện không dễ. Cho nên, cô cũng không có ý định ngăn chị gái gả vào nhà họ Hà, mà nếu muốn ngăn chắc cũng chẳng được.

Dù sao chị cũng yêu Xuân Sinh sâu đậm, huống chi cũng chẳng có lý do thích hợp để bảo bọn họ tách ra. Không thể nói rằng bản thân mình trùng sinh, biết rằng sau này hai người không hạnh phúc!

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên theo lẽ tự nhiên. Mặc dù mẹ của Xuân Sinh khó ở chung, nhưng mà dù sao người ta cũng chỉ có một đứa con trai, muốn ôm cháu nội cũng đâu có gì sai chứ.

Chỉ cần Cổ Tiểu Mạn có thể tránh được kiếp nạn này, tất cả mọi việc đều có thể giải quyết. Nhớ tới kiếp trước, chị gái gả tới nhà họ thật lâu không có con, kết quả đi bệnh viện khám mới biết, lúc trước vô tình bị va chạm đến tử cung khiến chị mất đi khả năng sinh đẻ.

Sau khi biết rõ bệnh tình, chị mới nhớ đến sự việc phát sinh tại trạm xe, khi đó bị đụng vào bụng. Trong phút chốc cảm thấy sự đau đớn kịch liệt.

Đúng lúc hai ngày sau lại là kỳ sinh lý, cô cho là đau bụng kinh nên cũng chẳng nghĩ nhiều. Chỉ có điều vài ngày sau liên tục xuất huyết, cô còn thấy kỳ lạ vì sao lần này lại bị tương đối nhiều.

Nhớ lúc chị biết rõ nguyên nhân, hậu quả đã đau khổ đến muốn chết, lòng Cổ Tiểu Nguyệt đau như cắt. Ngầm mong rằng cảnh sát sẽ cố gắng, có thể sớm bắt được hung phạm quy án một chút.

Không ý thức, lúc Cổ Tiểu Nguyệt tới nhà ga nhìn đồng hồ đã là 9 rưỡi. Lúc này người ở nhà ga rất nhiều, phần lớn đều chờ chuyến tàu mười giờ.

Cổ Tiểu Nguyệt lơ đãng nhìn bốn phía xem có nhân vật khả nghi nào không, kết quả là bởi quá nhiều người, nên không thể thấy được người đó. Sốt ruột trong lòng, nhiều người như vậy không biết cảnh sát có thể tìm được hay không!

Đúng là không ổn, Cổ Tiểu Nguyệt quyết sẽ không để bại lộ việc bản thân trùng sinh, nhưng nhất định phải đưa Cổ Tiểu Mạn về nhà. Chỉ cần động tác của mình nhanh, chắc chắn lần này Cổ Tiểu Mạn sẽ không gặp phải chuyện như trước.

Có chủ ý, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt cũng không để xuống được, liên tục tra hỏi những người xung quanh xem có thấy người đàn ông đó hay không!

Mà Cổ Tiểu Nguyệt cũng không có để ý đến việc, bên trong nhà ga đã sắp xếp nhiều cảnh sát giả dạng thường dân. Bọn họ đang phân chia lực lượng quan sát, nếu gặp phần tử khả nghi thả bắt sai cũng không buông tha.

Bên trong nhà ga tiếng radio vang lên, một giọng nữ phát thanh tàu đã đến trạm, mọi người chuẩn bị xuống, làm Cổ Tiểu Nguyệt vô cùng vội vàng.

Đột nhiên cách đó không xa truyền tới: “Tất cả mọi người tránh ra, chú ý hung phạm, chúng tôi là cảnh sát”. Cổ Tiểu Nguyệt nhìn về phía giọng nói, phát hiện năm sáu người thanh niên khỏe mạnh đang bao vây một người trung niên cụt một tay, trên tay người đó cầm dao, vẻ mặt điên cuồng.

Được rồi, cảm ơn trời đất, cảm ơn cảnh sát nhân dân bọn họ đã kịp thời tới bắt hung phạm. Cho dù trên tay ông ta cầm dao nhưng vì nhân dân cũng không sợ hãi!

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn họ chiến đấu từng phút không rời, trong một lúc cảnh sát và nhân dân phối hợp ăn ý vô cùng, không mất bất kỳ tổn thương nào đã bắt được. Để lại một người ở lại giải thích cho mọi người, còn năm người khác dẫn hung phạm đang không ngừng dấy dựa lên xe đi.

Tàng đá lớn trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt cuối cùng cũng rơi xuống, chị gái cô rút cục cũng không cần chịu khổ nữa. Vận mệnh của chính mình, về sau có thể nắm trong tay mình!

Cổ Tiểu Nguyệt nghĩ tới việc sống trong một quốc gia như thế này thật tốt, có cảnh sát bảo vệ an toàn cho người dân như vậy.

Cổ Tiểu Nguyệt nhanh chóng đi về, mọi chuyện đã được giải quyết, nếu như để Cổ Tiểu Mạn phát hiện cô xuất hiện ở nhà ga thì sẽ không tiện cho việc giải thích.

Quay đầu nhìn lại xe lửa, sau đó xoay người, nhanh chóng về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chị em

Bước nhanh rời khỏi nhà ga, Cổ Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng về nhà. Hít thở không khí trong lành ven đường, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, ngày hôm nay thật sự rất tốt!

“Mẹ con về rồi!” Tới cửa, Cổ Tiểu Nguyệt hô lớn, cô rất thích cảm giác được về nhà thế này, nhìn không được nên muốn cho mọi người cũng vui lây.

Nhưng mà, kêu một lúc ở trong nhà cũng không nghe tiếng trả lời! Cổ Tiểu Nguyệt sốt ruột mở cửa bước vào, mới phát hiện mẹ không có ở đây!

Vỗ ngực, Cổ Tiểu Nguyệt ngạc nhiên bởi chính mình, bây giờ là lúc mẹ phải đi làm. Dù sao cũng không phải sau năm sau, xưởng may đã đóng cửa, lúc nào mẹ cũng ở nhà.

Sau khi trùng sinh, cô rất hay lo lắng suy nghĩ, chỉ sợ người nhà của mình sẽ phải chịu tổn thương này kia. Về sau nhất định phải thay đổi. Cổ Tiểu Nguyệt thầm nghĩ, nếu như cứ như vậy trong thời gian dài, nói không chừng cô sẽ bị bệnh mất.

Nhớ tới xưởng may mà mẹ đang làm việc, hai năm gần đây làm ăn rất khấm khá, công nhân trong xưởng bận bịu rất nhiều việc. Nhưng mà mọi người cũng rất vui vẻ, bởi vì nhiều việc đồng nghĩa với lương cao, mà lương cao thì cuộc sống trong nhà cũng sẽ được cải thiện.

Chỉ có điều, tình hình cơ giới hóa ngày càng phát triển, sau vài năm hoạt động công việc của xưởng may cũng dần giảm sút, cho đến sau năm 1981 không thể chống đỡ được nữa, cuối cùng đóng cửa. Mẹ Cổ cũng vì vậy mà nghỉ việc.

Khi đó mẹ cũng đã gần 50, khó tìm việc, nên bà ở nhà, làm chút việc vặt. Trong nhà toàn dựa vào tiền trước đây để dành và nguồn chính sách tài trợ của Quốc gia, có Cổ Tiểu Mạn thỉnh thoảng giúp đỡ nên cuộc sống trôi qua cũng không khó khăn cho lắm.

Nhưng mà, Cổ Tiểu Nguyệt nghĩ sau này mình nhất định sẽ không để mẹ phải một mình trải qua tuổi già, sau khi kết hôn nhất định cô sẽ dẫn mẹ về ở chung. Tin rằng tên ngốc kia nhất định sẽ đồng ý!

Nghĩ tới việc chị gái lát nữa sẽ về nhà, Cổ Tiểu Nguyệt nhanh chóng cầm quyển sổ cất vào vị trí cũ, hy vọng chị nhìn thấy sẽ vui vẻ!

Nhìn đồng hồ bây giờ đã là 11h3p, thời gian chị về đến nhà sắp tới nên cô sẽ đi nấu cơm! Ngồi tàu lâu như vậy, chắc chắn chị sẽ rất mệt và đói bụng! Mặc tạp dề vào người, Cổ Tiểu Nguyệt lấy gạo nấu cơm.

Lúc này khi trở về thuận đường cô đã mua một chút đồ ăn, Cổ Tiểu Nguyệt muốn nhân dịp cô đang ở nhà sẽ nấu cho chị và mẹ vài bữa cơm thật ngon. Kiếp trước không hiểu chuyện, nên bây giờ cô sẽ đền bù cho họ, để một nhà vui vẻ hòa thuận mới là chuyện quan trọng nhất.

Cổ Tiểu Mạn vừa về đến nhà đã thấy em gái đang loay hoay trong phòng bếp, khí thế ngất trời, trong phòng tràn ngập mùi thức ăn. Vốn dĩ Cổ Tiểu Mạn đã đói hai bữa, sau khi nghe được mùi thơm, đói bụng vô cùng.

Nhưng mà lúc này cũng không quan tâm đến việc ăn uống, Cổ Tiểu Mạn ngạc nhiên gọi Cổ Tiểu Nguyệt: “Em gái, em biết nấu ăn!” Cổ Tiểu Nguyệt nghe thấy tiếng nhìn về phía chị.

Chỉ nhìn một cái, nước mắt Cổ Tiểu Nguyệt không nhìn được rơi xuống! Thật tốt, lại được nhìn chị gái trẻ tuổi như vậy, không còn là hình ảnh gầy xơ xác trong đám tang của Cha!

Cổ Tiểu Mạn thấy em gái khóc, nhanh chóng bước tới ôm Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Em gái, sao vậy? Không lẽ thấy chị về nhà không vui sao? Hay em tức giận vì việc đi xuống nông thôn. Em à, chị thật xin lỗi!”

Nhìn bộ dáng áy náy đến mức muốn khóc của chị, nước mắt Cổ Tiểu Nguyệt lại chảy ra nhiều hơn. Kiếp trước cô thật hư hỏng, tại sao có thể không biết quý trọng chị gái như vậy chứ, để cho chị phải thương tâm khổ sở như vậy! Thật đáng chết!

Hai chị em ôm nhau khóc rống lên, may là đồ ăn đã được làm xong, nếu không chắc sẽ hư cả.

Mẹ Cổ đi làm về nhìn thấy hai chị em đang ôm nhau khóc, cảm thấy lo lắng không thôi, nhanh chóng bước tới hỏi: “Tiểu Mạn, Tiểu Nguyệt hai con sao vậy? Đừng dọa mẹ!”

Chìm đắm trong sự hối hận, Cổ Tiểu Nguyệt bị câu hỏi của mẹ làm cho sực tỉnh. Buông Cổ Tiểu Mạn ra, nhanh chóng lau nước mắt, ngại ngùng nói: “Mẹ, không có gì, con thấy chị về xanh xao như vậy, nên rất buồn!”

Cổ Tiểu Mạn nghe vậy càng thêm áy náy, cảm động nói: “Tiểu Nguyệt, em đã không trách chị, còn đau lòng vì chị, chị thật sự rất vui. Em thật sự là em gái tốt!”

Mẹ Cổ nghe vậy rất vui, nhìn hai chị em ôm nhau, bà cũng bước lên ôm hai con gái bảo bối vào lòng: “Hai con đều là con gái tốt của mẹ!”

Cổ Tiểu Nguyệt dựa vào lòng mẹ, ở bên trái lại được chị gái ôm, cảm giác vô cùng hạnh phúc! Cô nhất định sẽ quý trọng cuộc sống hiện tại, làm cho cuộc sống của cả nhà ngày nào cũng trôi qua vui vẻ hạnh phúc!

Chỉ trong chốc lát, ba mẹ con ngồi xuống thưởng thức bữa trưa do Cổ Tiểu Nguyệt làm. Buổi sáng mẹ Cổ đã biết được tay nghề của con gái, nên rất tin

tương. Cỗ Tiểu Mạn sau khi nếm thử đồ ăn, thì khen Cỗ Tiểu Nguyệt hết lời, nói rằng em gái đã lớn thật rồi!

Sau khi ăn cơm xong ba mẹ con ngồi ở phòng khách tâm sự. Mẹ cỗ xoa khuôn mặt thon gầy của Cỗ Tiểu Mạn đau lòng nói: “Tiểu Mạn à, sao con lại gầy đi nhiều như vậy, có phải đặc chịu rất nhiều khổ cực không? Mẹ rất đau lòng!”

Cỗ Tiểu Mạn nhận sự âu yếm của mẹ, cười nói: “Không có đâu mẹ, con rất ớn! Mẹ đừng thấy con gầy mà đau lòng, bây giờ con khỏe hơn trước kia rất nhiều” Nói xong còn khoe bập tay gầy guộc.

Nhìn chị gái mình khoe khoang, Cỗ Tiểu Nguyệt cười nói: “Thôi đi chị, cánh tay chị gầy như vậy, đừng khoe ở đây, đợi sau này về khoe với anh Xuân Sinh ấy!”

Câu nói của cô làm Cỗ Tiểu Mạn đỏ bừng mặt, ngượng ngùng nói: “Mẹ, mẹ nhìn em trêu chọc con kia, mẹ còn không quan tâm nữa”. Mẹ Cỗ nhìn hai con gái tình cảm thăm thiết như vậy, trong lòng vui vẻ, nói: “Tiểu Mạn, em gái con nói đúng, con vẫn nên giữ lại sau này cho Xuân Sinh coi đi, ha ha”.

Nhìn mẹ và em gái hòa nhau trêu chọc mình, Cỗ tiểu Mạn không biết làm sao, trong lòng vui vẻ nhưng trên miệng liên tục nói mẹ thiên vị em gái.

Cả nhà nói chuyện rôm rả, lúc này mẹ Cỗ mới nhớ, con gái lớn hình như không phải là về ngày hôm nay, mới tò mò hỏi: “Tiểu Mạn, mấy bữa trước con gọi về nhà nói tới 26 mới về được, sao hôm nay đã về tới vậy?”

Đây cũng là vấn đề Cỗ Tiểu Nguyệt quan tâm, nên cùng mẹ mong chờ câu trả lời. Cỗ Tiểu Mạn nghe vậy cười nói: “Mẹ con gặp người tốt. Trưởng thôn biết lần này con về lấy chồng nên nói con nên về nhà sớm, còn nói kết hôn là chuyện cả đời nên muốn con chuẩn bị kỹ một chút”.

Mẹ Cỗ nghe vậy cảm động nói: “Thật sự tốt quá! Người lớn trong thôn kia cũng quá tốt đi. Người dân nước ta đều tốt, có thể suy nghĩ vì người khác như vậy, đất nước nhất định sẽ ngày càng phát triển”.

Cỗ Tiểu Nguyệt cũng cảm động sự thật thà thiện lương của người dân. Nghĩ tới kiếp trước bản thân mình ở thôn Miêu Thạch. Do được nuông chiều từ bé nên công việc cô làm không tốt, thế mà mọi người cũng chưa từng chê trách một câu, còn nghĩ biện pháp cho cô làm công việc nhẹ hơn.

Kiếp này, đối với việc xuống nông thôn cô tràn trề mong đợi. Có những người dân tốt như vậy giúp đỡ mình, còn có một người đàn ông thật thà yêu, chắc chắn cô sẽ hạnh phúc!

Cỗ Tiểu Nguyệt nghĩ đến việc mình làm lỡ chuyện của kẻ độc ác kia, nhưng cũng không chắc lịch sử có thể thay đổi hay không, biết đâu giữa chừng phát sinh chuyện gì đó, sẽ tái diễn lại chuyện kiếp trước? Nghĩ vậy, Cỗ Tiểu Nguyệt cảm thấy hoảng sợ, quyết định phải hỏi thẳng Cỗ Tiểu Mạn mới được.

Cỗ Tiểu Nguyệt nghiêm túc nhìn chị hỏi: “Chị, lần này ở nhà ga có xảy ra chuyện gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Không gian (thượng)

Nhìn em gái nghiêm túc hỏi chuyện ở nhà ga, làm Cỗ Tiểu Mạn thấy lạ: “Không có, sao em lại hỏi chuyện này?”

Chính tai nghe được Cỗ Tiểu Mạn xác nhận, Cỗ Tiểu Nguyệt yên tâm nói: “Chị. Không phải là em rất sợ xe sao! Vài hôm nữa đi hạ hương, chắc chắn sẽ ngồi tàu. Nghĩ tới thấy hơi kích động, chị, ngồi tàu có vui không?”

Mẹ Cỗ và Cỗ Tiểu Mạn bị cô chọc cười. Thấy con gái/em gái mình hướng về nông thôn như vậy, trong lòng thêm nhẹ nhõm, sự áy náy cũng giảm đi không ít.

Cỗ Tiểu Mạn buồn cười nói: “Ngồi tàu cũng không thú vị như em nghĩ đâu! Trên tàu chỗ nào cũng là người, chen chúc, không khí cũng ít. Có người ngồi lâu chân tay còn không thể động đậy, người không có chỗ còn thăm hơn, phải đứng, mệt mỏi khỏi nói!”

Cỗ Tiểu Nguyệt biết rõ tình huống đó, kiếp trước khi ngồi trên tàu đi thôn Miêu Thạch cô cũng phải chịu đựng thật lâu mới có thể kiên trì tới đích, không biết có bao nhiêu vất vả! Nhưng mà lúc này vẫn làm ra bộ dạng không dám tin nói: “Không phải vậy chứ, chị, em còn tưởng ngồi tàu rất vui cơ đấy!”

Cỗ Tiểu Mạn không biết nói sao đành an ủi: “Em gái không nên thất vọng, ngồi tàu cũng có những ưu điểm riêng. Ví dụ đi tàu nhanh hơn đi xe này, hơn nữa cũng không dễ say. Còn nữa, trên xe em có thể gặp được nhiều người nói chuyện cũng rất vui! Nếu em nói tán gẫu, có lẽ thời gian cũng trôi qua nhanh hơn”.

Lúc này Cỗ Tiểu Nguyệt mới vui vẻ trở lại. Nhìn cô bị dụ dỗ, Cỗ Tiểu Mạn và mẹ Cỗ nhìn nhau cười khỏ.

Trong ký ức Cỗ Tiểu Nguyệt vẫn khắc sâu chuyện đi tàu. Kiếp trước, lúc lên tàu đúng là không thoải mái, nhưng cũng gặp rất nhiều người tốt quan tâm cô.

Khát có người cho nước uống, đói có người chia sẻ đồ ăn, còn luôn dự dõ cô nói chuyện. Chính vì sự quan tâm của mọi người mà Cổ Tiểu Nguyệt mới có thể kiên trì đến được thôn Miêu Thạch.

Ba mẹ con nói chuyện một lúc, mẹ Cổ đã phải đi làm. Mà Cổ Tiểu Mạn đi một ngày một đêm trên tàu cũng mệt, nên đi nghỉ ngơi, chỉ còn Cổ Tiểu Nguyệt thu dọn, rửa bát đĩa.

Cuối cùng, sau khi xong hết mọi việc, Cổ Tiểu Nguyệt trở về phòng, dự định sắp xếp đồ đạc chuẩn bị tốt để xuống nông thôn. Nghĩ tới kiếp trước chuẩn bị không đủ, sau khi xuống nông thôn thiếu rất nhiều thứ, làm cho cuộc sống của cô vô cùng khổ sở.

Về sau kẻ ngốc kia dùng tiền của bản thân làm ra, lén lút mua đồ dùng cho cô. Nhưng lúc đó cô cũng không biết quý trọng, chỉ biết nịnh nọt tên khốn Tôn Văn Nghiêm.

Lắc lắc đầu, xua đuổi suy nghĩ tiêu cực, Cổ Tiểu Nguyệt hưng trí bưng bưng thu dọn hành lý.

Trước tiên phải mang nhiều đồ lót một chút, lúc trước chỉ đem hai bộ xuống nông thôn, những ngày đó quả thật không thể sống. Lại nghĩ tới lúc kẻ ngốc kia mặt đỏ bừng bưng đưa cho cô một túi đồ, sau đó cuống quýt chạy thật xa, cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng tràn ngập sự ngọt ngào!

Lấy năm bộ đồ lót, Cổ Tiểu Nguyệt thấy vẫn còn không đủ, dù sao mình có thể sẽ ở 10 năm! Hôm nào có lẽ phải đi mua sắm thêm!

Lại lấy quần áo cho bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông, mỗi thứ hai bộ, ngay lập tức một bao đồ lớn đã ở ngay trước mắt cô. Nếu bây giờ giả sử có đi xuống, chắc chắn cô cũng chả xách nổi! Cổ Tiểu Nguyệt đau đầu suy nghĩ, nhưng mà những thứ này đều là những thứ cần thiết cho cuộc sống, thật sâu!

Tạm thời bỏ qua, Cổ Tiểu Nguyệt ngồi xuống trước bàn trang điểm. Nhìn bản thân trong gương cười nhẹ xinh đẹp, đôi mắt sáng long lanh, cô rất hài lòng.

Đang chuẩn bị lấy lược sửa sang lại tóc một chút, Cổ Tiểu Nguyệt phát hiện trong hộp trang điểm của mình có một chiếc nhẫn cổ xưa. Tò mò cầm lấy, Cổ Tiểu Nguyệt không thể nào nhớ nổi tại sao mình lại có chiếc nhẫn này.

Kiếp trước cô đã mua nó sao, chắc chắn không phải, cô cũng không thích sưu tầm thể loại này. Nếu nói là đồ cổ trong nhà còn sót lại, có lẽ cũng không phải, nếu không sẽ không thể bị vứt vào một xó như vậy. Đoán chừng là cô đã nhặt được ở đâu đó, nhìn cũng không có gì hay nên tiện tay ném vào hộp trang điểm.

Không nghĩ đến nguyên nhân có nữa, Cổ Tiểu Nguyệt cẩn thận quan sát chiếc nhẫn.

Xem ra cổ giới này không có gì thu hút, khó trách bản thân mình lúc trước lại vứt bỏ. Nhưng vì cái gì bây giờ càng nhìn lại cô càng thấy vừa mắt, trong lòng liên tục có một giọng nói thúc giục hãy bước vào trong.

Bước vào, nhưng bước vào như thế nào, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt lầy lăm lăm. Nhưng mà, muốn tháo nó ra, lại không thể làm được. Cổ Tiểu Nguyệt đành đeo trên ngón trỏ trái. Đối diện với ánh mặt trời chiếu vào, bản tay trắng nõn thon nhỏ làm cho chiếc nhẫn nổi bật.

Còn chưa kịp vui vẻ, bỗng chốc trước mặt Cổ Tiểu Nguyệt thay đổi.

Nếu như có người ở bên cạnh nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng mình hoa mắt, hoặc Cổ Tiểu Nguyệt dùng yêu thuật gì đó. Nếu không một người sống làm sao có thể đột nhiên biến mất?

Cổ Tiểu Nguyệt chớp mắt một cái đã phát hiện mình đi đến một mảnh đất đen, bốn bề hoang vu vắng vẻ! Cô vô cùng sợ hãi, kêu lớn: “Này, có ai không?!”

Đáp lại cũng chỉ là âm thanh vang vọng của chính cô, không có gì khác.

Cổ Tiểu Nguyệt nhận ra dù mình kêu thế nào, cũng không có người trả lời. Cô ngẩng đầu nhìn trời, lúc này trên bầu trời xanh thẳm, nổi lên vài đám mây trắng, thật sự là đẹp không tả xiết.

Từ từ động viên bản thân, Cổ Tiểu Nguyệt dừng cảm nhìn tình huống bốn phía! Cô phát hiện không gian mình đang đứng chỉ khoảng 200m², còn lại chính là sương mù thật đậm. Cổ Tiểu Nguyệt bước về phía biên giới, mới phát hiện có một tầng ngăn cản, không thể đi vào bên trong sương trắng.

Nếu đã không đi vào được, Cổ Tiểu Nguyệt đành buông tha chỉ đi thăm dò xung quanh. Cô đi đi lại lại bên trong không gian, dần dần phát hiện trong này tất cả đều là đất đen, chỉ có chỗ biên giới là xuất hiện một căn phòng nhỏ.

Trên mảnh đất trống không này, căn phòng nhỏ đó rất rõ ràng, không còn lòng dạ nào đi thăm dò các thứ khác, Cổ Tiểu Nguyệt nhanh chóng bước về phía căn phòng.

Đến gần, phát hiện cửa chính của căn phòng mở rộng. Đối diện cửa chính treo bức tranh một vị tiên, dưới bức tranh để rất nhiều màu vẽ, trên mặt đặt một chút tế phẩm. Trên bàn còn đặt một chiếc đệm cói màu đỏ.

Xin bức tranh vị tiên râu bạc, trong tiềm thức Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy đây nhất định là một vị cao nhân đắc đạo. Cốt cách tiên phong như vậy, không phải một người bình thường có thể học được.

Nhìn về phía bên trái tường, tất cả đều là thư tịch. Tới gần, Cổ Tiểu Nguyệt nhận ra đây là sách cổ, trên bìa đều là chữ phồn thể! Tiện tay cầm lấy một quyển, cô nhận ra bản thân mình chỉ có thể đọc được một hai chữ, căn bản không thể biết trong sách nói gì.

Bất đắc dĩ bỏ thư xuống, Cổ Tiểu Nguyệt xoay người nhìn đồ vật khác trong phòng.

Gần cửa sổ đặt một chiếc bàn đọc sách, bên phải để một chiếc giường Quý phi, trên mặt là da hổ mềm mại, xem ra vô cùng quý báu.

Cẩn thận quan sát bốn phía, Cổ Tiểu Nguyệt phát hiện phòng nhỏ cũng chỉ có một gian, cũng không có cái gì có thể đưa ra tin tức nơi này.

Cổ Tiểu Nguyệt buồn bực nằm trên giường Quý Phi, cảm giác mềm mại bên dưới khiến cô phải thốt lên, thật sự quá thoải mái. Nếu không vội tìm đường ra, có lẽ cô phải ngủ một giấc ngon lành.

Cảm giác bây giờ quả thật quá mức an nhàn, Cổ Tiểu Nguyệt quyết định khi chưa biết rõ sự việc thì nhất định không thể ham hưởng thụ.

Nhanh chóng đứng dậy, cô quyết định ngồi vào bàn đọc sách, nghiêm túc nghĩ xem bây giờ mình nên làm gì. Đi đến gần ngồi lên chiếc ghế ở gần đó, Cổ Tiểu Nguyệt quan sát cách bày trí của bàn học.

Bản sách được thiết kế bằng gỗ Tử Đàn, trên bàn để một bộ giấy và bút mực, cùng với một quyển sổ tay nhỏ. Trên mặt bàn cũng không có các loại sách khác, nên quyển sổ tay này càng thêm thu hút.

Trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy quyển sổ tay này nhất định sẽ nói cho mình biết tất cả, chuyện vì sao mình lại xuất hiện ở nơi này, cùng với việc làm sao để thoát ra khỏi đây.

Cổ Tiểu Nguyệt không thể chờ đợi, cầm lấy quyển sổ nhỏ mở ra. Điều khiến cô vô cùng ngạc nhiên đó là loại chữ được viết bên trong chính là loại chữ mà cô có thể hiểu được. Không kịp nghĩ đến việc vì sao mình lại hiểu, ngay lập tức cô đã bị thu hút bởi nội dung của quyển sổ.

Mở đầu của quyển sổ là một câu: “Chào mừng người hữu duyên đến. ....”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Không gian (hạ)

Người hữu duyên là nói mình sao? Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy không chắc chắn! Nhưng nghĩ nhiều cũng vô dụng, nên tiếp tục đọc.

Hóa ra, đây là vật tùy thân của một vị đạo nhân. Rất nhiều năm sau đó, vị đạo nhân tu thành tiên, nên phải bỏ đi phàm vật. Nhưng ông ta lại không nỡ bỏ chiếc phòng nhỏ mình đã ở bao năm, nên dùng tiên thuật luyện chế ra không gian nhỏ 200 mét vuông này.

Sau đó, ông ta rót một chút nước trong Dao Trì của Vương mẫu nương nương vào trong không gian, lập tức không gian hình thành một cái giếng linh tuyến, miệng giếng ở bên cạnh phòng khu đất trống!

Dựa theo cuốn sách ghi lại, nước linh tuyến này có thể làm cho cơ thể khỏe mạnh, nuôi dưỡng dung nhan, kéo dài tuổi thọ, trăm độc không thể xâm phạm! Bất kể là người lớn hay trẻ em, đàn ông hay phụ nữ uống nước này đều vô cùng có lợi. Còn có một chuyện mà các bà nội trợ cực yêu thích đó là, nếu bỏ một chút nước linh tuyến vào thức ăn thì món ăn sẽ mười phần hoàn hảo.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn ra ngoài ngạc nhiên một lát, thật sự có chuyện thần kỳ như vậy sao, đợi lát nữa cô nhất định phải thử, nếu thật sự tốt như vậy nhất định phải để cho mọi người trong nhà mình dùng một chút.

Tiếp tục đọc, Cổ Tiểu Nguyệt hiểu rõ không gian tại đây có thể trồng trọt. Bất kể là loại thực vật gì đều có thể sống, sau một tháng trăng tròn là có thể thu hoạch một lần. Một lần nữa Cổ Tiểu Nguyệt lại phấn khích, như vậy về sau cũng không lo hết thức ăn, cô nhất định phải nuôi dưỡng mọi người trong nhà trắng trẻo mập mạp, nhất là kẻ ngốc kia! Nhớ đến Lý Quang Hoa, trong lòng cô lúc nào cũng tràn đầy ngọt ngào.

Sau cơn phấn khích, Cổ Tiểu Nguyệt lại tiếp tục xem hết cuốn sách không ngừng nghỉ. Cuối cùng, cô hoàn toàn hiểu rõ nguồn gốc không gian này, cũng như chức năng của nó. Mà quan trọng nhất chính là, từ giây phút này trở đi, cô chính là chủ của không gian!

Cổ Tiểu Nguyệt không thể tin rằng, mình lại có được vận may nghịch thiên như thế. Trùng sinh lại đã là một chuyện vô cùng may mắn, hạnh phúc, bây giờ ông trời cho thêm cho một cái không gian vạn năng, cô còn nghĩ không biết có phải mình đang mơ hay không!

Nhanh chóng néo mình một cái, thật đau! Hóa ra không phải mơ. Cổ Tiểu Nguyệt ngây ngô cười, trong lòng liên tục cảm ơn!

Chuyện cô có được cổ giới này chính là do nguyên nhân kia!

Hóa ra, vị đạo nhân đó ở trên trời một thời gian, đã quen với cuộc sống trang lệ, làm sao còn để ý đến phòng ngói nhỏ hẹp. Mặc dù không đem vứt đi, nhưng lại tùy tiện đặt bên trong nhẵn trù vật.

Sau này, vị đạo nhân đó thu một đồ đệ nhỏ. Vị đồ đệ này biết mình có thể thành tiên nên rất kích động! Nhưng mà, hắn lại không hiểu được cuộc đời đổi trắng thay đen thế nào, tham luyến tình yêu trần thế, nên đã lén lút trộm một ít đồ của sư phụ chạy về hạ giới, trong các đồ vật đó có chiếc nhẫn này.

Chỉ có điều, vị tiểu đạo tu hành chưa đủ nên không thể nhìn được bên trong của cổ giới. Cho rằng đó chỉ là một món đồ trang sức bình thường của sư phụ nên vứt bỏ.

Mà đạo nhân kia sau khi biết đồ đệ hạ phạm còn lén trộm đồ vật của mình, nên loại bỏ tiên cốt, cho làm người phạm. Mọi đồ vật khác đều bị thu hồi, riêng chỉ có chiếc cổ giới này là không thấy bóng dáng.

Vị đạo nhân đó cũng không tìm kiếm, chỉ lợi dụng sự liên lạc đặc biệt, truyền một cuốn sách vào trong không gian, cũng thiết lập giới hạn, chờ người phạm hữu duyên nhặt được!

Sau nhiều năm, bí mật của cổ giới không ai phát hiện ra, cho tới lúc Cổ Tiểu Nguyệt có được, cô trở thành người hữu duyên đệ nhất!

Nhắc tới việc có thể khởi động không gian. Cổ Tiểu Nguyệt hoàn toàn dính ánh sáng của sự trùng sinh. Nên biết rằng tiên nhân đã thiết lập giới hạn thì tinh thần phải thật cường đại mới có thể phá giải, người bình thường dĩ nhiên không thể có được tinh thần như thế.

Cổ Tiểu Nguyệt là người của hai thế giới, nên có được tinh thần của cả hai đời chất chồng mới có thể miễn cưỡng đạt tới giới hạn tiêu chuẩn mở ra. Cuối cùng cô trở thành chủ nhân duy nhất của cổ giới, không biết chắc cô có phải là vị chủ nhân cuối cùng hay không, nhưng những người sau còn phải xem xem có thể có được cơ duyên giống cô hay không!

Cảm ơn trời xanh phù hộ, Cổ Tiểu Nguyệt cảm giác mình thật sự may mắn. Không chỉ có thể trùng sinh, đây là điều ai cũng không có được, mà còn có thể có được không gian, điều này không phải vô cùng hạnh phúc hay sao!

Trên sổ nhỏ đã ghi lại, không gian này được đúc thành từ phạm vật, chính vì vậy, ở trong không gian một năm, thì bên ngoài cũng chỉ mới một ngày, Hay nói cách khác, Cổ Tiểu Nguyệt ở trong không gian này một ngày thì bên ngoài cũng chỉ có 4 phút mà thôi.

Tất cả mọi thứ đều đến quá bất ngờ làm Cổ Tiểu Nguyệt chưa kịp thích ứng. Cho đến khi cô đói bụng, mới biết rằng mình đã ở trong này thật lâu. Xem đồng hồ trên tay, kim phút cũng mới chỉ qua có ba khác, có nghĩa là ba phút, như vậy cô ở trong không gian đã gần một ngày.

Cổ Tiểu Nguyệt đề xuống tâm trạng kích động, nghiêm túc nhìn bức tranh vị đạo nhân trên tường nghiêm túc cúi đầu, cảm ơn người đó đã cho mình sự may mắn này!

Sau khi tạ ơn, Cổ Tiểu Nguyệt dự định sẽ ra chỗ linh tuyến xem thử nước có thật sự thần kỳ như trong sách nói hay không.

Nếu thật là có công hiệu kỳ diệu như thế, vậy thì cô và gia đình cô sau này sẽ có lợi lớn. Cổ Tiểu Nguyệt nhanh chóng chạy đến bên miệng giếng, múc một thùng nước, dùng tay múc một ngụm uống thử, trong phút chốc cảm thấy vô cùng ngọt ngào, sáng khoái từ đầu đến chân.

Không nhịn được, Cổ Tiểu Nguyệt uống đến mức cả bụng căng tròn, đầy một bụng nước mới ngừng lại! Sờ sờ chiếc bụng no tròn, Cổ Tiểu Nguyệt mới nhận ra mình luống cuống quá, quả nhiên vẫn ngốc ngếch mà cả thụ sự sáng khoái của nước linh tuyến.

Cổ Tiểu Nguyệt cảm nhận được từng tế bào trong cơ thể mình đang hoạt động, mãnh liệt phóng thích, giống như đem tất cả độc trong cơ thể cô tống ra ngoài, linh khí trong không gian tràn ngập cơ thể.

Chờ cho bụng bớt trướng, Cổ Tiểu Nguyệt lấy thân phận chủ nhân đi tuần tra khắp không gian. Nhìn cả không gian đều là đất đen phì nhiêu, cô muốn mua ít giống cây bỏ vào trong đó.

Nhiều đất như vậy, nếu không trồng trọt thì quá lãng phí. Ở thời đại này, khan hiếm nhất là lương thực. Nên cô phải trồng nhiều lương thực một chút, mới có thể đảm bảo cho cả nhà sống tốt.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn toàn bộ đất trong không gian, lên kế hoạch trồng một nửa lương thực, rau dưa. Nhất là trái cây phải trồng nhiều một chút, rau dưa thì dễ rồi, nhưng trái cây là loại rất ít được ăn, đã quý giá quý!

Vừa nghĩ đến chuyện sau này mình muốn ăn trái cây gì sẽ có trái cây đó, Cổ Tiểu Nguyệt lại ngây ngô cười. Trước tiên nghe mẹ nói trong nhà còn một trái táo, hay là ăn hết sau đó ném hột vào không gian xem sao.

Dựa theo lời trong sách, mặc niệm trong lòng một tiếng đi ra ngoài, Cổ Tiểu Nguyệt lại nhớ đến bàn trang điểm, cô phát hiện rằng mình vẫn còn đang ngồi trước bàn, vẫn duy trì trạng thái lúc trước khi tiến vào không gian.

Cổ Tiểu Nguyệt đề xuống sự kích động trong lòng, nhìn người trong gương khuôn mặt trắng hồng đến mức phát sáng, không một chút tỳ vết, cô lại cười ngốc, mình thật sự rất đẹp!(@Tiểu Tà: Chị ấy cũng quá tự tin!)

Bản thân mình trước đây cũng rất đẹp, nhưng ngũ quan cũng không đến mức tinh xảo như vậy! Cổ Tiểu Nguyệt lo lắng sự thay đổi của mình sẽ làm cho cả nhà cảm thấy kỳ lạ nên cầm kem dưỡng da, thoa lên mặt mình một lớp, cuối cùng cũng có thể che đi một chút.

May là bây giờ cũng không có phở biến mất tay ngắn, cả người đều ăn mặc rất kín kẽ, nên sau khi Cỏ Tiểu Nguyệt trang điểm xong, nhìn rất ổn, cùng lắm là khí sắc tốt hơn một chút, làn da sáng hơn một chút mà thôi!

Hài lòng nhìn bản thân, rất đẹp nhưng không nổi trội đến kinh người như lúc trước. Người khác nhìn thấy có lẽ sẽ ngắm nhìn không thôi, nhưng sẽ không chấn động. Vậy là được!

Đi đến phòng khách cầm trái táo, Cỏ Tiểu Nguyệt quay lại phòng mình, khóa chặt cửa sau đó xoay người bước vào không gian!

Linh khí trong không gian dư thừa nên Cỏ Tiểu Nguyệt cảm giác được từng lỗ chân lông trên cơ thể mình đều mạnh mẽ hấp thu, thoải mái vô cùng.

Khoan khoái đi vào phòng nhỏ, nằm trên chiếc giường Quý phi thường thức trái táo. Đây là cuộc sống tuyệt vời biết chừng nào!

Chỉ trong một lát, Cỏ Tiểu Nguyệt ăn xong trái táo. Đứng dậy, cầm hạt đến mảnh đất trước nhà. Mong rằng sẽ nhanh chóng mọc ra cây táo, sau đó sẽ ra những trái táo vừa to vừa hồng!

Vỗ vỗ bùn trên tay Cỏ Tiểu Nguyệt thỏa mãn ra khỏi không gian. Đi vào trong bếp rửa tay, lúc này cả nhà không có ở đây, cô len lén cho hai giọt nước linh tuyến vào trong ấm trà!

Không phải cô không nghĩ đến việc rút dây, mà cô sợ mọi người sau khi uống sẽ xảy ra sự thay đổi quá lớn, dẫn đến chấn động không tốt. Để không bị phát hiện chỉ có thể thay đổi từng chút từng chút thể chất mọi người mà thôi!

Đi tới phòng Cỏ Tiểu Mạn, thấy chị vẫn còn ngủ, Cỏ Tiểu Nguyệt quay lại phòng mình. Có thêm không gian, như vậy cũng có thể mang theo nhiều đồ đạc hơn. Ngày mai nhất định phải xin mẹ nhiều tiền một chút, mua đồ dùng hàng ngày, đến lúc đi xuống nông thôn cũng không cần lo lắng!

Nghĩ đến đây Cỏ Tiểu Nguyệt lại cười ngây ngô, nếu như bị người khác nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng cô bị trúng tà!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chọn mua

Đắm chìm trong sự vui sướng của việc có được không gian cường đại, mãi cho đến lúc phải nấu bữa tối Cỏ Tiểu Nguyệt mới bình thường trở lại.

Cô quyết định tối nay sẽ để cho mẹ và chị gái dùng thử nước linh tuyến, cô muốn làm cho mọi người phải khỏe mạnh, để cho họ có được một cơ thể hoàn mỹ.

Buổi tối, mọi người ngồi ăn cơm. Đương nhiên bữa tối là do Cỏ Tiểu Mạn làm, cô kiên trì nói mình là chị cả, không thể để cho em gái nấu cơm còn mình chỉ ngồi ăn sẵn.

Cỏ Tiểu Nguyệt không nói lại, nên dự định ăn xong sẽ rửa chén. Vừa nãy cô đã cho Cỏ Tiểu Mạn uống nước linh tuyến pha với nước sôi để nguội, Cỏ Tiểu Mạn uống xong vui vẻ nói: “Nước em gái rót ngọt, uống vào rất vào rất thoải mái”.

Nhìn chị gái ngây ngô cười, Cỏ Tiểu Nguyệt vui vẻ không thôi, trong vài ngày cô ở nhà nhất định sẽ cải thiện sức khỏe cho chị và mẹ, làm cho họ đều mạnh khỏe.

Nhìn đồng hồ, giờ này mẹ Cỏ cũng sắp về tới. Cỏ Tiểu Nguyệt rót trước một chén nước, chờ mẹ về sẽ cho bà uống.

Chỉ trong chốc lát, mẹ Cỏ về nhà với vẻ mặt tươi cười. Bà vừa nghĩ đến chuyện ở nhà có hai con gái ngoan đang chờ mình về ăn cơm là trong lòng vui đến không nhận được.

Cỏ Tiểu Mạn nấu cơm cũng rất ngon, Cỏ Tiểu Nguyệt dẫn mẹ cô ngồi lên trên ghế, sau đó bưng chén nước nói: “Mẹ, mẹ đi làm vất vả, chị cần ngồi đây dùng cơm là được, để con và chị chăm sóc mẹ thật tốt, hi! Đây, trước tiên hãy uống một chén nước giải khát nào!”

Mẹ Cỏ hưởng thụ sự chăm sóc của con gái, sau khi uống nước xong, cảm giác thoải mái từ trong ra ngoài, tất cả mệt nhọc của một ngày làm việc lập tức tiêu tan! Mẹ cô nói: “Có con gái thật tốt, con gái chính là tri kỷ của mẹ, mẹ có được hai đứa thật hạnh phúc biết bao!”

Cỏ Tiểu Mạn cười cười bưng món ăn lên bàn: “Mẹ, hãy mau nếm thử món ăn con gái nấu nào, xem thử Tiểu Nguyệt nấu ngon hơn hay con nấu ngon hơn!”

Mẹ Cỏ cười nói: “Được, các con đều rất được! Ha ha!” Cỏ Tiểu Nguyệt cố ý làm nũng nói: “Mẹ, mẹ mau nếm thử, chắc chắn là con nấu ngon hơn, con chính là đầu bếp đệ nhất”.

Thấy con gái khoe khoang, mẹ Cỏ cười gõ nhẹ vào trán cô: “Con hả, đúng là không biết ngại ngùng, hành động hôm nay có phải là muốn dụ dỗ mẹ cho

thêm tiền tiêu vặt, để ra ngoài mua đồ đúng không!”

Cổ Tiểu Nguyệt cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Ôi trời, mẹ, sao mẹ lại đoán được, chuyện này, con đúng là chú ý đến tiền! Ôi!” Cổ Tiểu Mạn nghe vậy cười nói: “Mẹ ăn muối còn nhiều hơn so với chúng ta ăn cơm, chuyện vặt này sao có thể không nhìn ra chứ!”

Mẹ cô càng thêm vui mừng, Cổ Tiểu Nguyệt không những không ngại ngừng, ngược lại còn ôm cánh tay mẹ làm nũng: “Ôi ôi. Mẹ, mẹ cho con đi! Ngày mai con phải ra ngoài đi dạo, mẹ đồng ý nha!”

Bị con gái âm ỉ không còn cách nào khác, mẹ Cổ nói: “Được được, bà cô nhỏ của mẹ, mẹ đồng ý, lát nữa sẽ cho con tiền, để ngày mai con có thể vui chơi một chút!”

Mục đích của Cổ Tiểu Nguyệt thành công, kích động hôn lên má mẹ một cái, cười lớn: “A, con biết mà, mẹ là tốt nhất! Ha ha, ngày mai có thể mua đồ rồi!”

Mẹ Cổ tiếp nhận sự thân mật của con gái, cũng vui vẻ hẳn. Ở bên cạnh Cổ Tiểu Mạn nhìn cũng vui mừng không thôi, một nhà nhất định phải có phút giây vui vẻ như thế này mới tốt.

Ban đêm, mọi người đều chìm vào giấc ngủ, Cổ Tiểu Nguyệt cẩn thận khép chặt cửa, lại tiến vào không gian như một làn khói. Không còn cách nào khác, trong không gian quả thật rất thoải mái, cô không thể chống cự được sự mê hoặc này, chỉ cần có cơ hội, cô đều muốn hít thở linh khí trong không gian nhiều hơn.

Trở qua trở lại rất lâu, Cổ Tiểu Nguyệt mới thỏa mãn đi ra từ trong không gian. Bên ngoài vẫn là ban đêm, cách trời sáng còn mấy giờ nữa. Mặc dù bây giờ Cổ Tiểu Nguyệt rất hào hứng, nhưng đây dù sao cũng vẫn là đêm, cũng không có việc gì làm, nên đành nhắm mắt ngủ như mọi ngày.

Một đêm không mộng, cảm giác ngủ được thật tốt. Sau khi ăn sáng, Cổ Tiểu Nguyệt xoa xoa tay xuất phát! Lần này không phải đi dạo bốn phía mà là đi thẳng đến cửa hàng bán lẻ!

Tối hôm qua Cổ Tiểu Nguyệt đã lên danh sách những thứ cần mua, bây giờ chỉ cần dựa theo đó mua là được. Nhưng mà, cũng không thể để chị và mẹ biết mình mua nhiều đồ như vậy, nếu không chắc chắn sẽ không giải thích được việc cô làm cách nào để mang hết được xuống nông thôn.

Đi đến cửa hàng mà lần trước cô mua cuốn sổ. Cổ Tiểu Nguyệt dựa theo danh sách mà đi đến từng quầy trưng bày sản phẩm, đem toàn bộ năm mươi đồng mẹ cho mua chỉ còn tám đồng mới thôi.

Đối với con cái mẹ Cổ vô cùng chiều chuộng, cho bao nhiêu tiền, tiêu dùng vào cái gì đều tùy con, chỉ cần con không dùng tiền đó đi làm chuyện xấu, vậy thì bà cũng không nói gì! Đây cũng chính là do bà thương xót các con sớm mất cha, nên con muốn gì bà đều cho cả.

Cổ Tiểu Nguyệt vác theo bao lớn nhỏ về nhà trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nhe nhàng mở cửa nhà, cô phát hiện mẹ và chị không có ở đây, nên mang tất cả mọi thứ ném vào không gian, chỉ sợ chậm trễ một chút sẽ có người tới.

Chạy vào trong phòng, kéo chặt cửa sổ và rèm lại, Cổ Tiểu Nguyệt mặc niệm một câu tiến vào trong không gian!

Sau khi vào trong, Cổ Tiểu Nguyệt hít sâu một lúc mới thấy tiêu tan hết mọi mệt mỏi. Trời mới biết cô vác theo nhiều đồ như vậy đi một đoạn thật dài, một phút cũng không ngừng nghỉ chạy về nhà, thật mệt muốn chết.

Nhưng mà nhìn đồ dùng hàng ngày nhiều như vậy, cô cảm thấy mệt mỏi cũng đáng. Nghỉ ngơi xong, Cổ Tiểu Nguyệt mới sắp xếp lại đồ dùng.

Vác toàn bộ túi xách trên đất tiến vào trong phòng nhỏ, xem xét từng thứ. Mua mười bộ đồ lót, với mấy bộ quần áo ngủ. Quần áo bốn mùa, mỗi mùa hai bộ, đồ mặc trong nhà cũng mang theo ba bộ, dù sao nông dân cũng tiết kiệm nên làm gì có chuyện ngày nào cũng mặc đồ mới, nên để lại đây cũng tốt.

Đồ để chuẩn bị đón “dì cả” thì mang theo vài bông và một số thứ khác. Những vật tiện dụng này, có thể dùng thật lâu! Dù sao ở quê cũng không thể dùng những trang bị tốt, kiếp trước cô cũng vì chuyện này mà luôn chịu khổ, không thể quên nổi.

Còn có một cặp kem dưỡng da, mặc dù bây giờ có linh tuyền, những thứ như kem dưỡng đúng là không cần nhưng cô cũng phải dựa vào những thứ này để che dấu bản thân.

Dung mạo của mình nếu để tên gốc kia thấy, nghĩ đến bộ dạng Lý Quang Hoa nhìn mình đến trợn mắt há mồm, khuôn mặt đỏ bừng, Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy rất đắc ý! Kiếp trước cũng như vậy, sống qua một đời, nếu cô còn không hiểu thì không biết còn ngu ngốc đến dạng nào.

Cái còn lại là kem đánh răng, bàn chải đánh răng, xà phòng, khăn lông, giấy, tất... và một số đồ dùng hàng ngày khác trên cơ bản là đã chuẩn bị đủ, hơn nữa còn có thể sử dụng trong một thời gian dài.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Cổ Tiểu Nguyệt cũng thấy an tâm hơn. Bên cạnh việc mua đồ vật hàng ngày cô còn đặc biệt chuẩn bị một chút giống cây lương thực, mặc dù chưa có tiền mua giống cây ăn quả nên trong lòng cũng chưa hài lòng lắm. Nhưng mà, Cổ Tiểu Nguyệt hiểu rằng mọi chuyện không thể vội vàng được, phải từng chút từng chút mọi thứ đều sẽ có.

Đem đồ dùng hàng ngày sắp xếp lại trên sàn nhà, không gian này có chức năng tự lọc nên tất cả đồ vật trong gian phòng này đều sạch sẽ, không có một chút vi khuẩn nào. Cổ Tiểu Nguyệt yên tâm đặt tất cả ở trong góc.

Làm xong tất cả, coi như giải quyết được một việc lớn, nên Cỏ Tiểu Nguyệt cũng nhẹ lòng. Dựa theo sự ghi lại của cuốn sách, cô đem giống lương thực trồng một nửa trên mảnh đất đen, mong rằng chúng có thể nhanh trưởng thành.

Nhưng mà, lúc nhìn tới hạt táo cô mới trồng ngày hôm qua đã ra cây non, trong lòng vui vẻ mãi không thôi. Nếu tính theo tốc độ này rất nhanh cô có thể ăn được quả táo vừa to vừa ngọt.

Những hạt trái cây khác chắc cũng có thể trồng như vậy, thế thì sau này ăn xong còn hạt cô sẽ ném hết vào trong không gian. Nghĩ đến chuyện nguyện vọng có thể sớm thực hiện, Cỏ Tiểu Nguyệt thấy vui vẻ hẳn lên.

Đi đến bên cạnh giếng linh tuyến, Cỏ Tiểu Nguyệt muốn uống thêm nước, chưa nói đến hiệu quả của nước, chỉ tính đến việc ngọt của nó, cô đã thấy yêu thích không thôi.

Nhưng mà, luôn dùng tay uống nước cũng không tiện lợi, cô phải chuẩn bị một cái cốc mới được.

Nghĩ là phải hành động liền, trong nhà bây giờ không có người. Cỏ Tiểu Nguyệt nhanh chóng đi ra khỏi không gian, lấy một cái cốc trong nhà, rửa sạch sẽ sau đó tiến vào trong không gian!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bạn học cao trung!

Cỏ Tiểu Nguyệt cảm ly nước mức một ly thật lớn, thỏa mãn uống sạch!

Bây giờ mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn chờ gió đông! Cỏ Tiểu Nguyệt nghĩ tới việc còn ba ngày nữa mình sẽ xuất phát, so với việc không cam tâm tình nguyện của kiếp trước, kiếp này cô vô cùng tự nguyện, hơn nữa còn mong mỏi đến ngày được sống tại thôn Miêu Thạch.

Cũng không thể ở lâu trong không gian, nên Cỏ Tiểu Nguyệt tận hưởng một lát rồi ra ngoài! Nhìn trong nhà vẫn không có ai, mẹ Cỏ đi làm chưa về thì có thể hiểu được, nhưng Cỏ Tiểu Mạn mới về nhà, có thể đi đâu chứ!

Đột nhiên, ánh mắt Cỏ Tiểu Nguyệt sáng lên, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ xấu xa, không lẽ chị gái không thể đợi được nên đi gặp người yêu rồi? Hắc hắc, vừa nghĩ đến chuyện họ ngọt ngào, quyến luyến, cô lại mong sớm có thể nhìn thấy Lý Quang Hoa.

Ở nhà chỉ có thể đoán mò, nên Cỏ Tiểu Nguyệt quyết định ra ngoài đi dạo!

Quả thật Cỏ Tiểu Nguyệt vẫn còn là học sinh, đang học cao nhì! Nhưng mà kiến thức so với ngày trước cũng không còn nguyên vẹn!

Trong lúc vô tình, Cỏ Tiểu Nguyệt đi đến ngôi trường mà bản thân cô đã học từ ngày trước. Ngôi trường lúc này đã vắng người, học sinh và giáo viên cũng trở về nhà hết. Bản thân mình trước đó không lâu cũng đã nghỉ học!

Nghĩ tới thời gian đi học, đó là quãng đời vui vẻ nhất, mà cũng đơn thuần nhất. Các bạn học đều có chung một mục tiêu, cùng nhau cố gắng, vì đất nước, vì bản thân mà phấn đấu!

Cỏ Tiểu Nguyệt cười nhẹ một tiếng, cô quyết định mấy năm sau sẽ thi lại vào Trường Cao đẳng, nhất định phải tham gia vào trường Cao đẳng. Như vậy, bắt đầu từ bây giờ, bản thân mình không thể lơ là trong việc học.

Vấn đề là, kiếp trước cũng đã trôi qua mười năm, bản thân cô đã sớm quên sạch kiến thức! Nhưng mà, cô vẫn còn sáu năm nữa, đây chính là gấp đôi thời gian của thời trung học.

Về nhà nhất định cô phải lựa mấy thứ có ích cất vào trong không gian, dù sao không gian cũng có thời gian nhiều hơn bên ngoài nhiều lần, cô không tin là mình không thể hiểu rõ được những kiến thức này. Tự động viên chính mình, trong lòng Cỏ Tiểu Nguyệt cũng hưng phấn hẳn lên.

Dọc theo tường rào của trường học, từ từ bước đi, trong lòng Cỏ Tiểu Nguyệt đối với tương lai tràn trề hi vọng.

“Tiểu Nguyệt, qua đây!” Đột nhiên một tiếng kêu truyền đến, Cỏ Tiểu Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỉ thấy một cô gái chải hai bím tóc nhỏ, mặc áo sơ mi đen kẻ ô, bên dưới mặc một chiếc quần màu đen đang chạy về phía mình.

Đợi đến lúc hai người tới gần nhau, Cỏ Tiểu Nguyệt nhìn khuôn mặt đáng yêu phía trước cảm thấy khá quen thuộc, mới thăm dò nói: “Mạn Lệ, là cậu à?”

Văn Mạn Lệ vênh miệng nhỏ lên, khuôn mặt kiêu ngạo đáp: “Tốt, Cỏ Tiểu Nguyệt mới không gặp một thời gian, cậu đã làm ra vẻ không quen biết tớ, hừ, thật mất hứng!”

Nhìn cô bé trước mặt thanh xuân dào dạt, trong lòng Cỏ Tiểu Nguyệt vô cùng vui vẻ, cười ôm lấy cánh tay gầy của Văn Mạn Lệ làm nũng nói: “Ôi trời,

Mạn Lệ, đúng là một thời gian không gặp, cậu trở nên xinh đẹp, tớ đã sắp nhận không ra rồi đây!”

Văn Mạn Lệ cười một cái, sau đó dừng lại nói: “Vậy ý cậu là trước kia tớ không xinh đẹp?” Trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt cảm thán, cô gái nhỏ này thật khó dụ dỗ, nên nịnh nọt cười nói: “Đâu có chứ, Mạn Lệ nhà chúng ta là xinh đẹp nhất, luôn luôn xinh đẹp! Cậu tha thứ cho tớ đi có được không?”

Văn Mạn Lệ không chịu được kiểu làm nũng này, trên tay nổi da gà, cười nói: “Được, tha cho cậu, nhưng mà lần sau không cho phép cậu một thời gian dài như vậy không liên lạc cho tớ!”

Nhìn cô bạn ngồi chung bàn có khuôn mặt thanh tú đến động lòng người đang nghiêm túc yêu cầu mình, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt vui vẻ không thôi, liên tục gật đầu.

Văn Mạn Lệ thấy Cổ Tiểu Nguyệt khuôn mặt mịn màng, cô biết rằng bạn tốt của mình rất xinh, nhưng không biết tại sao mới không gặp một thời gian ngắn, lại có thể đẹp đến lóa mắt như thế.

Trong lòng hâm mộ, nhưng ngoài miệng lại nịnh nọt nói: “Tiểu Nguyệt, tại sao mới một thời gian ngắn không gặp mà tớ phát hiện ra cậu lại xinh hơn rất nhiều nhỉ, quả thật so với mình tinh diện ảnh còn đẹp hơn! Mau nói cho tớ bí quyết đi, không nên giấu giếm một mình đâu!”

Cổ Tiểu Nguyệt cười thầm trong lòng, yêu cái đẹp là bản tính của con gái, mặc kệ thế nào, khi tán gẫu về cái đẹp vẫn là vô cùng hứng chí. Kéo bàn tay nhỏ nhắn của Văn Mạn Lệ, Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Tớ so với trước kia có thay đổi gì đâu, chỉ là trong khoảng thời gian này ăn ngon ngủ ngon, lại không ra ngoài, nên cả người trắng ra, khí sắc cũng tốt hơn thôi!”

Văn Mạn Lệ hoài nghi nói: “Là sao? Cậu không có gạt tớ chứ?” Cổ Tiểu Nguyệt kéo bàn tay nhỏ nói lại: “Bà cô tớ của tớ ời, tớ làm sao dám gạt cậu chứ! Mà sao hôm nay cậu lại đến trường?”

Cổ Tiểu Nguyệt thông minh chuyển qua đề tài khác, Văn Mạn Lệ là một cô gái đơn giản, nên cũng chẳng nhìn ra ý đồ của bạn tốt. Ngẩng mặt lên cười nói: “Tiểu Nguyệt cậu biết không tớ sắp phải đi hạ hương, ha ha!”

Cổ Tiểu Nguyệt kinh ngạc: “Cái gì, cậu cũng phải xuống nông thôn?” Văn Mạn Lệ thấy lạ nói: “Đúng thế, có gì kỳ lạ sao? Đây là cơ hội tớ đòi hỏi mới được đấy, nếu không mẹ tớ cũng không cho tớ đi đâu!”

Nhìn cô bé ngây thơ trước mặt, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt thở dài nói: Cô gái à, xuống nông thôn cũng không có đẹp như cậu tưởng tượng đâu, chờ khi cậu xuống đó cũng đừng có khóc đấy.

Nhưng mà, Cổ Tiểu Nguyệt vẫn nhắc nhở: “Mạn Lệ à, cậu có ý chí như vậy tớ rất vui, nhưng mà, cậu có biết nơi đó cuộc sống như thế nào không? Từ nhỏ đến giờ cậu chưa chịu khổ bao giờ, có thể kiên đi đi xuống đó sao?”

Văn Mạn Lệ ngạc nhiên nói: “Á, chuyện này tớ không nghĩ tới, nông thôn cũng không cách chúng ta bao xa, tớ có thể đi”.

Cổ Tiểu Nguyệt không còn gì để nói, nhưng vì suy nghĩ cho bạn tốt nên vẫn kiên nhẫn nói ra: “Sao có thể, cậu không có hỏi người nhà xem ngày trước xuống nông thôn thế nào sao? Làm gì có ai nghĩ tốt đẹp như cậu chứ. Xuống nông thôn là đi làm việc, rèn luyện nghị lực của chúng ta, nếu là nơi có điều kiện sống tốt có thể rèn luyện sao? Cậu thật ngốc!”

Bị Cổ Tiểu Nguyệt nói một lúc, Văn Mạn Lệ sợ hãi nói: “A, Tiểu Nguyệt làm sao bây giờ, thủ tục cũng đã làm, tớ không muốn đi cũng không được. Ô ô!”

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Văn Mạn Lệ khóc lên vì sợ hãi, trong lòng thở dài, nhưng vẫn an ủi: “Mạn Lệ, nếu mọi chuyện đã không thể thay đổi, vậy chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng mới được, bây giờ có khóc cũng vô dụng”.

Văn Mạn Lệ kiềm chế nước mắt nói: “Tiểu Nguyệt, cậu nói chuẩn bị là sao?” Lau nước mắt cho cô bé, Cổ Tiểu Nguyệt chia sẻ kinh nghiệm: “Cậu có thể chuẩn bị thêm nhiều đồ dùng hàng ngày một chút, để ít nhất không phải vì chuyện thiếu quần áo mà buồn tủi. Còn lại phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, cần rằng mà kiên trì là tốt nhất!”

Nhìn Văn Mạn Lệ hoang mang gật đầu, Cổ Tiểu Nguyệt lại hỏi: “Vậy cậu hãy nói cho tớ biết nơi cậu đến, nơi đến nếu không giống nhau thì khả năng điều kiện cũng có thể không giống nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Xuất hành (thượng)

“Cái gì? Cậu nói cậu đi đâu?” Cổ Tiểu Nguyệt kinh ngạc hỏi, cô còn nghĩ không biết có phải mình nghe lầm hay không.

Văn Mạn Lệ làm sao có thể đi thôn Miêu Thạch, kiếp trước cô sống ở đó mười năm cũng chưa từng thấy cô ấy. Bây giờ sao lại thế, không lẽ vận mệnh

hoàn toàn thay đổi sao?

Văn Mạn Lệ thấy Cô Tiểu Nguyệt kích động như thế ngạc nhiên hỏi: “Đúng là thôn Miêu Thạch, vì sao cậu lại kích động vậy?” Một lần nữa Cô Tiểu Nguyệt xác nhận, trong lòng mãi không thể bình tĩnh lại.

Thấy khuôn mặt ngây thơ thuần khiết của Văn Mạn Lệ, đang đầy nghi ngờ nhìn mình, cô mới cười khổ nói: “Tại sao cậu lại chọn nơi này?”

Văn Mạn Lệ phát hiện Cô Tiểu Nguyệt hôm nay có gì đó không được bình thường, trên mặt cô có nét gì đó ưu sầu nên mới cảm tay hỏi: “Tiểu Nguyệt, hôm nay cậu sao vậy? Tớ cảm nhận cậu cứ buồn buồn sao ấy? Tớ đi thôn Miêu Thạch có gì không tốt sao?”

Nhìn ánh mắt lo lắng của bạn tốt, Cô Tiểu Nguyệt lấy lại tinh thần, an ủi nói: “Không có gì, Mạn Lệ, tớ chỉ ngạc nhiên tại sao hai chúng ta lại đến cùng một chỗ thôi”.

Văn Mạn Lệ không kịp phản ứng lại, trong miệng chỉ lẩm bẩm: “Đi cùng một chỗ”. Đột nhiên ánh mắt sáng lên, phấn khởi nói: “Tiểu Nguyệt, cậu nói là cậu cũng muốn xuống nông thôn, hơn nữa cũng là đi thôn Miêu Thạch sao?”

Sau khi nhìn thấy Cô Tiểu Nguyệt gật đầu. Đôi mắt Văn Mạn Lệ càng mở to hơn, tràn đầy vui vẻ, cười ha ha nói: “Quá tốt, Tiểu Nguyệt, chúng ta có thể ở cùng một chỗ, tớ cũng không sợ phải đi xa một mình!” Nói xong còn ôm lấy Cô Tiểu Nguyệt, kích động không thôi!

Cô Tiểu Nguyệt lúc này cũng chấp nhận sự thay đổi của vận mệnh, cười tươi ôm Văn Mạn Lệ như một đứa bé, cảm giác sau này thật đáng để mong đợi.

Sau khi hai người vui vẻ, Cô Tiểu Nguyệt dặn dò Văn Mạn Lệ phải chuẩn bị thứ này thứ kia, còn dặn nhất định không thể quên! Văn Mạn Lệ ngoan ngoãn gật đầu, tỏ ý rằng mình nhất định sẽ không quên. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, rồi chia tay trở về nhà.

Về đến nhà, phát hiện mẹ Cô và chị gái đều đang ở nhà. Hai mẹ con cùng lúc đang ở trong bếp, thấy Cô Tiểu Nguyệt trở lại thì cười nói: “Mèo nhỏ thèm ần nhà chúng ta cuối cùng cũng về rồi!”

Cô Tiểu Nguyệt bỏ qua sự trêu ghẹo của chị và mẹ, về mặt bí ẩn nhìn hai người nói: “Mẹ, chị, hai người thử đoán xem hôm nay ở bên ngoài con đã gặp ai?”

Bây giờ Cô Tiểu Nguyệt quả thật không biết mình xinh đẹp như thế nào, ánh mặt trời xuyên qua khe cửa chiếu vào khuôn mặt, khiến cho cả người cô như có ánh hào quang tỏa ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn không thấy lỗ chân lông, chỉ thấy một số lông tơ rất nhỏ hiện ra, phát ra ánh sáng màu vàng!

Trên mặt Cô Tiểu Nguyệt mang theo một chút bí ẩn, một chút nghịch ngợm, đôi mắt to tròn vui vẻ nhìn chị và mẹ mình, cả người xinh đẹp đến mức không sao tả hết.

Mẹ Cô và Cô Tiểu Mạn bị con gái/em gái của mình làm cho rung động, trong lòng thầm nghĩ: “Con gái/em gái mình không biết từ khi nào thì bắt đầu trở nả xuất chúng như vậy! Thật sự là khiến người ta nhìn lại càng muốn nhìn thêm. Mẽ người không tả được!”

Mẹ Cô kéo tay Cô Tiểu Nguyệt, xoa khuôn mặt trắng nõn, nhỏ nhắn của con gái nói: “Tiểu Nguyệt của mẹ đã lớn rồi, thật sự rất xinh đẹp!”

Cô Tiểu Nguyệt nhìn mẹ và chị gái mình trong tình huống bây giờ, không biết có phải là do mình quá xinh đẹp khiến cho họ nhìn ngây người hay không! Hắc hắc! Trong lòng Cô Tiểu Nguyệt rất vui vẻ!

Nhưng mà vẫn tiếp tục nói lại đề tài lúc trước: “Mẹ, chị, hôm nay con tới trường, ở đó gặp được Mạn Lệ, cô ấy cũng xuống thôn Miêu Thạch cùng với con đây!”

Mẹ Cô và Cô Tiểu Mạn nhanh chóng tỉnh táo lại, mẹ Cô không thể tưởng tượng được nói: “Cái gì, Mạn Lệ cũng muốn đi? Nhà con bé không phải là không cần đi hay sao? Tại sao bây giờ lại muốn đi, lại ở cùng một chỗ với con!”

Cô Tiểu Nguyệt mang theo một tia tự giễu nói: “Còn không phải là do con nhỏ Mạn Lệ sao, nó cứ tưởng xuống nông thôn chơi sẽ rất thú vị, nên mới xin xuống dưới đó. Chỉ không biết tại sao lại khéo như vậy, nơi nó được đưa tới lại chính là thôn Miêu Thạch. Lúc con mới biết cũng hết hồn, nhưng mà về sau có Mạn Lệ ở bên, hai người cũng không sợ buồn tẻ!”

Cô Tiểu Mạn tỉnh táo lại, kích động nói: Tốt quá, em gái, em cùng với Mạn Lệ từ nhỏ đã tốt với nhau, bây giờ lại cùng nhau xuống nông thôn, có thể chăm sóc cho nhau!”

Mẹ Cô không đồng ý nói: “Mẹ không thấy thế, con bé Mạn Lệ này từ nhỏ đã đơn giản đáng yêu, nhưng mà được nuông chiều từ bé. Hai đứa xuống nông thôn, chắc chắn Tiểu Nguyệt nhà chúng ta sẽ phải chăm nó. Mẹ thấy, con bé Mạn Lệ không kiên trì được lâu đâu, sẽ sớm xin về nhà thôi!”

Mẹ với chị gái quan điểm không giống nhau, nhưng Cô Tiểu Nguyệt đều chấp nhận. Kéo tay mẹ với Cô Tiểu Mạn nói: “Mẹ, chị, bất kể như thế nào, có Mạn Lệ ở bên, con sẽ có thêm dũng khí để đối mặt với khó khăn! Nhất định con sẽ chịu khổ được, kiên trì đến cùng!”

Nhìn con gái/em gái mình kiên trì như vậy, mẹ Cô và Cô Tiểu Mạn đều vui mừng không thôi, ba người ôm nhau ở một chỗ, để cho nhau cảm nhận được sự ấm áp, hạnh phúc của một gia đình!

Ba mẹ con cùng nhau thưởng thức bữa cơm trưa phong phú, chỉ chốc lát đã đến thời gian nói chuyện phiếm của cả nhà. Cô Tiểu Nguyệt nghĩ tới việc mình sắp đi hạ hương, chị gái cũng chuẩn bị lấy chồng, một mình mẹ ở nhà sẽ vô cùng cô đơn.

Nhìn mẹ qua hai ngày uống nước linh tuyền, rõ ràng trẻ hơn một chút. Cô Tiểu Nguyệt không nhịn được nói: Mẹ, con sắp phải đi hạ hương, chị gái cũng sẽ sớm lấy chồng, mẹ ở nhà một mình, con sẽ rất lo lắng!”

Một câu nói này làm cho mẹ cô nở nụ cười, Cô Tiểu Mạn nhìn Cô Tiểu Nguyệt oán trách một cái. Cô Tiểu Nguyệt tiếp tục nói: “Mẹ nhìn xem, mẹ trẻ tuổi như vậy, hay là tái giá đi, có người ở bên chăm sóc, con cũng yên tâm!”

Mẹ Cô nghe vậy buồn cười nói: “Con bé ngốc này, con đang nói linh tinh gì vậy, mẹ đã lớn tuổi như vậy, còn tìm gì nữa!” Cô Tiểu Mạn nhìn thấy ánh mắt em gái, nhanh chóng nói vào thêm: “Mẹ, em gái con nói đúng, mẹ còn trẻ, nên tìm một người đàn ông tốt, nửa đời sau cũng không thấy cô đơn!”

Nói ra được điều này, hai chị em Cô Tiểu Nguyệt cũng không nói thêm gì nữa. Cô Tiểu Nguyệt cảm động, nắm tay mẹ nói: “Mẹ, Cha có thể có một người vợ tốt như mẹ rất là may mắn. Mẹ yên tâm đi, tương lai con sẽ không để mẹ phải sống một mình đâu, con muốn đón mẹ đến sống cùng con!”

Nghe con gái nói, đôi mắt mẹ Cô chợt ướt, ôm Cô Tiểu Nguyệt không ngừng nói: “Được, con gái ngoan! Về sau mẹ sẽ dựa vào con!”

Cô Tiểu Mạn cũng ôm mẹ và em gái nói: “Mẹ, về sau con sẽ không quản việc của mẹ và em gái, nhưng con sẽ thường xuyên về nhà thăm hai người!”

Ba mẹ con lại ôm chặt nhau!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Xuất hành (hạ)

Ngày trôi đi rất nhanh, hôm nay đã là 26 tháng 8, ngày xuất phát đi thôn Miêu Thạch. May mắn là trong vài ngày này, cô đã hẹn với Văn Mạn Lệ sẽ gặp nhau tại nhà ga.

Mẹ Cô, Cô Tiểu Mạn, Cô Tiểu Nguyệt trong tay cầm theo bao lớn, bao nhỏ, dù sao có bạn đồng hành là Văn Mạn Lệ nên vật gì nặng cũng sẽ bỏ vào trong không gian, còn một số quần áo nhẹ thì bỏ vào trong bao.

Một nhà ba người phì phò dắt nhau đến nhà ga, Cô Tiểu Nguyệt nhanh chóng gặp được Văn Mạn Lệ cũng đang xách trên tay bao lớn bao nhỏ. Sau khi hai cô gái gặp nhanh, vui vẻ ôm nhau, mừng rỡ không thôi!

Hai bên gia đình thấy hai cô gái thân nhau như chị em ruột thịt, đều rất vui vẻ, cũng yên tâm không ít, hai người ở gần nhau có thể chăm sóc cho nhau.

Mẹ Văn Mạn Lệ là một người phụ nữ dịu dàng, bà khéo léo nhìn Cô Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt à, Mạn Lệ nhà đi không hiểu chuyện, sau này con phải giúp đỡ nó nhiều một chút nha!”

Cô Tiểu Nguyệt cười nói: “Đi không cần khách sáo, con với Mạn Lệ là bạn tốt, nên chăm sóc nhau là đúng mà!” Mẹ Cô cũng cười nói: “Tiểu Nguyệt nhà chúng tôi cũng không khá hơn bao nhiêu đâu, tôi nhìn Mạn Lệ rất khá. Mẹ Mạn Lệ à, chị không cần khách sáo đâu, phải để cho chị em chúng nó đi hạ hương rèn luyện thật tốt! Yên Tâm đi mà”.

Cô Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ lưu luyến cùng người thân mãi không rời, mãi đến khi lên tàu đi thôn Miêu Thạch hai người nhìn người thân chạy theo hốt mắt không tránh được đỏ lên.

Hai người ngồi cạnh cửa sổ đối diện nhau, cúi đầu cảm ơn những hành khách tốt bụng giúp họ mang đồ lên tàu.

Hai cô gái ôm nhau cùng an ủi, Cô Tiểu Nguyệt nói: “Mạn Lệ, đừng sợ, còn có tớ! Chúng ta đều là con dân, ở đâu cũng có thể sống tốt. Người dân của chúng ta cũng rất tốt, nhất định tại mình sẽ có cuộc sống tốt thôi mà!”

Văn Mạn Lệ lau nước mắt, gật đầu!

Ngồi bên cạnh họ là hai người phụ nữ trung niên, nhìn hai cô gái nhỏ bộ dáng lưu luyến mãi không rời, thì nở nụ cười. Một người còn nhiệt tình khuyên bảo: “Hai cô bé lớn lên thật xinh đẹp, nhìn như là giọt nước trong veo vậy, rất thu hút!”

Ngồi bên cạnh Cô Tiểu Nguyệt là một người phụ nữ mặc áo dài đen, lên tiếng hỏi: “Cô bé, đây chắc là lần đầu các cháu xa nhà đúng không! Là đi xuống nông thôn sao?”

Cô Tiểu Nguyệt lấy lại tinh thần, nhìn bác gái nhiệt tình như vậy, cũng cười trả lời: “Đúng vậy, bác gái, hai chúng cháu đi hạ hương hưởng ứng lời kêu gọi, tích cực xuống nông thôn rèn luyện! Lần đầu tiên xa nhà nên còn nhiều lưu luyến, thật để cho các bác chê cười rồi!”

Bác gái cười nói: “Bé ngốc, cháu không cần đa lễ như vậy, bác cùng từng có tuổi trẻ, lúc bằng tuổi cháu cũng không dám ra cửa một mình đâu. Ha ha...!!!”

Cỏ Tiểu Nguyệt cảm thấy tâm trạng khá hơn rất nhiều, cười nói cảm ơn: “Bác gái, cảm ơn bác đã an ủi tụi con, bây giờ con đã khá hơn rất nhiều rồi!” Văn Mạn Lệ cũng cười tươi nhìn Cỏ Tiểu Nguyệt nói chuyện!

Bác gái lại nói: “Ai, cháu gái cũng không cần khách sáo với bác, bác họ Lưu, lần này là đi chữa bệnh về, hai đứa tụi cháu sẽ đi tới chỗ nào?”

Cỏ Tiểu Nguyệt nói chuyện cùng với bác gái họ Lưu! Dựa theo những lời bác nói. Nhà bác ở một huyện cách không xa thành phố. Bởi vì trong người có bệnh, mà ở thị trấn chuẩn bệnh không tốt nên mới đi tới thành phố gần nhất. Bây giờ bệnh cũng đã khỏi, về nhà chỉ cần chú ý nghỉ ngơi thì sẽ không còn vấn đề gì.

Nhìn bác Lưu bị bệnh mà vẫn vui tươi như vậy, nên Cỏ Tiểu Nguyệt cảm thấy rằng, về sau bất kể có xảy ra chuyện gì cũng nhất định phải lạc quan, trên đời không có gì là không thể làm, chỉ cần bản thân mình muốn làm hay không mà thôi.

Đọc trên đường đi, Văn Mạn Lệ Cỏ Tiểu Nguyệt và bác Lưu nói chuyện vui vẻ. Còn bác gái bên cạnh Văn Mạn Lệ từ lúc lên tàu đã ngủ. Ba người nói chuyện mãi cho tới khi tàu dừng lại, bác gái Lưu xuống tàu!

Lúc gần đi, bác Lưu còn lưu luyến mãi: “Tiểu Nguyệt, Mạn Lệ à, các cháu nếu có cơ hội hãy đến nhà bác chơi, bác gái rất vui mừng đón hai đứa!”

Sau khi đợi hai người Cỏ Tiểu Nguyệt trả lời, theo dòng người, bác Lưu mới dần đi xa. Văn Mạn Lệ quệt miệng nói: “Không dễ mới gặp được một bác gái nhiệt tình như vậy, nói chuyện cả buổi đang vui, không nghĩ rằng bác ấy lại nhanh xuống như vậy!”

Cỏ Tiểu Nguyệt cười nói: “Được rồi, cậu có thể treo miệng lên một chút! Đợi lát nữa có người lên xe không chừng sẽ gặp được người đặc biệt. Đợi đi nào!”

Văn Mạn Lệ chỉ bĩu môi cũng không nói lời nào, cô mở gói thức ăn ra, lấy ra hai cái trứng, đưa Cỏ Tiểu Nguyệt một cái: “Tiểu Nguyệt, ăn một chút đi. Ngồi không chán quá!”

Cỏ Tiểu Nguyệt buồn cười nói: “Chán cũng không thể ăn trứng chứ, nếu không lát nữa sẽ no mất. Đến đây, tớ có cầm theo hạt dưa, cái này rất mới. Ăn thử đi!”

Văn Mạn Lệ ngửi được mùi thơm của hạt dưa, đôi mắt sáng lên, kêu lớn: “Tiểu Nguyệt cậu thật tốt! Tớ cũng đang muốn ăn. Mẹ nói hạt dưa nóng nên chẳng cho tớ mang, chỉ cho mang theo trứng gà, bánh bích quy, chocolate linh tinh! Ăn một chút là no bụng mất”.

Cỏ Tiểu Nguyệt cảm thấy nhà họ Văn đúng là có tiền, chẳng trách lại khiến Văn Mạn Lệ ngây thơ thuần lương như vậy, chưa từng trải qua sóng gió là gì. Cô quyết định về sau nhất định phải giúp đỡ bạn tốt nhiều hơn, nếu không với tính tình của cô ấy khẳng định chống đỡ không được ba ngày là xin về nhà!”

Không lâu sau, bên cạnh chỗ ngồi của Cỏ Tiểu Nguyệt có thêm một chàng trai trẻ. Người này đoán chừng khoảng hai mươi gì đó, bộ dạng khá gầy yếu, nhút nhát.

Sau khi nhìn thấy hai người Cỏ Tiểu Nguyệt, đỏ mặt sau đó không dám nói lời nào!

Văn Mạn Lệ nghịch ngợm nháy mắt với Cỏ Tiểu Nguyệt mấy cái, đối với tên nhóc đó bĩu môi vài cái. Nhìn động tác đen tối của bạn tốt nhà mình, Cỏ Tiểu Nguyệt trợn mắt, lựa chọn phương pháp không thêm đề ý.

Ngay sau khi ánh mắt hai người chạm nhau. Trên tàu Lô Hạo trong lúc vô tình nhìn thấy Cỏ Tiểu Nguyệt cúi đầu khẽ cười làm hắn bị ngây ngốc, cảm giác trong tâm nóng như lửa đốt, máu trong người chảy mạnh mẽ không ngừng.

Lô Hạo tự cho mình là người vào nam ra bắc, đã gặp qua nhiều cô gái đẹp. Trong mắt hắn tất cả phụ nữ đều như nhau. Nhưng trong phút chốc nhìn thấy Cỏ Tiểu Nguyệt, hắn đã hiểu được cô không giống những cô gái bình thường khác. Cô làm hắn có một ý nghĩ mãnh liệt, hắn muốn cô! Hắn muốn Cỏ Tiểu Nguyệt trở thành người phụ nữ của hắn!

Không sợ trời không sợ đất, từ nhỏ đến lớn, hắn dựa vào bản thân mình có chút tài năng nên đã vượt qua rất nhiều nguy hiểm, cũng vì vậy mà càng ngày hắn càng tự cao. Nhìn thấy người anh em gầy yếu bên cạnh kia, hắn khinh thường, bước lên trước vỗ vai nói: “Người anh em! Nhường chỗ ngồi đi!”

Trong phút chốc, tên nhóc vuốt lại mái tóc, mỉm cười nhìn về phía Cỏ Tiểu Nguyệt nói: “Thật ngại quá, đây là chỗ ngồi của tôi, mời anh đi chỗ khác ngồi, cảm ơn!”

Quả thật, Cỏ Tiểu Nguyệt đã sớm phát hiện ra ánh mắt Lô Hạo không được tử tế, trong lòng rất sốt ruột, lại nhìn người bên cạnh gầy yếu, có lẽ không dám từ chối Lô Hạo, thật không biết nên làm thế nào.

Không nghĩ tới tên nhóc then thùng đó có thể mang đến sự ngạc nhiên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người đàn ông mạnh mẽ hay người đàn ông dễ thương!

Lô Hạo cho rằng thằng nhóc bên cạnh người đẹp chỉ là tay trái gà không chặt, hẳn nghĩ mình vừa nói xong nhất định tên đó sẽ tè ra quần, sau đó nhường chỗ ngồi!

Nhưng ai có thể đoán được, cái người trái gà không chặt đó có thể cho mình một cái bạt tai như vậy. Mặc dù không phải thực sự bị đánh nhưng cũng làm hấn tức đồ bùng mạt.

Lô Hạo cười lạnh nói: “Ờ nhóc, đừng thấy tao cho chút mặt mũi mà lên mặt, ông đây chịu ngồi chỗ này đã là nể mặt mày lắm rồi. Nếu như biết điều nhanh biến cho tao, nếu không ông đây sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ”.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Lô Hạo bộ dạng lưu manh, trong lòng tức điên, im lặng xem người kia sẽ đối phó như thế nào!

Quả nhiên, người đó không làm cô thất vọng. Chỉ thấy cậu ta đứng dậy, nói: “Anh này, xin anh chú ý lời nói! Đây vốn là chỗ ngồi của tôi, làm ơn đừng có tình gây sự”.

Cổ Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ nhìn cậu thanh niên gầy yếu có thể nói ra được những lời mạnh mẽ như vậy, trong phút chốc cảm thấy cậu ta mạnh mẽ lên không ít.

Lô Hạo tức run cả tay, cười gằn vài tiếng, lập tức muốn đâm một quyền lên khuôn mặt kẻ đối diện! Cổ Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ hét một tiếng! Sau đó Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Tại sao anh có thể tùy tiện đánh người như vậy, mọi người mau giúp một chút”.

Những hành khách bên cạnh nhìn thấy, cũng chuẩn bị bước lên ngăn chặn Lô Hạo! Nhưng mà cậu thanh niên đó cũng không đợi mọi người phải ra tay, ngay khi quả đấm chuẩn bị hạ xuống sống mũi, cậu ta đã bắt được cánh tay Lô Hạo.

Nói thì chậm nhưng xảy ra khá nhanh, sau khi cậu ta bắt được cánh tay Lô Hạo, chỉ dùng một chút sức đã vặn chặt, khiến hắn ta không thể động đậy. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên đến ngây người, chuyện này có phải thật hay không đây! Không tin được người có cơ thể gầy yếu nhưng sức lực lại không nhỏ, xem chừng đã trải qua tập luyện!

Đôi mắt Văn Mạn Lệ lấp lánh khi nhìn về phía chàng trai trẻ, trên mặt hơi ửng hồng như một cánh hoa đào!

Cả người Lô Hạo không kịp phản ứng vì tình huống bây giờ, không hiểu tại sao mình vừa ra tay đã bị thằng nhóc gầy yếu ngăn lại, hắn nổi điên nói: “Mau thả tao ra, thằng ốm yếu này, dám chọc ông đây, mày lo mà chờ chết đi”.

Cậu thanh niên vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Anh cố tình gây sự, ra tay ra chân là không đúng, ai thì cũng ngăn anh lại thôi! Còn nếu anh muốn báo thù thì lúc nào cũng có thể tìm tôi, tôi tên Ngô Huy! Hãy nhớ kỹ!” Nói xong mạnh mẽ đẩy Lô Hạo văng ra.

Lô Hạo bị đẩy quỵ rạp trên đất, hắn nhanh chóng đứng dậy, đằng đằng sát khí móc ra một con dao nhỏ đâm về phía Ngô Huy! Trên xe mọi người thấy Lô Hạo cầm dao đều hoảng sợ, hét to kêu hắn dừng tay lại.

Cổ Tiểu Nguyệt hoảng sợ hét lớn: “Ngô Huy mau tránh ra, mọi người mau giúp đỡ gọi cảnh sát tới!” Văn Mạn Lệ cũng bị dọa khiến mặt trắng bạch, lo lắng thay cho cả Ngô Huy.

Mặc dù có người nhắc nhở, nhưng khoảng cách giữa Lô Hạo và Ngô Huy quá gần, con dao đã sớm cách cơ thể Ngô Huy chừng một cm!

Ngô Huy là người trong cuộc lại rất bình tĩnh, không hề hoang mang khi con dao gần đâm vào cơ thể mình. Một cước đạp lên người Lô Hạo, dẫm lên bàn tay đang cầm dao, sau đó đè chặt người hắn: “Vì chút chuyện như vậy mà anh đã động đến dao, trong mắt anh có còn luật pháp hay không hả!”

Cả người bị đè chặt, bàn tay bị dẫm đến phát đau, Lô Hạo đỏ mặt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mau thả tao ra! Nếu không tao sẽ không để mày sống đến ngày mai đâu!”

Lúc này, xe cảnh sát đã nhanh chóng chạy đến, trên đường đi đã được báo cáo lại tình huống thực tế. Bây giờ lại chính tai nghe được những lời nói cuồng vọng uy hiếp của Lô Hạo, không nói hai lời liền móc còng tay khóa lên tay hắn.

Tất cả mọi chuyện nhanh chóng qua đi, cảnh sát áp giải Lô Hạo đi. Lúc này hắn giấy dựa máng: “Thằng khốn, mày chờ đó cho tao, tao sẽ không bỏ qua cho mày. Người đẹp! Chờ anh!”

Một câu người đẹp làm Cổ Tiểu Nguyệt chán ghét không thôi, cảm thấy cả người cũng muốn nổi da gà! Cảnh sát cười nói với Ngô Huy: “Cậu thanh niên trẻ thật không tệ, có phải từng đi lính hay không?”

Ngô Huy cười ngượng ngùng: “Đúng vậy, tôi mới vừa xuất ngũ không lâu!” Vừa rồi còn oai phong lắm liệt, bộ dáng anh hùng. Bây giờ lại biến đổi, biến thành người hướng nội hay ngượng ngùng khiến cho tất cả mọi người muốn rút tròng mắt vì kinh ngạc.

Cổ Tiểu Nguyệt buồn cười, anh cảnh sát cũng cười nói: “Tôi nói rồi, cậu thật không tệ! Thân thủ của cậu rất tốt, tại sao không tiếp tục ở trong quân đội phát triển tiếp!”

Ngô Huy thật thà nói: “Ban đầu khi nhập ngũ tôi cũng định dâng hiến cả đời vì Quốc gia. Nhưng không lâu trước đây trong một lần huấn luyện đột nhiên bị té xỉu, bên bệnh viện kiểm tra nói tôi bị suy nhược thần kinh. Bệnh này mặc dù không ảnh hưởng gì đến cuộc sống bình thường, nhưng lại không thể tiếp tục ở trong quân ngũ, thế là tôi phải giải ngũ về nhà”.

Ông cảnh sát than một tiếng: “Cậu là một mầm non tốt! Thật sự là đáng tiếc. Nhưng mà cậu nhóc, cậu có năng lực, lại có đạo đức tốt, bất kể ở đâu cũng sẽ có tiền đồ thôi”.

Ngô Huy được khen đến mặt mũi cũng đỏ bừng, thẹn thùng giải thích: “Đa tạ ông đã khen ngợi, mặc dù tôi giải ngũ nhưng cũng nguyện vì quốc gia mà dâng hiến cả đời không thay đổi. Sau khi về nhà tôi đã xin xuống nông thôn rèn luyện, vì tổ quốc xây dựng”.

Nói đến đây, Ngô Huy nhìn về phía trước. Một đôi mắt không lớn nhưng sáng ngời, nụ cười thuần khiết như bọc ánh hào quang.

Vị cảnh sát cười ha ha, vỗ bả vai Ngô Huy, lớn tiếng nói: “Được, cậu trai trẻ, tôi quả là không nhìn nhầm cậu! Người dân nước ta chỉ cần ai cũng như cậu, đất nước chúng ta nhất định sẽ ngày càng phát triển, ngày càng huy hoàng!”

Ngô Huy kích động nói: “Vâng, tôi cũng rất có lòng tin, chỉ cần chúng ta cố gắng, ai cũng sẽ có cuộc sống tốt, đất nước sẽ giàu mạnh”.

Vị cảnh sát hài lòng mang theo nụ cười rời đi, trên xe ai cũng khen ngợi Ngô Huy. Sau khi bình tĩnh lại, Ngô Huy lại biến thành người hướng nội như cũ, dễ dàng ngại ngùng.

Lúc này mặt mũi đỏ bừng ngồi xuống bên cạnh Cổ Tiểu Nguyệt! Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ nhìn mình cười ngọt ngào, sắc mặt càng thêm hồng, khiến hai cô gái càng buồn cười.

Sau khi cười một trận, Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy người ta đã tốt bụng giúp đỡ mà bản thân mình lại cười có chút vô lương tâm.

Cố nín cười, nhìn Ngô Huy nói: “Cám ơn anh mới giúp tôi. Anh tên Ngô Huy đúng không, tôi tên Cổ Tiểu Nguyệt, rất vui được biết anh!”

Ngô Huy không nghĩ Cổ Tiểu Nguyệt sẽ nói chuyện cùng cậu. Từ nhỏ cậu tiếp xúc rất ít đối với con gái, nhất là lại xinh đẹp như Cổ Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ. Hắn nhìn đôi mắt to của Cổ Tiểu Nguyệt chỉ đỏ mặt ấp úng chẳng nên lời,

Cổ Tiểu Nguyệt không nhịn được lại cười một trận!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Xuân tâm nhộn nhạo!

Nghe được tiếng cười như chuông bạc của Cổ Tiểu Nguyệt. Ngô Huy càng thêm ngượng ngùng. Nhưng tất cả lại làm cho Văn Mạn Lệ mất hứng.

Bản thân mình lần đầu tiên có cảm tình với một người đàn ông, người đàn ông này lại có đạo đức, năng lực tốt như vậy, đương nhiên không thể để hắn thích người khác. Người đàn ông này nhất định là của mình, dù mặt mặt cũng được, nhưng người đàn ông mình vừa ý nhất định phải lấy về.

Qua thật, là do Văn Mạn Lệ suy nghĩ nhiều. Cuộc đời này của Cổ Tiểu Nguyệt cho tới bây giờ, trừ Lý Quang Hoa cũng không động tâm với bất cứ ai khác. Chẳng qua cô cười là do thấy Ngô Huy thú vị, giống như em trai của cô thôi.

Ngô Huy cũng nghĩ nhiều, dù sao cậu cũng mới chỉ gặp Cổ Tiểu Nguyệt một lần. Mặc dù Cổ Tiểu Nguyệt lớn lên cực đẹp, người cũng rất tốt nhưng cậu vẫn thấy không quen, cho nên không có ý tưởng nam nữ.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Văn Mạn Lệ vênh miệng nhỏ, hai gò má phình ra, biết rằng bạn tốt của mình đã động tâm với Ngô Huy, bây giờ đang ăn vị đắng.

Buồn cười nhìn Văn Mạn Lệ, Cổ Tiểu Nguyệt chớp chớp đôi mắt nói: “Mạn Lệ à, bên này là hướng nhìn về phía trước tàu chạy, tớ hơi chóng mặt một tý, hai chúng ta đổi chỗ cho nhau đi!” Nói xong nháy mắt với Văn Mạn Lệ.

Nhận ra ý của bạn tốt, tâm trạng của Văn Mạn Lệ nhanh chóng chuyển từ u ám sang ánh sáng, miệng nhỏ cười duyên nói: “Được, Tiểu Nguyệt cậu qua bên này ngồi, tớ không có bị say, ha ha!”

Ngô Huy dĩ nhiên cũng cảm nhận được sự nhiệt tình Văn Mạn Lệ, lúc trước có liếc qua Văn Mạn Lệ nhưng cũng chỉ vô ích, thật đáng yêu. Được một cô bé thích mình như vậy, trong lòng cảm động không thôi, hình như cũng chưa từng có cô gái nào thích cậu.

Cười cười, đứng dậy nhường chỗ. Cảm nhận được cô gái bên cạnh nhìn mình chăm chăm, Ngô Huy càng ngượng ngùng. Văn Mạn Lệ đắc ý nhìn hình

anh Ngô Huy mặt đỏ tím đập, bộ dạng này có thể nói rằng anh ta cũng có ý với mình đi.

Cổ Tiểu Nguyệt buồn cười nhìn Văn Mạn Lệ dùng sự dịu dàng bắt nạt người có da mặt mỏng như Ngô Huy. Ho nhẹ một tiếng nói bên tai Văn Mạn Lệ: “Mạn Lệ, cậu không hỏi người ta ở nơi nào, đang muốn đi đâu sao? Đừng để người ta xuống tàu rồi mới hối hận”.

Văn Mạn Lệ nghe xong sốt ruột nói: “A, Ngô Huy nhà anh ở đâu, anh đang muốn đi đâu vậy? Chúng ta còn gặp lại không?” Cổ Tiểu Nguyệt không nghĩ bạn tốt của mình mới gặp đã mạnh mẽ như vậy, nhìn Ngô Huy ngai đến mức muốn cúi đầu thấp, thật sự là có thể vui mừng!

Ngô Huy không nghĩ rằng Văn Mạn Lệ lại nhiệt tình và thẳng thắn như vậy. Anh cố kìm xuống sự ngượng ngùng, nhìn về phía Văn Mạn Lệ nói: “Nhà anh ở thị trấn bên kia, lần này anh muốn xuống nông thôn hoạt động, không biết bên đó muốn đi đâu? Không biết chúng ta có khả năng gặp lại hay không?” Nói cũng chút cảm giác vương vấn.

Văn Mạn Lệ nhìn ánh mắt Ngô Huy trog suốt, trong lòng nhảy lên. Chỉ cảm giác rằng lần này nếu không thể nói rõ ràng với anh ta thì sau này có lẽ cũng không còn cơ hội gặp lại.

Văn Mạn Lệ dùng thái độ ngoan hiền, nhìn Ngô Huy nghiêm túc nói: “Em tên Văn Mạn Lệ, nhà ở thành A, lần này tham gia xuống nông thôn hoạt động. Sẽ đi Hà Nam tới thôn gọi là Miêu Thạch. Anh xuống chỗ nào nông thôn vậy, hãy nói cho em biết!”

Ngô Huy bị sự nhiệt tình và thẳng thắn của Văn Mạn Lệ làm cho cảm động, cũng đem tất cả mọi chuyện của mình nói ra.

Lúc nghe được Ngô Huy cũng xuống thôn Miêu Thạch, Văn Mạn Lệ vô cùng mừng rỡ, còn Cổ Tiểu Nguyệt thiếu chút nữa thì bị sặc bởi nước miếng của mình.

Cô ho khan không ngừng, trong lòng suy nghĩ: Kiếp này tại sao lại thay đổi lớn như vậy. Kiếp trước cho tới giờ cũng chưa từng biết rằng Văn Mạn Lệ cũng đi thôn Miêu Thạch. Bản thân cô khó khăn lắm mới tiếp nhận được, bây giờ lại nghe có thêm một Ngô Huy nữa. Vì sao vận mệnh lại kỳ lạ như vậy!

Văn Mạn Lệ vỗ nhẹ lên lưng Cổ Tiểu Nguyệt sốt ruột nói: “Tiểu Nguyệt, cậu sao vậy, không sao chứ, đừng dọa tớ”.

Cổ Tiểu Nguyệt cố gắng bình tĩnh lại, ho khan một chút sau đó nói: “Không sao đâu, vừa giờ bị sặc một chút, cậu đừng lo”.

Ngô Huy nhìn hai cô gái thân thiết như vậy, trong lòng cũng rất vui vẻ. Cậu biết rằng trong một thời gian dài mình sẽ sống bên hai cô gái lương thiện đáng yêu đó, nhất là cô gái thẳng thắn Văn Mạn Lệ!

Chờ Cổ Tiểu Nguyệt bình thường trở lại, Văn Mạn Lệ thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ trong đầu Cổ Tiểu Nguyệt rất rối loạn, cô cần phải điều chỉnh lại nên nói với Văn Mạn Lệ: “Mạn Lệ à, tối hôm qua tớ lo lắng nên ngủ không ngon, bây giờ hơi mệt một chút, các cậu cứ nói chuyện đi, tớ ngủ một lát!” Nhìn Văn Mạn Lệ gật đầu, Cổ Tiểu Nguyệt nhắm mắt lại suy nghĩ xem tương lai phải làm sao?

Mọi chuyện đã thay đổi lớn như thế, sau này cuộc sống ở thôn Miêu Thạch nhất định sẽ không giống như lúc trước, cô phải suy nghĩ thật kỹ xem về sau nên như thế nào!

Nhưng mà cần thận suy nghĩ lại, tình huống bây giờ tốt hơn kiếp trước rất nhiều. Có Văn Mạn Lệ đáng yêu ở bên cạnh, cô nhất định sẽ không cô đơn. Lại có thêm một Ngô Huy dũng cảm chính nghĩa, như vậy mình ở thôn Miêu Thạch cũng an toàn hơn, rồi cuộc cũng không cần phải sợ đối đầu cầu nam nữ Tôn Văn Nghiêm và Trần Tú Mai.

Sau này, không cần biết mọi chuyện thay đổi như thế nào, chỉ cần kẻ nghiệt kia còn ở đây, bản thân mình còn phải lo lắng điều gì chứ. Chỉ cần đề phòng để sống tốt, còn chuyện khác thì không cần lo lắng!

Sau khi nghĩ thông suốt, tinh thần Cổ Tiểu Nguyệt cũng khá hơn, cả người thoải mái hơn rất nhiều. Ở bên Văn Mạn Lệ và Ngô Huy nói chuyện với nhau tình ý triền miên, cô cũng dần dần ngủ thiếp đi.

Nhìn khuôn mặt Ngô Huy luôn ngượng ngùng, lại có bạn tốt ở bên cạnh nên Văn Mạn Lệ thấy mình vô cùng may mắn khi đưa ra quyết định xuống nông thôn lần này. Nếu không quyết định như vậy, cô làm sao có thể gặp được Ngô Huy, một người đàn ông tốt như vậy nếu bỏ qua, sau này cuộc đời cô liệu có thể tìm được người phù hợp, chung tình hay không thì thật khó nói!

Cảm tạ ông trời đã sắp xếp cho mình như vậy! Văn Mạn Lệ vô cùng hạnh phúc nói chuyện với Ngô Huy. Ngô Huy cũng thấy may mắn vì có thể gặp được một cô gái đáng yêu như vậy, nên trong lòng cũng thầm cảm ơn ông trời.

Ba người đều hy vọng vào một tương lai tốt đẹp nên có thêm dũng khí để đối mặt với tương lai gian khổ trong tương lai, chỉ cần có người yêu ở bên, khó khăn gì đó cũng không cần lo lắng.

Nhìn Ngô Huy cùng Văn Mạn Lệ tình cảm phát triển nhanh, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt cũng vui mừng thay cho bạn. Cuộc đời con người có thể gặp được người mình thật lòng thích không phải là một chuyện dễ dàng gì, càng khó hơn chính là người đó cũng phải thích mình!

Đắm chìm trong không khí ngọt ngào. Văn Mạn Lệ cảm nhận được ánh mắt của Cổ Tiểu Nguyệt. Thấy bạn tốt đã tỉnh, cô cười nói: “Tiểu Nguyệt, cậu tỉnh rồi! Cậu đã ngủ khá lâu, qua hai trạm nữa là chúng ta tới nơi!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lại gặp người đàn ông cặn bã!

A, sắp đến rồi! Cô Tiểu Nguyệt vừa nghe xong tình tào trở lại!

Cô Tiểu Nguyệt phát hiện lúc này Ngô Huy và Văn Mạn Lệ đã thiết lập mối quan hệ bạn bè! Chuyện này thực sự cũng quá nhanh đi! Hai người quen nhau cũng chưa tới nửa ngày. Trong lòng Cô Tiểu Nguyệt Châm chọc không thôi.

Nhìn hai người thẹn thùng, ngọt ngào, Cô Tiểu Nguyệt cảm giác cả người mình đều nổi da gà, chịu không nổi, Cô Tiểu Nguyệt đứng dậy muốn đi nhà vệ sinh một chút.

Nói với hai người họ một tiếng, sau đó Cô Tiểu Nguyệt đi đến nhà vệ sinh. Lúc bước vào, trong nhà vệ sinh trống không. Sau khi vào trong và đóng kín cửa, nhìn xung quanh một chút, cô xoay người tiến vào trong không gian.

Vào trong không gian Cô Tiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Ngồi tàu trong thời gian lâu như vậy, quả thật có chút vất vả. Nghĩ đến nước linh tuyến ngọt ngào, Cô Tiểu Nguyệt vui mừng chạy đến bên cạnh giếng, múc một ly nước lớn uống. Cảm giác thật tuyệt!

Uc ực uống một ly nước lớn, Cô Tiểu Nguyệt tạm thỏa mãn, bung một ly vào trong phòng nhỏ, từ từ thưởng thức từng chút!

Dù sao không gian cũng kém thời gian rất lâu, chỉ cần cô chú ý đồng hồ một chút, khi kim phút qua một hai phút là được! Cô còn một khoảng thời gian lớn để hưởng thụ ở trong này.

Ngồi trên ghế Quý phi, Cô Tiểu Nguyệt nhìn đồng hồ dừng hàng ngày thật lớn đầy thỏa mãn, sau này coi như cuộc sống của mình đã có sự bảo đảm.

Vui vẻ uống nước linh tuyến, Cô Tiểu Nguyệt nghĩ đến mầm giống lần trước mình mua còn chưa kịp gieo, nhưng mà bây giờ cũng không phải thời cơ tốt để trồng trọt, tốt nhất nên đợi sau khi tới thôn Miêu Thạch ổn định đã.

Nhưng mà mình vẫn có thể đi xem mầm giống trái táo mà hai ngày trước cô đã gieo. Còn nhớ lúc trước hình như nó đã trở thành cây nhỏ, không biết bây giờ thế nào.

Suy nghĩ không bằng hành động, Cô Tiểu Nguyệt bỏ ly nước xuống, đi ra ngoài.

Nhìn thấy bên cạnh phòng nhỏ cây táo đã lớn lên rất nhiều con mắt Cô Tiểu Nguyệt sáng lên. Vừa nghĩ đến chuyện sau này sẽ có trái táo to vừa ngọt vừa lớn, nước miếng lại không ngừng chảy, cuộc sống như vậy thật tuyệt.

Vui vẻ một lát, Cô Tiểu Nguyệt liền nghĩ đến việc giải quyết vấn đề cá nhân, vừa rồi uống nhiều nước linh tuyến, bây giờ có chút không nín được. May bên ngoài là toilet, Cô Tiểu Nguyệt vội vàng rời khỏi không gian.

Giải quyết xong nhu cầu sinh lý, Cô Tiểu Nguyệt vô cùng thoải mái trở về chỗ ngồi, lúc này tàu cũng đẩy nhanh tốc độ.

Cô Tiểu Nguyệt nhìn hai người đang tình chàng ý thiếp thì cười nói: “Mạn Lệ à, có phải hai người nên nói với tớ chuyện gì không? Trong chốc lát này hai người đã phát sinh những chuyện gì rồi? Hắc hắc”.

Cùng trong tương tượng khác nhau, Ngô Huy có vẻ vô cùng ngại ngùng, sắc mặt đỏ bừng, mà Văn Mạn Lệ thì cười đến ngọt ngào. Chỉ thấy cô thoải mái thừa nhận nói: “Tiểu Nguyệt, tớ với anh Huy đã là đối tượng của nhau. Anh ấy sau này sẽ là người của tớ, cậu cũng không thể bắt nạt anh ấy! Hắc hắc”.

Cô Tiểu Nguyệt muốn rót cả tròng mắt, đây vẫn là cô gái gốc gác mà cô biết sao? Sao trong chốc lát lại hóa thân thành cô gái mạnh mẽ như thế, hung ác như thế, mẹ cậu có biết không!

Mà Ngô Huy sau khi nghe những lời đó của Văn Mạn Lệ thì giống như cá thể giới này chỉ còn tồn tại một mình Văn Mạn Lệ. Cô Tiểu Nguyệt nhìn thấy, cười nói: “Cậu đã gọi anh Huy, tớ nào dám bắt nạt. Nhưng mà, Mạn Lệ cậu cũng không thể trọng sắc khinh bạn như vậy chứ! Cậu làm tớ thật tổn thương nha!” Nói xong còn làm bộ dạn như lau nước mắt.

Văn Mạn Lệ tức giận nói: “Được rồi, đừng có giả bộ! Ý của tớ là anh Huy thành thật như vậy nên sẽ không bắt cậu, cậu có thể bắt nạt anh ấy. Cho nên tớ đương nhiên phải yêu thương anh ấy nhiều hơn một chút! Ha ha, đương nhiên tớ cũng rất thương cậu!”

Cô Tiểu Nguyệt thấy Văn Mạn Lệ mở miệng thì một tiếng anh Huy hai tiếng anh Huy, thật sự tình cả tiến triển cũng quá nhanh. Nên cô cười nói: “Vậy tớ đành phải chúc mừng tình yêu của hai cậu sẽ sớm kết trái. Đúng lúc các cậu đều rèn luyện ở cùng một chỗ, không bằng nhanh chóng cưới nhau đi, ha ha!”

Lần này Ngô Huy ho khan dữ dội, trong lòng Văn Mạn Lệ lập tức căng thẳng, đau lòng vỗ lưng cho bạn trai, đồng thời không quên trừng mắt với Cô Tiểu Nguyệt một cái.

Cổ Tiểu Nguyệt lập tức cười ha ha, nhìn cặp đôi này tình cảm như vậy làm cô có chút hâm mộ. Thật muốn nhanh chóng nhìn thấy tên ngốc kia, cùng anh ở một chỗ, vĩnh viễn không rời.

Trong lúc ba người tranh luận, thì cũng đến thị trấn huyện Tây Lâm. Bọn họ phải xuống trạm này, sau đó đi cách khác tới thôn Miêu Thạch!

Có một người “lao động” miễn phí nên túi lớn túi nhỏ của Cổ Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ đã có người cầm. Bản thân không cần vất vả cầm theo túi to nhỏ này kia. Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Văn Mạn Lệ nói: “Tiểu cô nương thật không tệ! Hắc hắc! Kiểm cho chúng ta một người lao động miễn phí như vậy. Đáng được ban thưởng!”

Văn Mạn Lệ cười đắc ý, nhìn Cổ Tiểu Nguyệt kiêu ngạo nói: “Thật là, cũng không nhìn xem cô nương đây là ai! Tớ chính là Văn Mạn Lệ đáng yêu nhất! Ha ha! Hãy nhìn sự lợi hại đi. Cô gái nhỏ à, sau này hãy theo gia, gia sẽ che chở cho!”

Nói xong làm ra bộ dáng kên kên nhìn Cổ Tiểu Nguyệt. Cổ Tiểu Nguyệt phối hợp nói: “Ồi ôi, gia, ngài thật sự quá tốt! Nhưng mà tôi cùng anh Huy của ngài ai sẽ là chính phòng vậy! Ha ha!”

Ở bên cạnh sắc mặt Ngô Huy đỏ bừng, nhưng cũng không có dừng lại. Anh không biết rõ vì sao hai cô gái xinh đẹp dịu dàng như vậy, lại có lúc bắt đồng đến thế. Nếu đặt vào lúc trước có đánh chết anh cũng không thể tin. Nhưng mà, vì sao anh lại cảm thấy mình hạnh phúc nhỉ! Còn cảm thấy hai cô gái này quá đáng yêu, đến mức không thể chen ngang.

Ba người vui cười tìm được đường đến chỗ xe kéo. Đem bao lớn bao nhỏ chất lên xe, sau đó thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống cạnh nhau. Rất nhanh đã đến bến tàu, bọn họ lại hí hục lên thuyền. Trải qua mấy lần lặn qua lặn lại, Cổ Tiểu Nguyệt thật muốn cảm hết hành lý bỏ vào trong không gian, tiếc rằng cô không muốn để cho bất kỳ ai biết đến không gian!

Ngồi trên thuyền nhỏ, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt căng thẳng, càng tới gần càng e sợ sao! An ủi chính mình, rất nhanh có thể nhìn thấy tên ngốc kia, bản thân mình cần gì phải lo lắng chứ!

Không giống giống Cổ Tiểu Nguyệt. Văn Mạn Lệ ngồi bên cạnh Ngô Huy, thân mật nhìn phong cảnh bốn phía, vui vẻ trò chuyện cùng nhau, tràn ngập mong đợi đối với nơi sắp tới.

Cổ Tiểu Nguyệt an ủi chính mình, sau khi đỡ căng thẳng thì cười nhìn Văn Mạn Lệ giống như cô dâu mới, thờ dài, tuổi trẻ thật tốt. Bản thân cô mặc dù bề ngoài chỉ mới là cô gái mười lăm mười sáu nhưng suy nghĩ lại không còn trẻ. Thật khó có thể làm ra loại tình cảm mãnh liệt phô trương như Văn Mạn Lệ.

Thay đổi bất ngờ, một nhóm ba người cuối cùng cũng tới đầu thôn Miêu Thạch. Nhìn thôn trưởng mang người dân tới chào đón chính mình, tất cả mọi lo lắng của Cổ Tiểu Nguyệt cũng biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại sự mong đợi tràn trề vào tương lai.

Nhưng mà, nếu không chứng kiến khuôn mặt làm người ta chán ghét kia thì hay quá! Nhưng hết lần này tới lần khác ánh mắt đó vẫn nhìn vào chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tâm cơ kỹ nữ

Nhìn khuôn mặt quen thuộc như thế, Cổ Tiểu Nguyệt vô cùng chán ghét.

Đoàn người tới đón ba người Cổ Tiểu Nguyệt đi xuống nông thôn có cả Tôn Văn Nghiễm.

Tôn Văn Nghiễm không biết vì sao trong phút chốc khi nhìn thấy Cổ Tiểu Nguyệt, tim hần giống như mở ra, trong đó tràn đầy hình bóng Cổ Tiểu Nguyệt. Cô bé xinh đẹp như vậy, toàn bộ đắm sâu vào lòng hần.

Trần Tú Mai ở một bên nhàm chán, cô ta nhìn vào bên trong, lần này lại có hai cô gái xinh đẹp như vậy. Nhất là ngược buộc tóc đuôi ngựa phía bên trái, khuôn mặt trắng nõn, đây có lẽ là cô gái đẹp nhất mà cô ta gặp từ trước tới giờ.

Giác quan thứ sáu nói cho cô ta biết, cô gái này chính là đối thủ lớn nhất của mình. Trần Tú Mai quay đầu căng thẳng nhìn Tôn Văn Nghiễm, quả nhiên, Tôn Văn Nghiễm nhìn chằm chằm Cổ Tiểu Nguyệt không chớp mắt, mang bộ dạng trồng cây si. Trần Tú Mai mới khẳng định dự cảm của mình là vô cùng chính xác.

Trần Tú Mai rất hận Cổ Tiểu Nguyệt, hận cô gái này vừa đến đã cướp đi thứ mà bản thân cô ta đã hao tổn tâm trí trong bốn năm qua vẫn không lấy được – Tôn Văn Nghiễm.

Lúc Trần Tú Mai đến thôn Miêu Thạch, trong đám người đông đúc, đã nhìn thấy Tôn Văn Nghiễm. Cô không thể yin được trên thế giới này còn có một người đàn ông đẹp trai nhả nhện như vậy, tìm cô cũng từ đó trầm luân trong bể tình.

Những ngày sau đó, cô không ngừng xum xoe trước mặt Tôn Văn Nghiễm. Mỗi ngày cô đều ăn mặc khác biệt với những cô gái ở nông thôn. Cô tin tưởng rằng trong thôn Miêu Thạch này cô chính là cô gái đẹp nhất.

Chỉ đáng tiếc, Trần Tú Mai rất ảo não là Tôn Văn Nghiễm vẫn không có cảm giác gì với mình. Không nhìn thấy sự dịu dàng của mình, không nhìn thấy sự khiêu khích của mình, luôn luôn cả thấy chướng mắt cô.

Nhưng bởi vì cô ăn mặc rất đẹp, nổi trội hơn rất nhiều so với các cô gái nông thôn. Mà Tôn Văn Nghiễm tạm thời vẫn còn chưa có người trong lòng nên Trần Tú Mai cam giác mình vẫn còn cơ hội. Chỉ cần mình chịu cố gắng, một ngày nào đó Tôn Văn Nghiễm sẽ là của cô.

Cô ôm ảo tưởng này vượt qua bốn năm, trong lúc này, rất nhiều chàng trai trong thôn đã có ý tứ với cô. Nhưng mà, mảy cao hơn đầu, cô chẳng để ý được người đàn ông nào ở nông thôn cả. Cô đối với bọn họ đều nghiêm túc, kiêu ngạo giống như một cô công chúa.

Nhưng mà, Cổ Tiểu Nguyệt đã đến, ảo tưởng của cô bị phá vỡ, làm sao cô có thể không hận! Cô hận không thể tiến lên xé nát gương mặt của Cổ Tiểu Nguyệt, để xem làm cách nào cô ấy có thể quyến rũ người khác!

Cổ Tiểu Nguyệt đang bị ánh mắt Tôn Văn Nghiễm nhìn chằm chằm cảm thấy chán ghét không thôi, trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy ánh mắt ác độc của Trần Tú Mai! Cô biết Trần Tú Mai hận mình, nhưng mà không biết từ khi nào thì bắt đầu!

Bây giờ nhìn thấy ánh mắt ác độc đó, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt buồn bực không thôi. Kiếp trước mình có biết bao nhiêu ngu xuẩn không biết nữa! Ngay từ đầu Trần Tú Mai đã không có ý tốt với mình, vì sao mình lại không nhìn ra chứ! Còn mang hết bí mật ra chia sẻ với cô ta, coi cô ta như bạn tốt. Kết quả cuối cùng không cam tâm tình nguyện mà chết đi.

Nghĩ tới hai người, một cận bã nam, và một người đàn bà có tâm cơ kỹ nữ, tinh thần Cổ Tiểu Nguyệt lập tức giảm sút không thôi. Ở bên cạnh Văn Mạn Lệ chú ý tới bạn tốt luôn vui tươi, lúc này lại không nói gì cả, chỉ mang nét mặt không vui.

Văn Mạn Lệ nghĩ đến việc hay là Cổ Tiểu Nguyệt nhìn thấy hoàn cảnh ở thôn Miêu Thạch trong lòng không thể chấp nhận vì vậy mới không vui! Cô bây giờ đang rất hạnh phúc, có Ngô Huy bên cạnh, thì chỗ nào cũng có thể ở lại.

Nhẹ nhàng cầm lấy tay Cổ Tiểu Nguyệt, đợi cô nhìn qua phía mình. Văn Mạn Lệ cười động viên Cổ Tiểu Nguyệt, hy vọng bản thân mình có thể an ủi động viên được bạn tốt.

Cổ Tiểu Nguyệt cảm giác lòng bàn tay mình ấm hơn, nhìn bạn tốt của mình đang cười động viên, cảm thấy cuộc sống cũng không đến nỗi tồi tệ hẳn, cô nhất định sẽ không đắm lên vết xe đổ. Có không gian làm chỗ dựa, có nhiều hơn kiếp trước mười năm kinh nghiệm, lại có bạn tốt ở bên. Cổ Tiểu Nguyệt nghĩ, nếu như bản thân mình vẫn không thể vượt qua được thì chính mình thật là ngu ngốc giống heo!

Thôn trưởng đọc một đoạn phát biểu, Cổ Tiểu Nguyệt tìm kiếm khắp nơi hình bóng một người! Chỉ là hình ảnh cô mong nhớ ngày đêm vẫn không thấy, mà chỉ thấy cô em chồng kiếp trước Lý Hà Hoa xuất hiện trong đám đông.

Nhắc đến Lý Hà Hoa, Cổ Tiểu Nguyệt thật sự đau đầu. Tính cách xảo trá, khi thì táo bạo, ý vào việc được người nhà chiều chuộng mà không coi ai ra gì, tùy tiện sai bảo, lại chẳng biết trên dưới!

Kiếp trước Cổ Tiểu Nguyệt gả cho Lý Quang Hoa vài năm đã nhận đủ sự bắt nạt của Lý Hà Hoa.

Năm 1979, đồng thời bị người yêu và bạn thân bỏ rơi rồi cao chạy xa bay! Đoạn thời gian đó cuộc sống của Cổ Tiểu Nguyệt giống như ở trong bóng đêm. Là Lý Quang Hoa luôn ở bên cạnh không rời bỏ cô. Cô không về lại được thành phố, ở nông thôn cũng không quen, không làm được việc nhà nông, cuối cùng đành không cam tâm tình nguyện mà gả cho Lý Quang Hoa.

Nghĩ đến bản thân mình đêm tân hôn cũng không cho Lý Quang Hoa chạm vào người, vậy mà tên ngốc đó vẫn vui vẻ đến mức cười đến mang tai, giống như là có được cả thiên hạ vậy, hận không thể nói cho tất cả mọi người rằng anh đang rất vui vẻ. Đêm đó, Lý Quang Hoa ngủ được một giấc.

Sáng hôm sau, bà nội phát hiện chú rể mới ngủ dưới đất. Vốn dĩ không hợp ý, bà đối với cô cũng chẳng có tỷ hảo cảm nào. Từ đó về sau lại càng không hòa thuận. Chỉ có Lý Quang Hoa là che chở cô khắp nơi, một chút cũng sợ cô chịu ủy khuất. Không để ý đến thái độ ác liệt như thế nào, anh luôn luôn cười khi đối diện với cô.

Lý Hà Hoa bởi vì thấy Lý Quang Hoa che chở mình khắp nơi nên thái độ càng không tốt. Mọi người trong nhà đều không ưa khi thấy Lý Quang Hoa đối xử với mình như vậy, nên cũng mặc kệ cho Lý Hà Hoa làm càn. Lý Quang Hoa không ở nhà, cuộc sống của cô cũng trôi qua cực thảm.

Vốn dĩ không nguyện ý gả cho Lý Quang Hoa, mỗi ngày lại phải chịu đựng những lời nói lạnh nhạt, và sự bắt nạt, nên Cổ Tiểu Nguyệt bị dày vò vô cùng. Mặc dù không can làm việc nhưng trong lòng rất không thoải mái, nên đem tất cả bực tức trút lên người Lý Quang Hoa.

Cứ tuần hoàn như thế, Cổ Tiểu Nguyệt đối xử không tốt với Lý Quang Hoa. Mọi người trong nhà họ Lý đối xử không tốt với Cổ Tiểu Nguyệt. Càng về sau, Lý Quang Hoa bị biến từ một cậu thanh niên sáng sủa trở thành người luôn buồn bực.

Cổ Tiểu Nguyệt không hiểu được tại sao kiếp trước mình lại đối xử với người đàn ông yêu mình đậm sâu như vậy. Cô cảm thấy Lý Quang Hoa mãi mãi sẽ yêu thương mình như vậy, nên cho dù cô làm ra chuyện gì, cũng luôn được tha thứ.

Nếu không phải là phát sinh ra tai nạn đó, thì vĩnh viễn cô cũng không hiểu được, chỉ có người đàn ông này mới dùng cả sinh mạng để yêu thương, che

chờ cô!

Cô Tiểu Nguyệt nhìn thấy Lý Hà Hoa phấn khởi nhìn ba người, thỉnh thoảng lại ghé đầu bàn tán với mấy cô bạn. Chẳng qua là khi ánh mắt cô và ánh mắt Lý Hà Hoa chạm phải nhau, Cô Tiểu Nguyệt mới biết được ánh mắt đó mang theo sự chán ghét và ghen tị.

Xem ra là do khuôn mặt của cô đã gieo họa không ít. Dẫn tới lưu manh, cặn bã nam không nói, còn có tâm cơ kỹ nữ, còn bị cô em chồng xảo trá bắt nạt.

Nhưng mà kiếp này, cô sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt mình, ngay cả em gái của anh cũng không được, nếu dám ăn hiếp cô, cô sẽ đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cuối cùng trưởng thôn cũng kết thúc diễn thuyết. Ông mang bộ dạng thật thà chất phát, tươi cười với ba người Cô Tiểu Nguyệt nói: “Hoan nghênh ba cháu đến với thôn Miêu Thạch chúng tôi! Chúng tôi đã chuẩn bị chỗ ở thật tốt cho các cháu, hy vọng các cháu sẽ không ghét bỏ!”

Cô Tiểu Nguyệt nhìn trưởng thôn, cảm thấy vô cùng thân thiết, không khỏi cười híp mắt nói: “Trưởng thôn, ông quá khách sáo rồi, chúng cháu đến đây để rèn luyện, nên ở đâu cũng được ạ!”

Còn chưa kịp đợi trưởng thôn trả lời, ở bên cạnh Trần Tú Mai đã cướp lời: “Thật là ở đâu cũng có thể sao? Trưởng thôn à, ở đầu thôn Đông không phải là còn hai gian phòng sao, có thể sắp xếp cho các đồng chí vào đó ở!” Nói xong còn khiêu khích nhìn Cô Tiểu Nguyệt một cái.

Cô Tiểu Nguyệt biết rõ hai gian phòng ở đầu thôn Đông vốn dĩ là của một đôi vợ chồng già ở, nhưng mà, vào một ngày đôi vợ chồng ấy đã không may mà chết đi. Sau khi người dân phát hiện, lập tức báo án, nhưng cũng không tìm được đầu mối gì.

Người trong thôn đều cảm thấy hai gian phòng này quý giá, cho tới bây giờ cũng không có ai dám tới gần, rất sợ sẽ có người gặp chuyện không may. Bây giờ Trần Tú Mai ở trước mặt trưởng thôn nói như vậy chính là để cho ba người bọn họ thêm việc, xem ra, kiếp này thù hận càng nhiều!

Cô Tiểu Nguyệt không biết là kiếp trước mặc dù cô rất đẹp nhưng cũng không đẹp như bây giờ. Lần đầu tiên Tôn Văn Nghiễm nhìn thấy cũng chỉ là tò mò chứ không đến nỗi si mê như lúc này.

Trần Tú Mai chính là bởi vì thái độ của Tôn Văn Nghiễm, nên lựa chọn đối địch với Cô Tiểu Nguyệt. Kiếp trước uy hiếp không lớn nên cô ta lựa chọn cách đứng sau đâm lén. Kiếp này, cả trái tim Tôn Văn Nghiễm dường như đã bị lấy đi, ánh mắt lúc nào cũng dán chặt lên người cô, nên trong lòng cô ta hận vô cùng, đương nhiên là phải chọn cách làm thô bạo nhất.

Trưởng thôn vẫn không trả lời, Tôn Văn Nghiễm vô cùng sốt ruột nói: “Không được, phòng ở đầu thôn Đông không thể ở. Trưởng thôn, cháu thấy hay là vẫn theo cách sắp xếp cũ đi, cho chúng cháu ở cách vách với nhau!”

Trưởng thôn cũng đang lo lắng định giải thích, nghe Tôn Văn Nghiễm nói, lập tức gật đầu nói: “Cứ quyết định như vậy đi, ba người các cháu hãy ở hai phòng trong thôn. Hai cháu gái ở chung một phòng có được không!”

Cô Tiểu Nguyệt yên tâm, mặc dù Tôn Văn Nghiễm đã giúp một chút, nhưng cho dù hắn không lên tiếng, trưởng thôn cũng chẳng để ba người họ ở căn phòng quý đó. Cô Tiểu Nguyệt chẳng hề cảm động với Tôn Văn Nghiễm.

Nghe trưởng thôn nói, Văn Mạn Lệ và Cô Tiểu Nguyệt nhìn nhau cười nói: “Không sao ạ, chúng cháu ở chung vừa khéo lại có bạn, ha ha”.

Hai cô gái xinh đẹp như hoa tươi cười, khiến tất cả mọi người phải choáng váng. Ngô huy nhìn Văn Mạn Lệ cười yêu chiều, mà trái tim Tôn Văn Nghiễm lại đập dồn dập, khuôn mặt đỏ bừng.

Trần Tú Mai nhìn thấy, hận đến mức nhức răng, con tiện nhân đó lại dám dụ dỗ đàn ông trước mặt mình, hỏi sao cô ta không tức chứ.

Cô Tiểu Nguyệt mặc kệ suy nghĩ của hai người đó là gì, cô dắt tay Văn Mạn Lệ đi theo trưởng thôn tới nơi mà cô đã sống nhiều năm.

Nhìn hai gian phòng nhỏ gọn gàng sạch sẽ, cả ba người đều rất hài lòng. Cô Tiểu Nguyệt chỉ ghét là gian phòng này cách quá gần với phòng của tên cặn bã kia, về sau thường xuyên gặp nhau sẽ ảnh hưởng không tốt đến tâm trạng của cô.

Trưởng thôn dặn các cô thu dọn lại phòng, sau đó thì đến phòng làm việc của thôn để lấy đồ dùng hàng ngày, ngày mai sẽ chính thức bắt đầu làm việc.

Chờ trưởng thôn cùng với đoàn người đi rồi, Tôn Văn Nghiễm vẫn liên tục đi theo sau Cô Tiểu Nguyệt. Hắn nhìn không rời cô gái trước mặt mình, xinh như một nàng tiên, giọng nói run rẩy: “Đồng chí, em khỏe chứ, anh là học sinh, cũng đến đây mấy năm trước. Tên anh là Tôn Văn Nghiễm rất vui được biết em”.

Cổ Tiểu Nguyệt nghĩ đến việc kiếp này cũng không nên không có lý do mà nói lạnh nhạt với bọn họ. Đành phải lạnh lùng nói một tiếng, sau đó thu dọn đồ đạc, cũng không để ý đến hắn.

Tôn Văn Nghiễm nhìn thấy cô gái khiến mình yêu mến, sắc mặt đối với mình một chút cũng không thay đổi, nên biết rằng cô ấy không có cảm tình với mình, trong lòng sợ hãi, lại cảm thấy cực kỳ khổ sở. Không biết làm gì nói: “Đề anh giúp em! Em vừa tới chắc cũng chưa quen với hoàn cảnh ở đây, lát nữa anh dẫn em đi dạo một chút, được không?”

Văn Mạn Lệ nhìn tôn Văn Nghiễm nhìn nọt Cổ Tiểu Nguyệt, trong mắt lại đầy tình ý. Nên trong lòng cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng mà bạn tốt lại lạnh nhạt với người ta như vậy, cảm thấy rất kỳ lạ.

Cô bây giờ có Ngô Huy ở bên, nên cũng muốn có một người đàn ông tốt chăm sóc cho Cổ Tiểu Nguyệt. Nhìn Tôn Văn Nghiễm lịch sự nhã nhặn, lại rất đẹp trai, chắc là không sai đâu.

Không nghĩ tới bạn tốt lại bỏ qua một người đàn ông tốt thích mình như vậy, Văn Mạn Lệ vỗ vỗ tay Cổ Tiểu Nguyệt, ý bảo cô hãy trả lời. Nhìn thấy Cổ Tiểu Nguyệt không có hành động gì, liền cười nói: “Cũng được nha. Anh Tôn đứng không, anh hãy mang Tiểu Nguyệt đi dạo đi! Tiểu Nguyệt cậu đi về hay nói cho tớ nghe trong thôn có gì thú vị hay không nha!”

Trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt rất bất đắc dĩ, cô biết rõ ý tốt của Văn Mạn Lệ nhưng mà cô quả thật không muốn nhìn thấy Tôn Văn Nghiễm. Tôn Văn Nghiễm kích động nói: “Thật tốt, hóa ra em tên Tiểu Nguyệt. Cái tên thật dễ nghe. Về sau anh có thể gọi em là Tiểu Nguyệt không?”

Trần Tú Mai theo mọi người tản đi, khi trở về đến phòng vô cùng hờn dỗi. Một lát sau cũng không thấy tiếng Tôn Văn Nghiễm trở về. Trần Tú Mai ngay lập tức nghĩ đến chuyện Tôn Văn Nghiễm đã bị hồ ly tinh dụ dỗ bắt hồn, chắc chắn vẫn còn ở bên cạnh Cổ Tiểu Nguyệt, nên sốt ruột đi ra ngoài tìm kiếm.

Quả nhiên ở ngoài cửa của Cổ Tiểu Nguyệt, Tôn Văn Nghiễm bộ dạng tình ý dâng trào, Trần Tú Mai hận đến không nhìn được. Còn chưa đợi Cổ Tiểu Nguyệt từ chối, cô ta đã giận giữ nói: “Không được, Tôn Văn Nghiễm, anh đã đồng ý, buổi chiều lên núi ngắm cảnh với em. Cô ta cũng mới tới, anh đã theo nịnh nọt, có phải anh thích cô ta rồi hay không! Anh mau nói đi có phải không?”

Mặt mũi Trần Tú Mai vặn vẹo, trong lòng Tôn Văn Nghiễm trong lòng thấy may mắn, may là mấy năm nay cũng không đồng ý yêu cô ta, loại phụ nữ thế này không bằng một sợi tóc của Cổ Tiểu Nguyệt.

Tôn Văn Nghiễm tái mặt nói: “Đồng chí Trần Tú Mai, xin cô hãy chú ý lời nói của mình. Tôi đối tốt với ai, đó là quyền tự do của tôi, không mượn cô xen vào. Còn nữa, đừng cho là tôi không biết ý đồ của cô, cô ác độc như nào, còn đẩy ba người Cổ Tiểu Nguyệt vào trong căn nhà ma ám đó!”

Trần Tú Mai giống như không thể tin được, nhìn Tôn Văn Nghiễm. Cô a không thể tin người đàn ông mình yêu có thể đối xử với mình như vậy. Nhất định là do Cổ Tiểu Nguyệt mê hoặc Tôn Văn Nghiễm, nên anh ấy mới đối với cô như vậy.

Nhìn Trần Tú Mai trừng mắt đầy oán hận với Cổ Tiểu Nguyệt, Văn Mạn Lệ cũng trừng mắt lại, miệng lưỡi sắc bén nói: “Hóa ra ở đầu thôn đông chính là căn nhà ma ám, thật tiếc cho cô đã nghĩ ra. Cô là một cô gái trẻ như vậy, sao có thể ác độc thế? Vừa rồi chúng tôi cũng chẳng trêu ghẹo gì cô, là chính bản thân cô chà ra gì. Mất vài năm cũng không thể cura đồ trái tim một người đàn ông. Tiểu Nguyệt nhà chúng tôi xinh đẹp hiền lành là thế, bất cứ ai là đàn ông cũng thích cô ấy thôi. Cô nên chấp nhận đi. Sau này còn dám bắt nạt Tiểu Nguyệt nữa tôi sẽ không tha cho cô đâu!”

Trần Tú Mai liên tục bị nhiều người chửi mắng. Trong thôn cô luôn được săn đón, chưa từng bị oán hận như vậy, nên tức giận trừng mắt với mọi người, sau đó khóc lóc chạy đi!

Nhìn cô gái Trần Tú Mai đáng ghét chạy đi, Văn Mạn Lệ rất đắc ý, kéo tay Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt, không sao đâu! Cô gái kia chỉ đang ghen tị vì cậu lớn lên xinh đẹp hơn cô ta thôi, người ta thích cậu, nên mới đối xử tốt với cậu thôi. Có tớ ở đây, không ai dám bắt nạt cậu đâu, tớ sẽ bảo vệ cậu!”

Nhìn bạn tốt ra sức bảo vệ mình, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy rất ấm áp, cô cầm chặt tay Văn Mạn Lệ, vui vẻ nở nụ cười.

Bộ dáng tươi cười của giai nhân nhanh chóng an ủi trái tim tan vỡ như thủy tinh của Tôn Văn Nghiễm, hắn yêu thương nhìn Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt, đừng sợ, về sau anh cũng sẽ bảo vệ em, sẽ không để em phải chịu bất cứ tổn thương nào!”

Trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt thở dài, kiếp trước mình cố gắng nịnh nọt như vậy, tưởng đến gần lại thành xa, cuối cùng thì bị bỏ rơi. Kiếp này, mình lạnh nhạt như vậy, hắn lại một lòng một dạ với mình. Người đàn ông này, thật không hiểu nổi.

Cổ Tiểu Nguyệt đối diện với khuôn mặt mong đợi của Tôn Văn Nghiễm, cô nén nội tâm chán ghét, sắc mặt không đổi nói: “Cám ơn anh, tôi không cần, tôi có Mạn Lệ rồi, anh đi đi, chúng tôi còn phải thu dọn đồ đạc, anh ở đây không tiện đâu!”

Mặc kệ Văn Mạn Lệ nháy mắt với mình như thế nào, Cổ Tiểu Nguyệt vẫn không hợp tác. Tôn Văn Nghiễm cảm giác mình nhận được ngàn vạn bi thương, hắn thật muốn móc tim mình đưa đến trước mặt cô gái này, hình như người ta cần bản là không cho mình cơ hội!

Đau khổ một lúc, Tôn Văn Nghiễm lại an ủi chính mình, chỉ cần mình chân thành, nhất định sẽ có một ngày, Tiểu Nguyệt cảm nhận được sự chân tình mà bị mình làm cảm động.

Tôn Văn Nghiễm miễn cưỡng cười nói: “Cũng được, vậy anh về trước, tui em nếu có việc gì thì gọi anh, anh nhất định sẽ hỗ trợ!” Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt

không cười, Tôn Văn Nghiễm áp úng nói: “Tiểu Nguyệt, vậy anh đi trước, sẽ quay lại gặp em sau!” Nói xong nhanh chóng rời đi.

Sau khi không còn nhìn thấy bóng lưng Tôn Văn Nghiễm nữa, Văn Mạn Lệ mới kéo bả vai Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt, chuyện này là sao. Tớ nhìn Tôn Văn Nghiễm rất tốt. Hắn cũng rất thích cậu, sao cậu lạnh lùng vậy, có người quan tâm cậu không tốt sao?”

Cổ Tiểu Nguyệt hiểu tâm tnhf Văn Mạn Lệ, nhưng mà cũng không có cách nào giải thích, chỉ cười khổ nói: “Mạn Lệ, đừng nói nữa, cho dù như thế nào, tớ cũng không chấp nhận hắn! Chúng ta nhanh thu dọn đồ đạc, sau đó đi lĩnh đồ dùng hàng ngày!” Nói xong nhanh chóng tự dọn dẹp.

Văn Mạn Lệ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn Cổ Tiểu Nguyệt định nói thêm điều gì. Ngô Huy đứng bên cạnh nhìn thấy tất cả, ngăn cản Văn Mạn Lệ, lắc đầu, ý bảo nhiều lời cũng vô ích. Văn Mạn Lệ đành phải không cam tâm tình nguyện dọn dẹp.

Cổ Tiểu Nguyệt biết rằng kiếp này khác với kiếp trước, bây giờ hai người kia cũng chưa gây khó khăn gì cho mình, chỉ là mình đã đem thù hận ngày xưa đổ lên đầu của họ, bây giờ biện pháp duy nhất là cách xa họ mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Lý Quang Hoa si tình

Khóc lóc chạy về phòng, Trần Tú Mai càng nghĩ càng thấy tủi thân, càng nghĩ càng thêm hận Cổ Tiểu Nguyệt. Cô lau nước mắt, vẫn có ý định phải đi nhìn Tôn Văn Nghiễm, nhất định không thể để anh ta ở cùng với con tiện nhân kia!

Chỉnh sửa lại đầu tóc, Trần Tú Mai mang ý chí chiến đấu sôi sục đi ra cửa! Vừa lúc gặp phải Tôn Văn Nghiễm đang hồn bay phách lạc.

Trần Tú Mai nhìn bộ dáng Tôn Văn Nghiễm thì biết rằng Cổ Tiểu Nguyệt không xiêu lòng trước sự nịnh nọt của Tôn Văn Nghiễm, nên trong lòng rất vui vẻ, biết rằng mình vẫn còn cơ hội.

Nâng lên nụ cười dịu dàng, bước ra ngoài đón, nhẹ nhàng nói: “Văn Nghiễm, vừa rồi em kích động quá! Cũng vì quá thích anh, nên nhìn anh đối xử tốt với cô gái khác như vậy trong lòng em rất khó sò, không kiềm chế được nên mới phát giận. Thực ra em không phải là người như vậy, anh có thể bỏ qua thái độ vừa rồi của em không?”

Tôn Văn Nghiễm nhìn cô gái trước mặt đang làm ra bộ dáng đáng thương, mặc dù trong lòng khinh thương nhưng hắn lại có cảm giác thỏa mãn biến thái. Lòng tin lại trở về, hắn tin rằng chỉ là do Cổ Tiểu Nguyệt tạm thời chưa nhìn ra điểm tốt của hắn, chỉ cần ở chung lâu ngày, nhất định Cổ Tiểu Nguyệt cũng sẽ một lòng một dạ với hắn như Trần Tú Mai.

Tôn Văn Nghiễm luôn rất kiêu ngạo, hắn cho rằng mình lớn lên đẹp trai, lại lịch sự nhã nhặn, nên bất kỳ người con gái nào cũng đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Trước kia đã có không ít cô gái theo đuổi, nhưng hắn nhìn cũng chỉ thấy chướng mắt.

Sau khi đến thôn Miêu Thạch, mọi chuyện vẫn như cũ. Chưa nói đến những cô gái quê nhìn thấy hắn đã mặt đỏ tim đập nhanh, mà ngay cả Trần Tú Mai người cũng đến từ thành phố như hắn cũng phải yêu thích không rời.

Tôn Văn Nghiễm cảm thấy những cô gái này đều không xứng đáng được với mình, nên cũng chẳng đồng ý. Có thể các cô ấy không những sẽ không thất vọng đau lòng, mà còn không ngừng cố gắng để theo đuổi chính bản thân mình, Tôn Văn Nghiễm vô cùng đắc ý.

Chỉ là sau khi gặp gỡ Cổ Tiểu Nguyệt, hắn biết mình đã rơi vào lưới tình. Hắn đã yêu cô gái xinh đẹp đến mức không giống người phàm này. Nhưng mà, hắn không nghĩ tới việc sức quyến rũ của mình trong thời gian qua lại không hề được Cổ Tiểu Nguyệt nhìn thấy. Người ta rất lạnh lùng với mình, còn chẳng thêm nghĩ đến cảm giác của mình.

Sự tự tin của Tôn Văn Nghiễm bị đánh phá, trong lòng hắn vô cùng tức giận, nhưng trước mặt người trong lòng vẫn phải giữ vững phong độ, bày ra dáng vẻ bình thường mà thôi. Sau khi đi ra khỏi phòng Cổ Tiểu Nguyệt, sắc mặt Tôn Văn Nghiễm trở nên vô cùng khó coi, hắn không tin rằng mình không thể chiếm được Cổ Tiểu Nguyệt.

Tôn Văn Nghiễm giận đùng đùng trở về phòng, lại bị Trần Tú Mai ngăn ở cửa. Nhìn cô gái trước mặt bởi vì mình không lên tiếng, lại càng tỏ ra dịu dàng đáng yêu, càng thêm thấp kém! Toàn bộ tức giận khi Tôn Văn Nghiễm bị Cổ Tiểu Nguyệt từ chối đều muốn trút lên cô gái trước mặt này.

Hắn không khống chế nổi muốn hành hạ Trần Tú Mai, dùng cô ta để giảm bớt lửa giận trong người. Giơ tay ôm lấy Trần Tú Mai đang rơi lệ, nhanh chóng đi về phòng cô ta.

Trần Tú Mai sau khi bị Tôn Văn Nghiễm ôm lấy, trong lòng vô cùng ngọt ngào, lại càng thêm đắc ý. Mặc cho Cổ Tiểu Nguyệt dụ dỗ thế nào, người đàn ông cô ta thích nhất định cô ta phải lấy được.

Trong phút chốc khi Tôn Văn Nghiễm thả cô ta ở trên giường, Trần Tú Mai chẳng hề sợ hãi với chuyện sắp xảy ra như những cô gái bình thường, mà trong lòng lại cảm giác tràn trề mong đợi.

Rất muốn gạo nấu thành cơm cùng với Tôn Văn Nghiễm, chỉ cần bản thân cô ta có con, thì cô ta cũng không sợ Tôn Văn Nghiễm không cần mình.

Tôn Văn Nghiễm xoay người khóa trái cửa, nhìn Trần Tú Mai trên giường gạcgh không hề có chút nào ngại ngùng sợ hãi. Trong lòng Tôn Văn Nghiễm vô cùng khinh bỉ, đồ đệ tiện này, nếu đã không thể chờ đợi thì bản thân hắn còn băn khoăn cái gì?

Một mạch còi quần áo, cho lúc đến bên cạnh giường thì trên người Tôn Văn Nghiễm cũng chỉ còn một cái quần lót. Trần Tú Mai nhìn dáng người Tôn Văn Nghiễm hơi gầy, cuối cùng khuôn mặt cũng đỏ ửng, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Tôn Văn Nghiễm lên giường, thô lỗ lột sạch quần áo Trần Tú Mai. Bây giờ trời vẫn sáng, hắn cẩn thận quan sát cơ thể Trần Tú Mai một lúc liền chịu không nổi đành cúi xuống làm chuyện tốt cùng với Trần Tú Mai.

Cổ Tiểu Nguyệt mới dọn dẹp phòng xong, đem rác rưởi bỏ ra ngoài, thì nhìn thấy bóng lưng Tôn Văn Nghiễm ôm Trần Tú Mai vô nhà. Cô cẩn thận tránh đi không để cho Tôn Văn Nghiễm phát hiện ra mình. Đợi hắn xoay người đóng cửa phòng, Cổ Tiểu Nguyệt mới dựa vào gần cửa sổ, nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Xuyên qua lỗ nhỏ của ô cửa sổ, Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Tôn Văn Nghiễm lột quần áo Trần Tú Mai lộ ra cơ thể trắng nõn, không khí trong phòng nhỏ âm u hơn rõ ràng.

Cổ Tiểu Nguyệt tò mò nhìn động tác của Tôn Văn Nghiễm. Chỉ thấy hắn nhanh chóng cởi nốt quần lót của mình, sau đó liền động thân. Lập tức Cổ Tiểu Nguyệt nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Trần Tú Mai.

Cả người Cổ Tiểu Nguyệt bị hù dọa run rẩy, hóa ra làm chuyện này lại đau như vậy? Nghe tiếng hét thảm thiết của Trần Tú Mai, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt sợ hãi không thôi. Vừa định xoay người về phòng thì lại nghe thấy tiếng hét của Trần Tú Mai dần dần thay đổi.

Trong lòng Tôn Văn Nghiễm vô cùng xem thường Trần Tú Mai, nên đương nhiên chẳng hề thương tiếc. Không có bất kỳ sự an ủi nào, cũng chẳng hề đợi cơ thể Trần Tú Mai sẵn sàng, đã dùng hết khí lực, mạnh mẽ đâm qua. Tiếp theo hắn cũng chẳng để ý đến tiếng hét của cô ta, dùng hết sức mạnh toàn thân, mạnh mẽ vận động, trút giận hết việc Cổ Tiểu Nguyệt lạnh lùng với mình.

Trần Tú Mai không nghĩ đến lần đầu tiên sẽ đau đớn như vậy, quả thật giống như xé rách cả người ra vậy. Ở trên người mình, Tôn Văn Nghiễm cũng chẳng thương tiếc, chỉ làm lui hướng thụ. Trong giờ phút này Trần Tú Mai vô cùng hận Cổ Tiểu Nguyệt. Nếu như Cổ Tiểu Nguyệt không đến nhất định Tôn Văn Nghiễm sẽ không đối xử với mình như vậy.

Nhưng mà chẳng bao lâu, sau cơn đau, cơ thể Trần Tú Mai dần trở nên tê dại. Từ trong ra ngoài truyền đến một đợt run rẩy, tiếng kêu đau đớn trong miệng cũng không tự chủ biến thành tiếng rên rỉ. Trong lòng chỉ còn cảm giác hướng thụ khoái cảm Tôn Văn Nghiễm mang đến.

Tôn Văn Nghiễm cảm nhận được sự thay đổi của Trần Tú Mai, động tác lại càng thêm mạnh mẽ. Hóa ra Trần Tú Mai cũng là cực phẩm, nhanh như vậy đã phản ứng lại. Thầm mắng một tiếng **, Tôn Văn Nghiễm càng không để ý, liên tục vận động.

Trong phòng nam nữ đang đắm chìm trong khoái cảm, không biết rằng Cổ Tiểu Nguyệt đã nhìn thấy tất in. Cổ Tiểu Nguyệt nghe thấy âm thanh của Trần Tú Mai thay đổi, liên tục rên rỉ, sắc mặt đỏ bừng chạy đi.

Cô mặc dù khinh bỉ hai người Tôn Văn Nghiễm và Trần Tú Mai tăng tị với nhau, nhưng nhìn cảnh tượng của bọn họ trong phòng không khỏi nhớ đến thời gian mình và Lý Quang Hoa ở chung.

Kiếp trước, trong đêm tân hôn cô đã đuổi Lý Quang Hoa xuống đất, sau đó bị bà nội phát hiện, Cổ Tiểu Nguyệt đành không cam tâm tình nguyện ngủ cùng với Lý Quang Hoa.

Phong tục của thôn Miêu Thạch làm Cổ Tiểu Nguyệt khó xử không thôi. Vợ chồng phải đắp chung một cái chăn. Hai người ở chung phòng cùng đắp chung một cái chăn, với ý nghĩa là về sau cô phải cùng Lý Quang Hoa chung chăn gối, tiếp xúc thân mật.

Cổ Tiểu Nguyệt dĩ nhiên là không muốn, cô cũng chẳng để ý đến sự kích động của Lý Quang Hoa. Ngủ cùng trên giường nhưng luôn phòng bị, cũng bắt anh không được tới gần mình. Ánh sáng trong đôi mắt Lý Quang Hoa lập tức bị dập tắt, chỉ nói rằng anh nhất định sẽ giữ quy củ, nhất định sẽ không làm gì cô.

Lúc đó Cổ Tiểu Nguyệt nhìn vẻ mặt của Lý Quang Hoa, trong lòng lại vô cùng đắc ý. Nghĩ tới việc không phải anh muốn cùng tôi chung giường sao, tôi sẽ không để anh chạm vào người, xem anh sẽ làm gì?

Cổ Tiểu Nguyệt nghĩ đến bản thân mình lúc trước, lập tức có ý nghĩ muốn bóp chết mình. Tại sao bản thân mình lại đối xử với một người yêu thương mình, cuối cùng còn phải trả giá vì mình bằng chính mạng sống. Mình thật đáng chết!

Kiếp trước Cổ Tiểu Nguyệt tự sát. Sau khi Lý Quang Hoa vì cứu mình mà trả giá bằng mạng sống, Cổ Tiểu Nguyệt cũng không muốn sống nữa, nhất định đi theo Lý Quang Hoa.

Kiếp trước, Cổ Tiểu Nguyệt chờ ở nhà họ Lý vài năm, nhận không ít oán trách, mặc dù cũng xuất phát từ thái độ của mình giành cho Lý Quang Hoa. Cô cho rằng mình sẽ sống như vậy cho đến hết đời. Nhưng năm 1983 Cổ Tiểu Nguyệt nhận được thư của Tôn Văn Nghiễm.

Cổ Tiểu Nguyệt vô cùng kích động, không chờ được mà mở ngay thư ra. Trong thư Tôn Văn Nghiễm nói hắn không thể quên được tình cảm với mình,

cảm thấy có lỗi với mình, hy vọng cô có thể quay lại thành phố, hẳn sẽ nghĩ cách để họ được ở cùng nhau.

Sau khi Cổ Tiểu Nguyệt xem xong nước mắt không ngừng tuôn, cảm thấy mấy năm chịu thiệt thòi cũng đáng giá. Cô cầm lấy lá thư dựa vào vé xe có trong đó, hạ quyết tâm, sáng sớm ngày mai nhất định sẽ rời khỏi nhà họ Lý, quay trở lại bên Tôn Văn Nghiễm.

Cổ Tiểu Nguyệt cho rằng mình che giấu rất tốt, cho rằng mình giấu giếm được tất cả mọi người, Nhưng mà trong lúc cô xem thư, Lý Quang Hoa đã chú ý thấy sự khác biệt. Đợi sau khi cô ngủ, Lý Quang Hoa mới tìm ra bức thư mà cô đã giấu kỹ. Hiểu được tất cả Lý Quang Hoa đau khổ không thôi.

Một đêm suy nghĩ, lòng đau như cắt. Nhưng nhìn vợ đang ngủ say ở bên, Lý Quang Hoa hiểu được cô ở nhà họ Lý cũng không vui vẻ. Mặc dù có mình bảo vệ, nhưng mà cô vẫn nhận hết mọi thiệt thòi, gả cho anh cũng không phải là tình nguyện. Lý Quang Hoa cảm thấy yêu một người nhất định phải làm cho người đó hạnh phúc, nên sau một hồi thống khổ, anh quyết định để Cổ Tiểu Nguyệt ra đi, để cô đi tìm hạnh phúc cho chính mình.

Sáng ngày hôm sau, Cổ Tiểu Nguyệt cũng không phát hiện ra Lý Quang Hoa giả vờ ngủ, nhanh chóng đi thẳng về phía huyện.

Sau khi Cổ Tiểu Nguyệt đi rồi Lý Quang Hoa khóc một hồi. Nhưng mà trong lòng vẫn không yên lòng, quyết định phải nhìn thấy Cổ Tiểu Nguyệt bnhf an đến bên cạnh Tôn Văn Nghiễm, nhìn cô hạnh phúc, anh mới chết tâm được. Nên cẩn thận đi theo phía sau Cổ Tiểu Nguyệt, bảo vệ cô.

Đắm chìm trong việc sắp gặp được người yêu, sau đó trải qua cuộc sống hạnh phúc nên Cổ Tiểu Nguyệt cũng không phát hiện sau lưng mình có một hình bóng đau đớn. Cô một đường tới thẳng nhà ga, không chút lưu luyến leo lên tàu.

Lý Quang Hoa đi theo Cổ Tiểu Nguyệt lên tàu, ngồi ở chỗ không xa, tham luyến nhìn cô gái mà mình yêu sâu sắc. Dù vậy trong lòng vẫn đau đớn không thôi, mãnh liệt kiềm chế ý nghĩ muốn mang Cổ Tiểu Nguyệt về nhà.

Lúc này Cổ Tiểu Nguyệt đang mơ tới cuộc sống hạnh phúc bên cạnh người yêu, không biết rằng tai nạn sắp xảy ra, sẽ làm cô sống chẳng thể yêu!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Rất nhanh tàu đã đến ga, Cổ Tiểu Nguyệt vội vàng đi đến nơi mà Tôn Văn Nghiễm viết trong thư.

Nhìn bộ dạng thoải mái của Cổ Tiểu Nguyệt, Lý Quang Hoa cảm thấy quyết định của mình là chính xác. Mấy năm nay Cổ Tiểu Nguyệt gả cho anh cũng chưa bao giờ tươi cười, chứ đừng nói đến thoải mái như vậy.

Lý Quang Hoa có cảm giác mình không nhìn thấy bất cứ ai, bất luận chuyện gì, chỉ chết lặng dõi theo bóng dáng của người mà anh yêu. Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt cách mình ngày càng xa, tìm Lý Quang Hoa như rút xuống, giờ phút này người đang đứng trên đường dây giống như một cái xác không hồn.

Tìm được nhà hàng như trong thư đã nói, Cổ Tiểu Nguyệt vui vẻ lắm. Bây giờ đã là hơn tám giờ tối, khoảng cách từ thôn Miêu Thạch đến chỗ Tôn Văn Nghiễm cũng mất hơn mười tiếng ngồi tàu.

Trong người Cổ Tiểu Nguyệt không có đồng nào, từ sáng đến giờ cũng chưa ăn chút gì. Tiến vào nhà hàng, ngửi thấy mùi thức ăn. Bụng Cổ Tiểu Nguyệt sôi ục ục. Bây giờ cô mới nhận ra một ngày rồi mình cũng chưa ăn cơm.

Không nhìn thấy người ngày nhớ đêm mong, Cổ Tiểu Nguyệt hơi thất vọng, lại hơi sốt sắng. Nhưng trong lòng thì luôn an ủi mình, Tôn Văn Nghiễm chỉ đến trễ một chút, anh ta nhất định sẽ đến, cô phải đợi!

Từ chối lời đề nghị bụng thức ăn lên của nhân viên phục vụ, Cổ Tiểu Nguyệt chỉ nói một tiếng, sau đó ngồi xuống bàn bên cạnh cửa sổ mong đợi Tôn Văn Nghiễm. Chỉ là cô cũng không đợi được anh ta.

Cổ Tiểu Nguyệt đã một ngày không ăn cơm, Lý Quang Hoa dĩ nhiên cũng như vậy. Nhưng mà toàn bộ tâm trí của anh khi đó cũng chỉ để ý đến cô gái đang buồn bã bên cạnh cửa sổ kia, khi cười trông xinh đẹp biết mấy. Còn những chuyện khác anh cũng không thèm để ý.

Cứ như vậy, Cổ Tiểu Nguyệt chờ đến tận khi nhà hàng đóng cửa, Tôn Văn Nghiễm cũng không đến! Bị nhân viên nhà hàng mời rời đi, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt đầy thất vọng, ngăn không được nước mắt chảy ra.

Ở bên ngoài Lý Quang Hoa luôn ngóng người mình yêu, trong lòng anh tràn trề hy vọng. Anh mong rằng Cổ Tiểu Nguyệt sẽ không đi cùng người khác, để anh có thể mang cô về nhà.

Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt hồn bay phách lạc ra khỏi nhà hàng, đi trên đường không mục đích, Lý Quang Hoa muốn bước lên đưa cô về, thì một người mặc áo đen đã xông ra từ góc quẹo.

Lý Quang Hoa nhìn trong tay người áo đen đó có cầm con dao nhỏ nhắm về phía Cổ Tiểu Nguyệt. Mà lúc này Cổ Tiểu Nguyệt đang chìm trong bi

thương nên cũng không nhận ra.

Trái tim Lý Quang Hoa muốn nhảy lên, anh không thể để Cổ Tiểu Nguyệt gặp chuyện được! Liền liều mạng chạy lên trước, nắm chặt lấy con dao mà tên mặc áo đen đó đang hướng về phía Cổ Tiểu Nguyệt.

Tên côn đồ lúc này mới kịp phản ứng lại, lớn giọng chửi: “Thằng nhóc, mày là ai? Không muốn sống sao!” Cổ Tiểu Nguyệt nghe được tiếng động, xoay người lại, nhìn thấy Lý Quang Hoa đang căng thẳng nhìn tên côn đồ kia, bàn tay nắm chặt dao, máu không ngừng chảy.

Cổ Tiểu Nguyệt hoảng sợ kêu lên: “Lý Quang Hoa sao lại là anh?” Lý Quang Hoa dịu dàng quay lại nhìn Cổ Tiểu Nguyệt, cười một chút: “Tiểu Nguyệt, chạy mau!” Nói xong lại liều mạng cùng tên côn đồ.

Cổ Tiểu Nguyệt bị dọa đến ngây người, lúc này trời đã rất khuya, trên đường cũng chẳng còn ai qua lại, một người để cô kêu cứu cũng không có. Chỉ có thể đứng nhìn Lý Quang Hoa tay không chiến đấu cùng tên côn đồ.

Tên côn đồ này rõ ràng là người thường xuyên lăn lộn trên giang hồ, nên sức chiến đấu rất mạnh mẽ, người bình thường làm sao có thể đấu lại được, nói gì là Lý Quang Hoa còn đang bị thương.

Chỉ trong chốc lát, Cổ Tiểu Nguyệt đã nhìn thấy tên côn đồ đâm con dao vào ngực Lý Quang Hoa, mà Lý Quang Hoa vừa liều mạng ngăn tên côn đồ, vờ lớn tiếng la: “Tiểu Nguyệt đi mau!”

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn người đàn ông vì mình mà quên cả bản thân, dùng khóc lại, cô phải cứu anh, không thể để anh gặp chuyện không may được! Lau nước mắt, nhìn phía bên đường có một cục gạch, Cổ Tiểu Nguyệt nhanh chóng nhặt cục gạch lao về phía tên côn đồ. Thừa dịp hấn ta bị Lý Quang Hoa ngăn chặn, Cổ Tiểu Nguyệt cầm gạch đánh mạnh lên đầu tên côn đồ.

Cuối cùng tên côn đồ cũng gục xuống đất, không thể dậy! cùng lúc với tên côn đồ ngã xuống, Lý Quang Hoa cũng không thể chống đỡ được nữa. Anh đã dùng tất cả sức mạnh để bảo vệ Cổ Tiểu Nguyệt, bây giờ không thể không buông tay.

Cổ Tiểu Nguyệt quỳ xuống bên cạnh Lý Quang Hoa, ôm lấy anh, đau lòng đến không muốn sống nói: “Lý Quang Hoa, anh mau tỉnh! Anh không thể xảy ra chuyện! Em không thể không có anh, mau dẫn em về nhà!”

Lý Quang Hoa yếu ớt mở mắt, nhìn cô gái mình yêu đang khóc vì mình, anh cảm thấy tất cả đều xứng đáng. Anh định nâng tay gạt nước mắt cho Cổ Tiểu Nguyệt, nhưng tiếc rằng sức để đưa tay lên cũng không có.

Cổ Tiểu Nguyệt cầm chặt tay Lý Quang Hoa đặt lên má mình, kích động nói: “Lý Quang Hoa mau tỉnh! Anh tại sao có thể ngốc như vậy? Tại sao phải đối xử tốt với em như vậy! Không đáng!”

Lý Quang Hoa suy yếu cười: “Đáng giá, Tiểu Nguyệt, em là cô gái tốt nhất mà anh thấy! Anh yêu em! Nếu như có kiếp sau, anh...” Cổ Tiểu Nguyệt nhìn ánh sáng dần tắt trong mắt Lý Quang Hoa, cuối cùng một câu anh cũng không kịp nói hết, cô đã vĩnh viễn mất anh!

Ôm Lý Quang Hoa giống như đang ngủ, Cổ Tiểu Nguyệt khóc như đứt từng khúc ruột! Cô rất hối hận, vì sao một người đàn ông tốt như vậy luôn ở bên, cô lại không nhìn ra. Tại sao cô lại vì một người đàn ông khôn nạn mà phụ lại Lý Quang Hoa thật lòng, vì sao chứ!

Cổ Tiểu Nguyệt hận chính bản thân mình, cô có cảm giác mình sống trên đời này cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng lúc cô muốn lấy con dao trên người Lý Quang Hoa để đâm chính mình, cùng anh rời đi, thì Trần Tú Mai lại xuất hiện!

Cô ta nhìn mặt mũi Cổ Tiểu Nguyệt đầy huyết lệ, thì cười ha hả! Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Trần Tú Mai cười điên cuồng, trong lòng hiểu rõ, tất cả chuyện này đều do cô ta sắp xếp.

Cổ Tiểu Nguyệt bỏ Lý Quang Hoa xuống, đứng dậy, chất vấn Trần Tú Mai: “Trần Tú Mai, là cô, cô tại sao lại ở đây? Tên côn đồ này có phải cô sai tới hay không? Mau nói!”

Trần Tú Mai cười chảy nước mắt, khinh thường nói: “Phải thì làm sao? Ai cho phép cô đã lập gia đình rồi còn muốn quyến rũ chồng tôi! Kề tiện nhân như cô, thật đáng chết. Nhưng đáng tiếc! Còn có một người đàn ông chịu chết vì cô như vậy, ha ha! Cô đúng là con hồ ly tinh, ai gặp phải cô cũng không có kết cục tốt!”

Chứng kiến Trần Tú Mai nhìn cô đầy ác độc, Cổ Tiểu Nguyệt đột nhiên cười, đến mức không kiềm chế được! Cô trở lại bên cạnh Lý Quang Hoa, tham luyến nhìn khuôn mặt anh.

Trần Tú Mai hung dữ đi đến bên cạnh Cổ Tiểu Nguyệt, bắt được cổ tay cô nói: “Mày cười cái gì! Con đề tiện này!”

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Trần Tú Mai đang điên cuồng, nói: “Tôi cười cô rất đáng thương, ha ha!” Trần Tú Mai đầy oán hận nói: “Tao đáng thương? Hay là mày đáng thương? Tôn Văn Nghiêm cuối cùng không còn là của tao sao? Mày bây giờ còn gì chứ, chỉ có một người duy nhất ngu ngốc chịu hy sinh vì mày, thì hấn cũng đã chết, ha ha! Tao xem mày về sau có thể dụ dỗ ai!” Nói xong còn muốn tát lên mặt Cổ Tiểu Nguyệt.

Đúng lúc này, Cổ Tiểu Nguyệt mạnh mẽ rút con dao trên người Lý Quang Hoa ra, đâm thẳng vào ngực Trần Tú Mai. Trên mặt Trần Tú Mai vẫn còn đang đắc ý, thì thấy con dao đã đâm thẳng vào ngực mình, không kịp nói gì đã rơi vào hôn mê!

Cổ Tiểu Nguyệt cười ha ha nói: “Ha ha, đương nhiên là cô đáng thương! Tôi có một người đàn ông yêu tôi đến thế, ai có thể hạnh phúc hơn tôi, ha ha ha!” Cười xong liền rút dao trên ngực Trần Tú Mai ra, kết thúc sinh mạng của chính mình.

Cổ Tiểu Nguyệt chẳng có cảm giác thống khổ chút nào, cô cười, dựa vào ngực Lý Quang Hoa, mong rằng ông trời sẽ cho cô một cơ hội nữa, nếu như có kiếp sau cô nhất định phải cùng Lý Quang Hoa sống thật tốt, cô sẽ dùng cả trái tim mà yêu anh, chờ chờ cho anh!

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Lý Quang Hoa lần cuối, sau đó nhắm mắt lại!

Sáng ngày hôm sau, mọi người ra đường nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết, đều hết âm lên. Cảnh sát nhanh chóng kéo đến, nhìn thấy ở hiện trường nằm bốn thi thể! Trong đó một đôi nam nữ chết đi đều có vẻ mặt tươi cười, dựa vào nhau!

Tôn Văn Nghiễm bị Trần Tú Mai đánh ngất xỉu, sau đó khóa ở nhà, chờ đến sáng tinh dậy hẳn mới ý thức được mình đã bỏ qua một cô gái tốt! Tôn Văn Nghiễm hận nghìn răng nghìn lợi với Trần Tú Mai, con đàn bà này, đợi ả trở về, hẳn nhất định phải khiến ả đẹp mặt.

Tôn Văn Nghiễm vội vàng sửa sang một chút, đi ra cửa nhìn xem Cổ Tiểu Nguyệt có còn đứng đợi hay không. Hắn muốn tìm cô, muốn ở chung một chỗ với cô.

Tôn Văn Nghiễm đi đến nhà hàng, phát hiện trước cửa nhà hàng đó tụ tập một đám đông đang chỉ trỏ.

Tôn Văn Nghiễm đến gần liền nhìn thấy bốn thi thể! Hắn nhìn kỹ trong đó có ba người hắn biết. Một là cô gái hắn yêu sâu đậm, còn một người là vợ hắn.

Tôn Văn Nghiễm không chịu được, đẩy đám người ra, chạy đến bên cạnh Cổ Tiểu Nguyệt, ôm lấy cô, không tin được chuyện này là thật.

Cảnh sát đang lo vụ này không tìm ra được đầu mối, thì thấy Tôn Văn Nghiễm ôm Cổ Tiểu Nguyệt khóc không thối. Hai vị cảnh sát nhìn nhau, sau đó một người nói: “Xin lỗi, cậu có quan hệ gì với người chết sao?”

Lúc này trong lòng Tôn Văn Nghiễm chỉ có sự thống khổ khi người mình yêu nhất chết đi, hoàn toàn không nghe được âm thanh bên cạnh, liên tục khóc! Vị cảnh sát nhìn thấy Tôn Văn Nghiễm không để ý đến, thì tiếp tục nói: “Này cậu, cậu hãy bớt đau buồn! Bây giờ điều quan trọng nhất là phá giải vụ án này, chúng tôi cần cậu phối hợp phá án, mong cậu giúp đỡ!”

Tôn Văn Nghiễm bỏ Cổ Tiểu Nguyệt xuống từ từ lau nước mắt nói: “Vụ án này tôi biết lý do! Tôi sẽ nói rõ với các vị! Sau khi tôi nói, hi vọng có thể mang ba di thể này đi!”

Vị cảnh sát suy nghĩ một chút, nói: “Được, chỉ cần chứng minh được cậu cùng người chết có quan hệ thân thuộc, cậu có thể mang đi!”

Có lời hứa từ phía cảnh sát, Tôn Văn Nghiễm bị thương nhìn Cổ Tiểu Nguyệt, sau đó đi theo cảnh sát, nói rõ tình hình!

Hóa ra Trần Tú Mai đã sớm phát hiện ra hắn nhớ mãi không quên Cổ Tiểu Nguyệt. Lúc trước hắn viết thư cho Cổ Tiểu Nguyệt, Trần Tú Mai đã thấy. Cho nên chính bản thân hắn đã bị Trần Tú Mai đánh ngất xỉu. Sau đó, Trần Tú Mai lại mượn một người đi giết Cổ Tiểu Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gặp nhau thẹn thùng như hoa Bách Hợp!

Cảnh sát tiến hành điều tra, tất cả mọi việc đều giống như Tôn Văn Nghiễm đã nói, đều do Trần Tú Mai tạo ra!

Không nghĩ tới Trần Tú Mai lại cuồng dại như vậy, hại Cổ Tiểu Nguyệt không thành ngược lại còn làm cho người vô tội mất đi sinh mạng! Cuối cùng còn hại chết cả bản thân mình.

Đúng là làm vậy thì không thể sống, cảnh sát nói chuyện với Tôn Văn Nghiễm một lát sau đó để hắn ra ngoài!

Tôn Văn Nghiễm đi ra ngoài, mang theo ba bộ thi thể, khóc lớn một hồi.

Hắn thông báo cho gia đình Lý Quang Hoa đến nhận thi thể, không để ý đến việc gia đình Lý Quang Hoa mắng chửi và phi nhổ, vẫn mang thi thể của Cổ Tiểu Nguyệt đi, bỏ mặc thi thể Trần Tú Mai vẫn nằm yên tại chỗ!

Những chuyện này kiếp trước Cổ Tiểu Nguyệt cũng không biết! Trong lòng cô tràn ngập hận thù và đau lòng! Liên tục cầu xin ông trời cho mình một cơ hội nữa để làm lại từ đầu!

Quả nhiên, lúc cô mở mắt ra thấy ánh sáng, lại nghe mẹ an ủi thì hiểu được mình đã sống lại. Trời cao nhân từ, cho cô đạt được nguyện vọng, có thể một lần nữa sống tốt, có cơ hội để yêu Lý Quang Hoa ngốc ngếch kia!

Bây giờ cô đã sống ở thôn Miêu Thạch, cách Lý Quang Hoa không tới mấy trăm mét. Trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt rất vui vẻ, ghix đến chuyện có thể đi làm cùng Lý Quang Hoa, cùng hít thở chung không khí một chỗ, trên mặt không nhịn được mà hiện lên nụ cười!

Lý Quang Hoa đi đón củi từ trên núi về, lúc đi qua cửa nhà Cổ Tiểu Nguyệt, vừa lúc nhìn thấy! Lý Quang Hoa ngậy người, không thể tin được trên thế giới này lại có một cô gái xinh đẹp như vậy.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Cổ Tiểu Nguyệt hiện lên nụ cười xinh đẹp giống như đóa hoa Bách Hợp nở rộ anh mới nhìn thấy trong rừng, trong sáng như thế, thần thánh như thế, như đắm vào trong tim anh!

Chưa từng trải qua tình yêu nam nữ, Lý Quang Hoa chỉ cảm giác tim mình bịch bịch như muốn nhảy ra khỏi cơ thể, tất cả đều bị cô gái cô gái xinh đẹp như tiên nữ kia hấp dẫn!

Lúc này trong lòng Lý Quang Hoa có cảm giác, anh muốn kết hôn với cô! Anh muốn cùng cô gái giống hoa Bách Hợp này sống bên nhau mãi mãi. Anh sẽ dùng cả sinh mạng của mình để bảo vệ cô, yêu cô! Không để cô phải chịu dù chỉ một chút uất ức!

Đang chìm đắm trong tâm trạng vui sướng, đột nhiên Cổ Tiểu Nguyệt nghe Văn Mạn Lệ kêu: “Tiểu Nguyệt mau đến đây coi nè!”

Nghe tiếng gọi, Cổ Tiểu Nguyệt bắt đầu đi đánh thu lại tâm tình của mình, xoay người trở về phòng!

Tiểu Nguyệt, lẽ nào tên cô là Tiểu Nguyệt sao! Cái tên thật dễ nghe, cô quả thật giống Hằng Nga giữa vạn vì sao! Lý Quang Hoa âm thầm vui vẻ!

Nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của cô rời đi, Lý Quang Hoa sốt ruột muốn chạy lên phía trước kêu cô dừng lại, nhưng chỉ sợ mình làm như vậy sẽ dọa đến cô. Hôn nữa, Lý Quang Hoa nhìn bản thân mình bộ dáng đang khá chật vật, chỉ sợ làm cho cô có ấn tượng xấu về mình, vậy sẽ không tốt.

Tiệc nuốt nhìn giai nhân rời đi, Lý Quang Hoa âm thầm động viên bản thân mình: “Không sao cả, Lý Quang Hoa về sau nhất định còn có cơ hội nhìn cô ấy! Nhất định phải cưới được cô gái xinh đẹp ấy về nhà, cố gắng lên! Hắc hắc!”

Cổ Tiểu Nguyệt tất nhiên không nghĩ tới lần gặp Lý Quang Hoa này, cho đến mãi về sau này lúc hai người đang ngọt ngào, người nào đó nhớ lại chuyện cũ nói ra. Cổ Tiểu Nguyệt nhanh chóng oán trách tiếng kêu của Văn Mạn Lệ mãi không thôi! Nhưng mà, đây cũng là chuyện rất lâu về sau!

Trở lại phòng, Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Văn Mạn Lệ đang áp vào người Ngô Huy! Nhìn thấy cô giống như gấu Koala ôm anh ra, Cổ Tiểu Nguyệt cười ha hả: “Hai người đang làm gì đây? Đây là ngược đãi người độc thân đây! Ha ha!”

Ngô Huy thấy Cổ Tiểu Nguyệt bước vào, mặt lập tức đỏ bừng! Anh chẳng biết làm gì ôm Văn Mạn Lệ sợ hãi không thôi! Tuy rằng cảm giác ôm người yêu trong ngực rất tốt nhưng nếu không phải trong trường hợp như thế này sẽ tốt hơn.

Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt trêu ghẹo, Ngô Huy chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống!

Mà Văn Mạn Lệ lại chẳng để ý, cô nghĩ đến việc Ngô Huy sau này sẽ là người của mình, nên dù làm chuyện gì cũng chẳng sao, coi như là sớm thu được một chút lợi ích mà thôi (Cô gái này rất mạnh mẽ! Về sau không biết Ngô Huy có thể thỏa mãn cô hay không! Hắc hắc! Chắc mọi người cũng hiểu được!)

Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt liên tục giễu cợt mình cùng với người yêu, Văn Mạn Lệ mạng tâm lý bao che lộ đầu ra.

Cô oán trách Cổ Tiểu Nguyệt đang không ngừng cười xấu, tức giận nói: “Cổ Tiểu Nguyệt cậu đứng đắn chút được không, không nên dọa bảo bối nhà tớ như vậy! Nhanh đến xem quỷ ở cái giường kia! Vừa rồi hù dọa người ta muốn chết à!” Nói xong còn làm bộ hơi sợ hãi, dựa vào lòng Ngô Huy, giống như chú chim nhỏ nép vào trong lồng.

Cổ Tiểu Nguyệt rung mình một cái, cô nhận ra sau này nhất định mình sẽ bị hai người này ngược đãi! Độc thân chịu không nổi, phải nhanh dụ dỗ Lý Quang Hoa mới được.

Nhớ đến Lý Quang Hoa, Cổ Tiểu Nguyệt vô cùng ngọt ngào. Mặc kệ hai người phía sau đang chàng chàng thiếp thiếp, trực tiếp nhìn phía nhìn về phía Văn Mạn Lệ nói, hù dọa người ta không biết là cái gì?

Lúc cô nhìn thấy trên giường gạch là một con chuột chết, Cổ Tiểu Nguyệt cảm giác da đầu tê dại! Thật sự cũng quá ác rồi!

Chịu không nổi xoay người qua chỗ khác, nhìn thấy Văn Mạn Lệ còn đang đùa giỡn Ngô Huy mặt mông, Cổ Tiểu Nguyệt tức giận nói: “Mạn Lệ à, cậu mau để cho anh ấy đến đây dọn dẹp! Đến tối rồi thì tùy cậu ở trong phòng, muốn thân mật sao thì thân mật được không!”

Dù là Văn Mạn Lệ mạnh mẽ như thế nào, nghe Cổ Tiểu Nguyệt đơn giản công bố chuyện nam nữ như vậy sắc mặt cũng thoáng hồng, thẹn thùng.

Văn Mạn Lệ trừng mắt tốt vô lương tâm một cái, đành lưu luyến rời khỏi Ngô Huy. Ngô Huy đã sớm ngượng ngùng vô cùng, cảm giác da mặt muốn bùng phát, sau khi Văn Mạn Lệ buông ra, đã nhanh chóng đi dọn dẹp con chuột chết trên giường.

Thực hiện được mục đích, Cổ Tiểu Nguyệt vô cùng đắc ý. Nhìn bộ dạng của Văn Mạn Lệ, Cổ Tiểu Nguyệt lắc đầu nói: “Tình yêu thật sự giống như ma được, có thể biến một cô gái dịu dàng thành một cô gái mạnh mẽ như vậy! Haiz!”

Nghe nói như vậy, Ngô Huy đang ở trên giường lập tức bịch một cái nằm sấp xuống giường. Cổ Tiểu Nguyệt nhìn thấy lại cười ha hả?

Nhìn thấy người yêu ngã xuống, Văn Mạn Lệ đau lòng. Vợ vàng chạy lên đỡ Ngô Huy dậy, hai tay không ngừng xoa xoa trên người Ngô Huy, giống như sợ anh xảy ra chuyện gì, còn liên tục hỏi thăm!

Vốn là Ngô Huy vô cùng thẹn thùng, bây giờ lại càng giống như một cô gái. Thấy bạn gái giờ trò với mình lại căng thẳng đến mức nói lắp.

Thấy cảnh đó, Cổ Tiểu Nguyệt không tìm không phổi cười ha hả. Văn Mạn Lệ đang vội vã, nghe được tiếng cười của Cổ Tiểu Nguyệt vội la ầm lên: “Cổ Tiểu Nguyệt, tớ không cho phép cậu bắt nạt anh Huy như vậy. Cậu như vậy tớ sẽ tức giận!”

Nhìn Văn Mạn Lệ xù lông, Cổ Tiểu Nguyệt cố gắng nhịn cười nói: “Được, được, tớ không quấy rầy hai người, hai người có thể tiếp tục!” Nói xong cười chạy ra khỏi phòng!

Cổ Tiểu Nguyệt ở bên này trêu ghẹo bạn tốt, ở nhà Lý Quang Hoa lại bị cả nhà trêu ghẹo!

Lúc đang cho gà ăn mẹ Lý nhìn thấy con trai mình mặt mũi ngây ngô cười đi vào, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Bà buông lúa của gà ra, bước tới kéo tay Lý Quang Hoa nói: “Con trai, con sao vậy, có chuyện gì mà vui vẻ như thế!”

Lý Quang Hoa muốn chia sẻ niềm vui này với mẹ, thì chị dâu cả, vợ của Lý Quang Minh – Lưu Diễm Phương từ trong bếp đi ra.

Chỉ thấy Lưu Diễm Phương mặc áo khoác màu đỏ, bên dưới ống quần rộng, bên hông buộc một chiếc tạp dề, đầu tóc ngắn lộ ra khuôn mặt tròn vô cùng khôn khéo.

Cô chùi nước ở tay lên chiếc tạp dề, cười hơ hớ nói: “Mẹ còn phải hỏi sao, mẹ nhìn Quang Hoa mặt mũi hơ hớ như vậy, chắc chắn là trong lòng đã để ý cô gái nào đó!”

Mẹ Lý nghe xong vô cùng vui vẻ, nhìn con trai bị chị dâu nói mà mặt đỏ bừng không khỏi vỗ tay vợ vàng hỏi: “Con trai, chị dâu con nói là thật sao? Con thích sự thích một cô gái? Là con cái nhà ai vậy, mẹ có biết không?”

Lý Quang Hoa nhìn thấy ánh mắt vợ vàng của mẹ mình, ngại ngần gật đầu. Lưu Diễm Phương vui sướng la lên: “Mẹ con nói sao, đúng không, Quang Hoa nhất định đã thích một cô gái nên mới có thể như vậy!”

Mẹ Lý gật đầu liên tục, nhìn Lý Quang Hoa ngây ngô cười, thì vỗ cánh tay anh nói: “Con trai ngốc, sao con lại ngây ngô cười như vậy, mau nói xem cô gái con vừa ý hình dáng như thế nào, tên là gì? Nhà ở đâu?”

Nghe mẹ hỏi một đồng câu hỏi làm Lý Quang Hoa hơi sùng sốt, anh dờ khóc dờ cười nói: “Mẹ con mới gặp người ta lần đầu, cái gì cũng chưa biết đâu”.

Lưu Diễm Phương nghe vậy cười nói: “Ôi trời, cô bé này nhất định vô cùng xinh đẹp, nên Quang Hoa vừa gặp một cái đã bị biến thành bộ dạng như bây giờ, nếu có thể cưới về, chắc chắn Quang Hoa sẽ vui sướng đến phát điên”.

Lý Quang Hoa nghĩ đến cảnh tượng tương lai có thể cưới được Cổ Tiểu Nguyệt, khóe miệng càng mở rộng! Mẹ Lý cười vỗ cánh tay con trai nhà mình nói: “Con trai ngốc, đừng chỉ biết cười không, mau nói cho mẹ, con nhìn thấy cô gái ấy ở đâu, cô ấy trông thế nào? Nếu là tính cách tốt, mẹ sẽ đi cầu hôn người ta cho con!”

Lý Quang Hoa nghe vậy bất đắc dĩ gãi đầu nói: “Mẹ mặc dù con rất muốn nhanh chóng cưới được cô ấy, nhưng vấn đề là con thật không biết cô ấy là người ở đâu, từ trước đến giờ con cũng chưa thấy cô ấy ở thôn chúng ta”.

Lưu Diễm Phương cũng khuyên mẹ Lý: “Mẹ, mẹ cũng quá nóng lòng rồi, bây giờ là thời đại tự do yêu đương, mẹ hãy để Quang Hoa tự mình theo đuổi cô gái chủ ấy thích đi. Đợi khi hai người đã xác định quan hệ, thì mẹ hãy đón em dâu vào cửa, ha ha”.

Mẹ Lý nhìn con trai bối rối, lại nhìn con dâu nịnh nọt, nên cũng cười nói: “Tốt lắm, nhưng mà con trai, con cũng nên nhanh chóng một chút, mẹ sẽ chờ để uống trà của con dâu! Ha ha!”.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lộ ra ngoài!

Lý Quang Hoa nghe mẹ cùng chị dâu mình nói, cười đến ngu ngơ. Nhưng mà anh cũng lo lắng Tiểu Nguyệt sẽ không để ý đến mình, cho nên lại nhiu nhây!

Mẹ Lý nhìn con trai vừa cười ngây ngô, trong phút chốc đã ủ rũ, lo lắng hỏi: “Con trai, con sao vậy? Không phải vừa rồi còn vui vẻ sao?”

Lý Quang Hoa đem lo lắng trong lòng mình nói ra: “Mẹ, cô ấy thật sự rất tốt, là cô gái tốt nhất mà con thấy, con sợ người ta sẽ ghét con”.

Ở trong lòng của mỗi người mẹ, con mình chính là tốt nhất, mẹ Lý cảm thấy con trai mình là đứa trẻ tốt nhất thế giới, có thể lấy được ngay cả tiên nữ!

Nhìn Lý Quang Hoa tự ti như vậy, trong lòng không vui, nên bà cảm thấy đau lòng, quát lên: “Nói bậy, con trai mẹ tốt như vậy, dù cô ấy là con nhà ai cũng có thể cưới được. Con trai, con không cần lo lắng, chờ con hỏi rõ cô ấy là con cái nhà ai, mẹ nhất định giúp con hoàn thành hôn sự này, để cho con được như ý muốn! Yên tâm đi”.

Lúc này Lý Hà Hoa đã xem hết náo nhiệt về nhà, nhìn thấy mẹ chị dâu và anh đang đứng trong sân, còn làm ra vẻ mặt nghiêm trọng, Lý Hà Hoa vội hỏi: “Mẹ trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người lại không vui?”

Mẹ Lý nhìn thấy con gái yêu đã về, nhanh chóng thay đổi bằng vẻ mặt tươi cười nhìn Lý Hà Hoa nói: “Hoa nhi, con đã về. Trong nhà không có chuyện gì, con đừng lo. Đây không phải là do anh con vừa ý một cô gái nhưng lại không biết người ta con nhà ai nên lo lắng sao?”

Lý Hà Hoa dùng vẻ mặt không tin nói: “Cái gì, anh trai con thích một cô gái? Là ai? Làm sao có thể? Tam Ny trong thôn chúng ta thích anh ấy nhiều năm như vậy, ngay cả liếc anh ấy cũng không nhìn người ta một cái, con còn tưởng rằng anh sẽ không yêu thương được ai chứ? Hóa ra tảng đá cũng có lúc thông suốt, ha ha”.

Lý Quang Hoa bị em gái trêu ghẹo, cũng không còn vẻ mặt ủ rũ, mặt mũi đỏ bừng ấp úng nói: “Em gái, em không nên nói lung tung, ai nói Tam Ny thích anh chứ, anh không cần loại người thích hư vinh như cô ta!”

Mẹ Lý và Lưu Diễm Phương cười ha hả nhìn hai anh em nói chuyện. Vừa nghe thấy lời nói của mình bị phản bác, Lý Hà Hoa nhanh chóng dùng miệng lưỡi sắc bén nói: “Ai nói bậy, từ nhỏ Tam Ny đã thích anh, đây là chuyện cả thôn đều biết. Chỉ có mình anh không biết mà thôi! Tội em còn đánh cuộc xem Tam Ny có thể trở thành chị dâu của em hay không, không nghĩ đến bây giờ lại nhảy ra một người chặn đường, cướp mất anh đi. Để xem nhất định Tam Ny sẽ khóc chết mất, haiz!”

Lý Quang Hoa không biết làm sao nói: “Không thể như thế, nhất định là mấy chị em bọn em đã nghĩ nhiều, dù sao anh không thích Tam Ny, anh chỉ muốn cưới một mình Tiểu Nguyệt thôi!”

“Tiểu Nguyệt, con trai, hóa ra con thích cô gái tên Tiểu Nguyệt!” Mẹ Lý vừa nghe con trai kêu tên cô gái kia vẻ mặt đã vô cùng kích động.

Nhắc tới tên người trong lòng, tim Lý Quang Hoa cảm giác mềm mại ra, anh cười ngây ngô nói: “Đúng vậy, cô ấy tên Tiểu Nguyệt, xinh đẹp giống như Hằng Nga vậy! ha ha”.

Mẹ Lý cùng Lưu Diễm Phương vừa nghe thấy lời này đã lập tức cười lên ha hả. Chỉ có Lý Hà Hoa ngạc nhiên nói: “Anh trai, anh nói Tiểu Nguyệt có phải là Cô Tiểu Nguyệt không, là thanh niên trí thức mới tới hả?”

Về mặt Lý Quang Hoa thất lạc nói: “Em gái, em nói Tiểu Nguyệt là thanh niên trí thức sao?” Lý Hà Hoa nhìn nét mặt thất lạc, không tự tin của anh trai nhà mình, nhanh chóng đem mọi chuyện nói ra.

Hóa ra, Lý Hà Hoa và một số bạn bè trong thôn tổ chức thành một đoàn đi đón bọn Cô Tiểu Nguyệt. Lúc nhìn thấy Cô Tiểu Nguyệt bọn họ đều khiếp sợ, hóa ra trên thế giới này còn có một cô gái xinh đẹp như vậy!

Mấy năm trước khi Trần Tú Mai đến thôn Miêu Thạch bọn họ đã cảm thấy Trần Tú Mai rất đẹp, các cô gái trong thôn ai cũng không bằng. Đám con trai trong thôn suốt ngày thảo luận đến Trần Tú Mai xinh đẹp, còn các cô gái thì ganh tị không ít.

Sau đó, Trần Tú Mai lại kiêu ngạo như vậy, không đáp lại đám người trong thôn chỉ biết nịnh nọt Tôn Văn Nghiễm, nên bọn Lý Hà Hoa mới chán ghét Trần Tú Mai.

Trước đó không lâu, bọn cô lại nghe nói, lần này hai nữ thanh niên trí thức sẽ đến, các cô liền muốn người tới có thể xinh đẹp hơn Trần Tú Mai, làm cho cô ta phải thấp xuống các cô với vừa ý.

Ai có thể ngờ, người tên Cô Tiểu Nguyệt lại có thể xinh đẹp như vậy. Áo sơ mi kẻ ô phối hợp với quần đen, tóc buộc đuôi ngựa tùy tiện, cả người giống như tỏa hào quang ra bốn phía. Đôi mắt to sáng ngời giống như có thể hút hết tâm người ta vào trong. Bọn con gái các cô cũng bị hấp dẫn hướng chỉ là những người con trai khác.

Con trai trong thôn nhìn Cô Tiểu Nguyệt đều sững sốt, bọn họ đại khái là chưa gặp một cô gái xinh đẹp mềm mại như vậy. Ngay kể cả Tôn Văn Nghiễm cũng chần chừ nhìn Cô Tiểu Nguyệt chứng tỏ cô gái này vô cùng cuốn hút.

Lý Hà Hoa nhìn vẻ mặt Trần Tú Mai, quả nhiên, Trần Tú Mai nhìn thấy Cô Tiểu Nguyệt xuất sắc như vậy, quả thực làm cho cô thành đồ bỏ đi, không nhìn được mặt mũi trần đầy oán độc ghen ghét. Cuối cùng không để ý hình tượng mà muốn đẩy bọn Cô Tiểu Nguyệt vào ở trong căn nhà ma.

Trai trong thôn cảm thấy nếu so với Cô Tiểu Nguyệt thì Trần Tú Mai cũng chỉ bình thường mà thôi, bây giờ cô ta còn ác độc như vậy, muốn ngược đãi nữ thần của bọn họ, nên ngay lập tức mất đi cảm tình với Trần Tú Mai. Bọn họ cảm thấy xấu hổ vì ngày trước vẫn chung tình với Trần Tú Mai, quyết định về sau muốn rời xa cô gái ác độc này.

Người nhà họ Lý biết được Lý Quang Hoa thích một người xuất chúng như vậy, ngay cả mẹ Lý cũng mất hết cả phần khởi.

Nhìn Lý Quang Hoa không vực dậy được bộ dáng thương tâm, mẹ Lý hạ quyết tâm nói: “Bất kể cô ấy là tiên nữ hay là Hằng Nga, chỉ cần con trai mẹ vừa ý mẹ sẽ cưới cô ấy cho con. Con trai, ngày mai mẹ sẽ đi gặp Cổ Tiểu Nguyệt, mẹ không tin là không thể cưới được con nhỏ!”

Lý hà Hoa cũng chỉ chép chép miệng không nói, Lưu Diễm Phương thì cảm thấy chuyện này không thể hy vọng. Nếu Cổ Tiểu Nguyệt là người trong thôn, mặc kệ mất bao nhiêu lễ hỏi, cũng có thể nắm chắc được trong tay.

Nhưng Cổ Tiểu Nguyệt lớn lên xinh đẹp chưa nói, còn là người thành phố xuống, người ta sao có thể để ý đến người trong thôn chứ. Trần Tú Mai là một ví dụ điển hình đó.

Những người khác trong nhà họ lý vì Lý Quang Hoa mà cảm thấy không thoải, chỉ có mẹ Lý tin tưởng con mình là tốt nhất, chỉ cần Cổ Tiểu Nguyệt có con mắt nhất định sẽ thấy được con trai bà tốt như thế nào.

Lý Quang Hoa im lặng về phòng, mở mắt nằm trên giường, nụ cười của Cổ Tiểu Nguyệt vẫn xuất hiện trong đầu mãi không tan. Lý Quang Hoa gần hai mươi tuổi, lần đầu tiên cảm nhận được không thể yêu được buồn như thế nào. Trong lòng anh bây giờ rất thống khổ, không biết sau này bản thân nên làm thế nào mới tốt.

Cổ Tiểu Nguyệt hoàn toàn không biết người yêu đang buồn rầu, cô mà biết nhất định sẽ cười anh đại ngốc, cuộc đời này của cô nếu không phải Lý Quang Hoa nhất định không gả.

Trả lại không gian cho cặp tình nhân, Cổ Tiểu Nguyệt đi ra khỏi phòng. Vừa lúc nhìn thấy Tôn Văn Nghiễm đang chỉnh sửa quần áo từ trong phòng Trần Tú Mai bước ra.

Tôn Văn Nghiễm cũng không nghĩ tới bỗng chốc người trong lòng lại phát hiện ra mình cùng Trần Tú Mai làm chuyện xấu. Hắn vội che giấu nói: “Tiểu Nguyệt, mọi việc không như em nghĩ, trong phòng Trần Tú Mai có cái bàn hư, nhờ anh qua sửa một chút. Anh cảm thấy mặc áo khoác không tiện làm việc nên mới cởi ra, đừng nghĩ linh tinh, anh thật sự trong sạch!”

Nhìn Tôn Văn Nghiễm bịa đặt, Cổ Tiểu Nguyệt tự giễu, kiếp trước bản thân mình bị mù nên mới coi trọng Tôn Văn Nghiễm! Vừa mới ăn sạch sẽ Trần Tú Mai, đảo mắt cái đã không thừa nhận. Da mặt cũng thật dày!

Cổ Tiểu Nguyệt cho dù vẫn hận Trần Tú Mai nhưng cô lại cảm thấy không đáng. Trần Tú Mai đúng là người phụ nữ đáng thương, kiếp trước dùng tất cả các thủ đoạn cũng không chiếm được tình yêu của Tôn Văn Nghiễm, kiếp này cả thân thể cũng dâng ra, ngược lại người ta lại không để ý. Thật sự là đáng buồn!

Ở trong phòng Tôn Văn Nghiễm đang hưởng thụ khoái cảm cho chuyện nam nữ mang lại, đột nhiên nghe thấy Tôn Văn Nghiễm ngụy biện, trong lòng muốn phun ra một ngụm máu đen. Cô rất hận, hận Tôn Văn Nghiễm vô tình, lại hận con hồ ly tinh Cổ Tiểu Nguyệt đã mê hoặc Tôn Văn Nghiễm, nếu không anh ta nhất định sẽ không đối xử như vậy với cô. Cô nhất định sẽ không để cho tiện nhân Cổ Tiểu Nguyệt sống tốt.

Không mặc quần áo, cố nén sự khó chịu giữa hai chân, Trần tú Mai mềm nhũn đi ra cửa phòng. Nhìn thấy Tôn Văn Nghiễm đang nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của Cổ Tiểu Nguyệt giải thích, trong lòng hận vô cùng, nũng nịu khoát cánh tay Tôn Văn Nghiễm nói: “Văn Nghiễm, bây giờ người ta đã là người của anh, về sau anh phải đối xử tốt mới được đó! Em không cho phép anh nhìn cô gái khác đâu, nếu như hồ ly tinh thức thời, phải nhanh chóng rời xa Văn Nghiễm. Nếu không sẽ không nhận được kết quả tốt, huh!”

Cổ Tiểu Nguyệt biết những lời này Trần tú Mai nói cho chính mình nghe, cười lạnh một tiếng, quay đầu rời đi. Tôn Văn Nghiễm nhìn về mặt của người mình thương trong lòng nóng như lửa. Hận Trần Tú Mai đeo bám bên cạnh, nên đẩy cô ta ramuốn bước lên ngăn cản Cổ Tiểu Nguyệt.

Trần Tú Mai đâu nghĩ đến việc Tôn Văn Nghiễm sẽ nhẫn tâm như vậy, vừa hưởng thụ hết thân thể của chính mình, bây giờ lại đối xử thô bạo như vậy. Cô quỳ rạp trên đất khóc lớn.

Thời gian này ngoài đường có không ít người qua lại, bọn Cổ Tiểu Nguyệt lại ở trong thôn nên tiếng khóc của Trần tú Mai hấp dẫn không ít người đến xem.

Trần Tú Mai nhìn thấy nhiều người đến như vậy, quyết định mượn cơ hội này nói ra chuyện của mình và Tôn Văn Nghiễm. để cho Tôn Văn Nghiễm không có cách nào chối tội. Từ nay về sau, Tôn Văn Nghiễm là người của cô, những con hồ ly khác đừng hòng dòm ngó.

Nghĩ là hành động liền, Trần Tú Mai ôm lấy chân Tôn Văn Nghiễm đang chuẩn bị đuổi theo Cổ Tiểu Nguyệt khóc thê lương nói: “Văn Nghiễm, anh không thể không cần em, em đã là người của anh, nếu anh không cần em, em cũng không thể sống nữa, ô ô ô ô!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Editor: Hoàng Lão Tà

Tôn Văn Nghiễm không nghĩ đến việc Trần Tú Mai lại không biết xấu hổ, ở trước mặt mọi người thẳng thắn nói ra vấn đề này. Trong lòng Tôn Văn Nghiễm có cảm giác không ổn, cứ thế này, Cổ Tiểu Nguyệt sẽ chẳng bao giờ để ý tới hắn nữa!

Tôn Văn Nghiễm tức giận, hắn rất hận Trần Tú Mai người đàn bà không biết xấu hổ này, cho dù hắn không thể đến với Cổ Tiểu Nguyệt, cũng nhất định không thể cưới người đàn bà đề tiện này.

Một cuộc đá văng Trần Tú Mai đang không ngừng nỉ non, Tôn Văn Nghiễm ác độc nói: “con đàn bà đề tiện, vì sao cô muốn vu khống cho tôi, cô muốn gả cho tôi sao? Cho dù có độc thân cả đời tôi cũng nhất định không cưới đồ đề tiện như cô”. Nói xong quay người về phòng, mạnh mẽ đóng cửa lại.

Trần Tú Mai cảm thấy không biết nên làm sao, mọi chuyện sao có thể thành ra như vậy, không phải chỉ cần cô đem mọi chuyện của cô và Tôn Văn Nghiễm nói ra cho mọi người biết thì hai người bọn họ sẽ thành hay sao? Vì sao Tôn Văn Nghiễm lại nói rằng dù có độc thân cả đời cũng quyết không lấy cô.

Mọi người thấy phản ứng bất lực của Trần Tú Mai, đều cảm thấy cô gái này tự làm tự chịu, đây chính là kết cục!

Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy Trần Tú Mai thật đáng thương, xem ra lần này mặt mũi đã bị mất hết, sau này làm sao còn có thể tiếp tục sinh sống tại thôn Miêu Thạch. Nhưng mà, Cổ Tiểu Nguyệt suy nghĩ nhiều, Trần Tú Mai da mặt dày, nên cần bản sống cục cằn bị áp lực.

Trần Tú Mai một trận kinh sợ, đột nhiên chần chừ Cổ Tiểu Nguyệt mắng: “Đều do cô, con hồ ly tinh này, nếu cô không tới đây, Văn Nghiễm sao có thể đối với tôi như vậy, tôi liều mạng với cô!” Nói xong nhắm về phía Cổ Tiểu Nguyệt.

Cổ Tiểu Nguyệt không nói gì, cô nhất định là ăn no rừng mờ mới cảm thấy Trần Tú Mai đáng thương. Cô thật không thể hiểu được suy nghĩ của cô gái này như thế nào.

Văn Mạn Lệ nhìn Cổ Tiểu Nguyệt không có ý định trốn tránh, Trần Tú Mai lại liều mạng giống như muốn xé Cổ Tiểu Nguyệt ra, Văn Mạn Lệ đẩy Cổ Tiểu Nguyệt, sau đó hét lớn: “Tiểu Nguyệt cậu bị ngốc hả, mau tránh ra”.

vừa dứt lời, Trần Tú Mai đã nhào tới, một đôi móng sắc bén sắp dừng lại ở khuôn mặt trắng nõn của Văn Mạn Lệ. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ngô Huy thấy người trong lòng bị thương tổn, ôm chặt lấy Văn Mạn Lệ vào ngực, để tùy móng tay sắc bén dừng lại trên đầu mình.

Trần Tú Mai nhận ra bản thân mình đã đánh nhầm người, vốn dĩ cô muốn cào nát khuôn mặt mê hoặc chúng sinh của Cổ Tiểu Nguyệt, nhưng cuối cùng lại chộp phải đầu một người đàn ông, đây là chuyện gì xảy ra.

Trần Tú Mai định chuyển hướng qua bên Cổ Tiểu Nguyệt, Văn Mạn Lệ nhìn người đàn ông mình yêu bị cào đến chảy máu, đau lòng không chịu được. Văn Mạn Lệ hung dữ đẩy Trần Tú Mai ra, vuốt ve miệng vết thương trên đầu Ngô Huy, đau lòng nói: “anh Huy, không sao chứ? Sao anh lại ngu như vậy, em sẽ không để mẹ đàn bà điên này đụng đến mình, sao anh lại muốn ngăn cản! Có đau nhiều không!”

Ngô Huy nhìn Văn Mạn Lệ đau lòng đến rơi lệ, ngây ngô cười nói: “Không sao đâu, Mạn Lệ, anh không đau, anh sẽ không để ai làm hại đến em dù chỉ một chút”.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp gần gũi bên nhau buồn cười không thôi. trong lòng cô rất cảm động vì Văn Mạn Lệ có tình nghĩa với mình như vậy, lại nhìn về phía người đang có ý định đánh lên mình, cảm thấy không thể nói lý với người này. Cô sẽ đứng im ở chỗ này, xem Trần Tú Mai có thể làm gì cô.

Sau khi Văn Mạn Lệ an ủi Ngô Huy, chặn Trần Tú Mai cười nói: “Người đàn bà điên này, cô nào đủ chưa. Chính bản thân mình không giữ được đàn ông, bây giờ lại muốn đổ tội lên người không liên quan. Tiểu Nguyệt nhà tôi trêu chọc cô sao, hay bởi vì Tiểu Nguyệt xinh xắn, nên cô ghen ghét, thật không nghĩ còn có loại người như vậy!” Trần Tú Mai hận đến nhức răng, bên đôi phương nhiều người như vậy, cô ta biết bản thân mình không chiếm được một chút lợi thế, người trong thôn lại chỉ trở chính mình, hung dữ liếc mắt một cái mới bỏ về phòng.

Cổ Tiểu Nguyệt thật sự là dở khóc dở cười, kiếp này cô vừa trở lại, Trần Tú Mai đã hận thấu xương, trách không được kiếp trước cô ta lại muốn đưa mình vào địa ngục. Cổ Tiểu Nguyệt bội phục sự ần nhẫn của Trần Tú Mai kiếp trước, đến tận cuối cùng mới lộ ra bộ mặt thật. trước đó Trần Tú Mai luôn biểu hiện giống như chị em tốt với mình. Bản thân cô đã bị lừa như vậy.

Trần Tú Mai đi rồi, người trong thôn cũng mặc kệ ba người Cổ Tiểu Nguyệt, chỉ châu đầu ghé tai, thỉnh thoảng chỉ troe. Không nghĩ muốn nghe và nhìn ánh mắt chê trách của mọi người nên Cổ Tiểu Nguyệt bảo Văn Mạn Lệ vào nhà.

Văn Mạn Lệ cũng mặc kệ người trong thôn chỉ trò như thế nào, vẫn cười như cũ kéo Ngô Huy và Cổ Tiểu Nguyệt về phòng.

Văn Mạn Lệ đóng cửa lại, dai lòng nhìn vết máu trên đầu Ngô Huy, đối với Cổ Tiểu Nguyệt chỉ tiếc rên sát không thành thép nói: “Tiểu Nguyệt, đầu óc cậu có vấn đề rồi đúng không? Vừa nãy chút xíu nữa cô ta đã phá hủy khuôn mặt cậu, cậu cũng không biết trốn, còn làm hại anh huy chịu tội! Thật là..”

Ngô Huy cười tỏ vẻ không sao cả, Cổ Tiểu Nguyệt cười bởi tội nói: “Tớ biết sai rồi, Văn nữ hiệp, đa tạ ngài trọng nghĩa đã ra tay, cưới tiểu nữ từ trong nước lửa, hắc hắc. Nhưng mà, chỉ một lúc vừa rồi ta đã hiểu nữ hiệp đã tìm được một người đàn ông tốt! Ngô Huy anh rất tốt!”

Văn Mạn Lệ kiêu ngạo nói: “Tất nhiên, người đàn ông bản nữ hiệp đây coi trọng làm sao có thể không tốt, hắc hắc! Aiz, cậu đừng có đánh trống lảng, cậu còn chưa nói vì sao lại không tránh!”

Cỏ Tiểu Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Tớ việc gì phải trốn, chỉ bằng Trần Tú Mai có thể làm gì tớ được chứ?”

Văn Mạn Lệ dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn Cỏ Tiểu Nguyệt nói: “Cậu còn nói, cánh tay cánh chân thì như bạch thỏ, nếu bọn tớ khoogn gần cận thì khuôn mặt như hoa như ngọc này bây giờ đã thất ự nở hoa rồi”.

Cỏ Tiểu Nguyệt cười nói: “Được rồi đều là do tớ sai, do tớ không tốt, almf nữ hiệp phải vất vả. Như vậy đi, buổi trưa hôm nay tớ bộc lộ tài năng, xem như cho cô dâu mới là cậu giảm tức giận được không!”

Văn Mạn Lệ vui vẻ trở lại, tiếp tục kiêu ngạo nói: Được được, thật là một cô gái thức thời, mau mau dọn dẹp xong, chúng ta đi lĩnh đồ dùng hàng ngày, bản nữ hiệp sẽ chờ được hưởng thụ tay nghề của cậu”.

Nhìn Văn Mạn Lệ phô trương, Cỏ Tiểu Nguyệt và Ngô Huy cười ha hả, trong phòng tràn ngập tiếng nói cười, vô cùng ấm áp. Ánh mắt Ngô huy nhìn Văn Mạn Lệ dịu dàng như nước! Cỏ Tiểu Nguyệt rất hâm mộ, cũng vui cho bạn tốt đã tìm được người đàn ông như vậy để gửi gắm cuộc đời.

Phía bên này phát sinh trò vui, ở nhà họ Lý lại không biết. Iz nằm trên giường, trongd đầu luôn nhớ đến hình dáng Cỏ Tiểu Nguyệt. Mọi người khác trong nhà họ Lý cũng đã trở về, nghe mẹ Lý kể ra mọi người đều biết tên nhóc có người trong lòng, hơn nữa cô gái này đến từ thành phố, mà quan trọng nhất là còn đặc biệt xuất sắc.

Chủ nhà Lý Lương Đống im lặng một lúc, sau đó nhíu mày nói: “Cô gái tốt như vậy, sẽ nguyện gả cho nhà nông dân như chúng ta sao? Mẹ nó à, chúng ta cũng không thể với cao quá được, tìm một cô gái nông thôn từ tế là được rồi”.

Lý Quang Minh cũng nói: “Mẹ à, các cô gái thành phố được chiều từ bé, sẽ không làm được việc nhà nông. Cô ấy nếu gả cho em trai, nhất định em ấy sẽ phải hầu hạ cả đời! Một người đàn ông đi làm về đã mệt chết đi, về nhà mong có bữa cơm nóng hổi còn chưa nói, chứ không lẽ còn phải hầu hạ thêm một lão phật gia”.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Editor: Hoàng Lão Tà

Lưu Diễm Phương cảm giác rằng chồng mình thật không hiểu phong tình, mình còn đang ở đây mà lại dám nói những câu như vậy. Hóa ra không coi mình ra gì, buổi tối phải cho anh đẹp mặt mới được. Nghĩ đến việc cô không cho Lý Quang Minh thân mật trên giường, làm anh phải dùng nét mặt cầu xin, Lưu Diễm Phương cảm thấy đắc ý không thôi!

Mẹ Lý cũng cảm thấy con trai lớn và chồng nói có lý, chỉ có điều vẫn muốn con trai nhỏ của mình lấy được cô gái trong lòng, nếu không với kiểu si tình như con trai bà, chắc chắn sau này sẽ sống không hạnh phúc!

Lưu Diễm Phương thấy mẹ Lý buông lỏng một chút cô vội mở miệng khuyên: “Mẹ, con cảm thấy việc này phải đợi Quang hoa đồng ý mới được. Cứ để Cho Lý Quang hoa gặp gỡ Cỏ Tiểu Nguyệt, nếu như người ta đồng ý, như vậy thì quá tốt, còn nếu từ chối thì sau này cũng có thể làm cho chú ấy hết hi vọng, sẽ tìm một cô gái khác. Nếu không trong lòng Lý Quang hoa sẽ luôn suy nghĩ, về sau cũng sống không vui vẻ!”

Mẹ Lý cũng kiên trì đứng lên, tuyên bố rằng: “Tốt lắm, cứ dựa theo lời con dâu mà làm, tôi cũng không tin con trai tôi tốt như vậy mà cô gái Cỏ Tiểu Nguyệt kia còn không đồng ý! Ngày mai tôi phải đi gặp cô ta để tìm hiểu xem thế nào, xem cô ấy có phải là cô gái tốt hay không?”

Bà xã đã quyết định, Tuy rằng Lý Lương Đống cảm thấy có chút không ổn, nhưng chỉ nhíu mày không nói, ông cũng hi vọng con trai mình có thể cưới được cô gái mà hắn yêu thương, như vậy thì quá hạnh phúc, không phải sao?

Chỉ một lát bên ngoài đã có một cô gái gọi Lý Hà Hoa, Lý Hà Hoa nhanh chóng nói với ba mẹ một tiếng rồi ra cửa. Mẹ Lý nhìn bóng lưng con gái, trong lòng yên lặng tính kế.

Thực ra Lý Quang Hoa ở trong phòng đều nghe mọi người nói chuyện, anh cảm thấy chỉ cần Cỏ Tiểu Nguyệt đồng ý gả cho anh, anh có thể mang cả đời mình nâng niu cô trong lòng bàn tay, che chở cô, không để cô phải khó sống hay chịu một chút thiệt thòi nào.

Lý Quang Hoa quyết định kệ như thế nào anh cũng phải thử, anh muốn làm Cỏ Tiểu Nguyệt nhìn thấy tình cảm của bản thân mình, chỉ cần anh đối xử với cô tốt, kiên trì chân thành, một ngày nào đó nhất định cô sẽ phát hiện bản thân mình tốt.

Hoa nở hai đóa mỗi đóa một nhánh, ba người Cỏ Tiểu Nguyệt cuối cùng cũng dọn dẹp xong phòng, ba người hào hứng đi tới nhà văn hóa thôn, hi vọng có thể sớm nhận được đồ dùng hàng ngày, để sớm ổn định.

Đi dọc theo đường nhỏ, trên đường đều có rất nhiều chàng trai nhìn chằm chằm Cỏ Tiểu Nguyệt. Cỏ Tiểu Nguyệt cũng không có cao ngạo như Trần Tú Mai, cô mỉm cười chào mọi người. Kiếp trước cô biết rằng thanh niên trong làng đều rất thật thà, và có chút đáng yêu.

Mà trong thôn bọn thanh niên đã quen với sắc mặt cao ngạo của Trần Tú Mai, bây giờ nhìn thấy tiên nữ lại hiền lành như thế làm cho bọn họ được sung ái mà lo sợ. Ở trong lòng bọn họ, Cổ Tiểu Nguyệt và Trần Tú Mai là một người trên trời một người dưới đất rồi.

Văn Mạn Lệ hâm mộ nhìn Cổ Tiểu Nguyệt, sau khi tránh người đi đường xong, cô lên nói với Cổ Tiểu Nguyệt rằng: “Tiểu Nguyệt à, cậu xem bọn họ si mê cậu như vậy, tương lai không ít người tranh giành. Ha ha! Cũng may tớ sáng suốt, tìm được anh Huy tốt như vậy, nếu không ở dưới hào quang của cậu, còn ai thèm nhìn tớ chứ!” Nói xong còn hạnh phúc tựa vào bờ vai Ngô Huy.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn hai người thân thiết ngay trước mặt mình, lập tức phản đối nói: “Này, hai người các cậu chú ý một chút được không, ở đây còn có người độc thân đấy! Không cần phải cả ngày thân thiết, làm người độc thân như tớ cô đơn!”

Văn Mạn Lệ đắc ý cười, mang theo một chút khí phách của việc giết người không đền mạng cãi lại: “Vậy cậu cũng không cần than, cậu xem, bọn con trai trong thôn cũng rất được, nhanh tìm một người, sau đó thân thiết cho bọn tớ nhìn! Vừa vặn còn có thể chăm sóc cậu!”

Cổ Tiểu Nguyệt mỉm cười, không để ý sự thúc giục của Văn Mạn Lệ., cũng không trả lời. Nhanh chóng ba người cười đùa chạy đến nhà văn hóa thôn, thôn trưởng nhiệt tình tiếp đãi các cô.

Ba người nhìn thôn trưởng kiêm luôn cả chân ủy viên, thì rất nhanh cảm nhận được sự nghèo khó của thôn này. Trưởng thôn cũng là một người rất tốt, Không hề có chuyện ý vào một chút quyền lực thì hách dịch.

Trưởng thôn tươi cười đem dụng cụ hàng ngày đã chuẩn bị đưa cho ba người, sau đó để họ trở về nghỉ ngơi, tính toán ngày mai sẽ sắp xếp nhóm làm việc cho họ.

Vợ thôn trưởng kéo bàn tay mềm mại của Cổ Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ đau lòng nói: “Hai cô bé này, trông thật xinh đẹp. Ông xã, ông nên bố trí cho hai đứa công việc nhẹ nhàng một chút, không nên để chúng mệt nhọc!”

Thôn trưởng đương nhiên gật đầu đồng ý, hai người Cổ Tiểu Nguyệt nhìn vợ thôn trưởng hiền lành như vậy, trong lòng đều cảm thấy ấm áp! Nghĩ rằng, ở đây mọi người thật nhiệt tình chất phác, cuộc sống ở đây sau này sẽ rất tốt!

Cười tạm biệt cả nhà trưởng thôn, ba người Cổ Tiểu Nguyệt mang đồ đạc hàng ngày trở về phòng.

Đồ dùng của ba người cũng không có gì đặc biệt, mỗi người một chiếc chăn, một cái chậu rửa mặt, chổi giặt đồ, một cái cốc đánh răng, một bộ đồ dùng trong nhà bếp, đơn giản làm cho người ta nhìn phát ghen.

Những thứ đồ dùng hàng ngày ở đây là do người dân bỏ tiền ra mua, ở thời đại này, bọn họ là người xa lạ tới đây, có thể có chỗ che đầu, có mảnh đất dung thân đã là rất tốt. Huống chi ông trưởng thôn còn vì bọn họ mà chuẩn bị những đồ này, chỉ cần không để ý kỹ nhất định có thể chấp nhận được.

Ba người cảm mấy món đồ đơn giản, dờ khóc dờ cười về phòng. Văn Mạn Lệ cảm thấy may mắn vì trước kia nghe Cổ Tiểu Nguyệt nói, đã chuẩn bị rất nhiều đồ dùng hàng ngày, nếu không với bằng này món đồ, chắc chắn là sống không nổi.

Ngô Huy là đàn ông nên cũng không quan trọng lắm, qua loa một chút cũng có thể sống được. Chỉ có Cổ Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ là hai cô gái yếu đuối, nếu thiếu đồ dùng thiết yếu nhất định sẽ bực tức.

Ngô Huy về phòng mình trước sửa sang lại, các cô gái chuẩn bị đồ dùng cá nhân, anh cũng không nên ở lại cho lắm. Cổ Tiểu Nguyệt nghĩ trong không gian còn có rất nhiều đồ dùng, trong lòng cảm thấy vững vàng hơn, có không gian thật tốt.

Hai cô gái cũng dọn dẹp phòng ngay ngắn ngăn nắp, sau khi sắp xếp tới món đồ cuối cùng, Cổ Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ liếc nhau cười, một đoạn thời gian rất dài phía trước, các cô phải sống nương tựa vào nhau, đương nhiên, ở trong lòng Văn Mạn Lệ còn có anh Huy của cô.

Bây giờ đã lỡ thời gian ăn cơm trưa, thôn trưởng đưa cho bọn Cổ Tiểu Nguyệt một túi gạo, vợ thôn trưởng cũng đưa cho họ mấy bó cải, có mấy thứ này cộng với trong phòng đã chuẩn bị dầu muối, Cổ Tiểu Nguyệt cẩn thận lau lại bếp, sau đó ra tay nấu cơm.

Ở bên cạnh phòng bếp, đi ra cửa một bước liền xuống bếp, Ngô Huy trước đó đã chọn một chiếc lu đựng nước, giải quyết được vấn đề nước ăn uống, Cổ Tiểu Nguyệt đến phòng bếp nhóm lửa.

Cầm một hộp diêm, nhìn số củi và đám lá thông trong phòng bếp, Cổ Tiểu Nguyệt thông thạo đem số lượng củi vừa phải ném vào trong bếp, sau đó dùng diêm nhóm lên là thông.

Có lá thông dẫn lửa, củi rất nhanh đã cháy lên. Cổ Tiểu Nguyệt vui vẻ vỗ tay phủi tro bụi, lấy nước nóng trong nồi lau đồ dùng nhằm tiêu độc.

Một mình Văn Mạn Lệ ở trong phòng cũng không có việc gì làm, nhanh chóng đi theo xuống bếp. Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt thông thạo nhóm lửa nấu cơm làm Văn Mạn Lệ cảm thấy rất ngạc nhiên, không lẽ rất đơn giản sao? Cô nhanh chóng chạy đến nói muốn hỗ trợ nhóm lửa.

Cổ Tiểu Nguyệt biết Văn Mạn Lệ chưa từng tiếp xúc với loại bếp lò ở nông thôn. Nhớ đến bản thân mình kiếp trước sau khi cưới, nhà chồng yêu cầu làm một bữa cơm cho cả nhà cùng ăn.

Ngày đó cô vốn không cam tâm tình nguyện, hơn nữa bản thân lại chưa dùng qua loại bếp lò bằng đất này, nên mất hết thể diện, bị cả nhà khinh thường. Cuối cùng do Lý Quang Hoa hỗ trợ mới khiến cho mọi chuyện đỡ hơn.

Trong lòng cười trộm, cô sẽ chờ bộ dạng luống cuống của Văn Mạn Lệ. Quả nhiên, sau khi Văn Mạn Lệ hào hứng bưng bưng ngồi trên ghế, cầm cây gắp than, sau đó đứng lên nghiêm túc nghiên cứu.

Cổ Tiểu Nguyệt nhanh nhẹn xử lý ký rau, lâu lâu chỉ cho Văn Mạn Lệ một chút. Chỉ một lát sau Văn Mạn Lệ đã hét lên: “A, Tiểu Nguyệt tớ đốt mất lòng mày rồi!”

Ngô Huy còn ở trong phòng thu dọn đồ đạc, nghe tiếng kêu thảm thiết của người trong lòng, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, cuống quýt bỏ lại khăn lau, chạy vội xuống phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Hoàng Lão Tà

Ngô Huy vừa bước vào đã phát hiện Cổ Tiểu Nguyệt đang cười ha ha, mà Văn Mạn Lệ vừa hết xong lại đang quệt miệng không vui. Nhìn khuôn mặt trắng nõn của Văn Mạn Lệ tràn đầy bụi đen, dù là Ngô Huy đang căng thẳng tốt độ, cũng không nhịn được mà cười phá lên.

Văn Mạn Lệ không nhóm lửa được, thiếu chút nữa còn bị thiêu cháy, vốn trong lòng đang bực mình. Sau khi Cổ Tiểu Nguyệt nhìn thấy cũng không an ủi cô, mà còn cười ha ha. Không để gì anh Huy mới chạy đến, thế nhưng cũng cười trêu nằng. Văn Mạn Lệ thấy tủi thân cực kỳ, quệt miệng nói: “Tớ không thèm để ý đến hai người nữa, hừ người ta đang rất sợ, hai người đã không an ủi thì thôi, còn đứng đó cười hả hê, hừ!”

Thấy công chúa nhỏ tủi thân, Cổ Tiểu Nguyệt cũng nhịn cười dụ dỗ nói: “Mạn Lệ à, chúng tớ không tốt, tớ không nên như vậy! Lần sau chúng ta sẽ tiếp tục cố gắng, nhất định sẽ học được kỹ năng nhóm lửa, ha ha ha ha!” Nói câu cuối xong nhìn Văn Mạn Lệ nhịn không được vẫn cười ha ha.

Cứ thế này xem chừng Văn Mạn Lệ sẽ xù lông mất. Hừ một tiếng, đây Cổ Tiểu Nguyệt muốn chạy ra khỏi phòng bếp. Cổ Tiểu Nguyệt thấy vậy đành để Ngô Huy chạy theo, chờ hai người một trước một sau chạy đi, Cổ Tiểu Nguyệt ở trong phòng bếp nhịn không được cười lên ha ha.

Không biết Ngô Huy dùng biện pháp gì, cuối cùng Văn Mạn Lệ đã vui vẻ trở lại. Cổ Tiểu Nguyệt nhìn hai người thân mật như vợ chồng, trong lòng xấu xa nghĩ, không lẽ Ngô Huy sử dụng mỹ nam kế?

Cổ Tiểu Nguyệt cười tươi đem cái xào tỏi thơm ngào ngạt đặt lên trên bàn, nhìn Văn Mạn Lệ bị mùi đồ ăn hấp dẫn nhịn không được chảy cả nước miếng nhưng vẫn làm ra vẻ kiêu ngạo, tỏ vẻ đang tức giận. Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Mạn Lệ tốt của tớ, vừa giờ là tớ sai rồi, cậu đại nhân rộng lượng, sẽ không giận tớ chứ! Mau tới đây, nếm thử rau cải tớ xào riêng cho cậu, rất thơm nhé, cậu thử một chút đi”.

Bị Cổ Tiểu Nguyệt làm bộ dạng nịnh hót, lại chịu không nổi mùi đồ ăn, nên Văn Mạn Lệ kiêu ngạo nờ nọ cười nói: “Được rồi, nếu nhà người đã biết lỗi sai, bản nữ hiệp sẽ tha thứ cho người, lần sau không được như vậy nữa”.

Cổ Tiểu Nguyệt lập tức nịnh hót cam đoan, mãi đến khi Văn Mạn Lệ cười ha ha bắt đầu ăn đồ ăn, Cổ Tiểu Nguyệt cùng Ngô Huy mới liếc nhau một cái, từ trong ánh mắt đối phương có thể nhận ra sự buồn cười và bất đắc dĩ.

Ba người vui vẻ ăn bữa ăn đạm bạc, Văn Mạn Lệ vừa ăn vừa luôn miệng nói: “Tiểu Nguyệt à, đồ ăn cậu nấu sao có thể ngon như vậy, tớ chưa từng ăn món rau nào ngon như vậy cả, tớ về sau thật khẩu phúc, ha ha!”

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Văn Mạn Lệ không hề có hình tượng thực nữ, ăn một miếng to cơm cùng đồ ăn, mà ở bên cạnh Ngô Huy lại vô cùng sùng nịnh nhìn Văn Mạn Lệ, không một chút ghét bỏ. Trong lòng cảm thán, thật đúng là tình yêu.

Tức giận nhìn qua ánh mắt lấp lánh của Văn Mạn Lệ: “Cậu đó, nhai nhiều cơm như vậy còn nói chuyện, cẩn thận nẹn đó! Cậu thích ăn, về sau tớ sẽ thường xuyên nấu là được mà, đâu đáng để cậu khoa trương như vậy chứ!”

Cổ Tiểu Nguyệt nói linh linh, nhưng vừa nói xong ai ngờ Văn Mạn Lệ bị sặc thật, liên tục ho không ngừng, Ngô Huy đau lòng vỗ nhẹ lên lưng Văn Mạn Lệ, sốt ruột nói: “Mạn Lệ, em không sao chứ?”

Cổ Tiểu Nguyệt bất đắc dĩ rót một ly nước cho Văn Mạn Lệ, sau đó đưa cho Ngô Huy: “Cậu xem, tớ nói mà! Xem có khó chịu hay không chứ! Lon như vậy còn giống như con nít”.

Sau khi uống nước xong, Văn Mạn Lệ cũng cảm thấy đỡ hơn nhiều, cô ngượng ngùng làm nũng nói: “Đây không phải là do tớ khen quá đâu. Đồ ăn cậu nấu thật sự rất ngon mà, Tiểu Nguyệt, tớ rất ngưỡng mộ cậu”.

Cổ Tiểu Nguyệt buồn cười nói: “Được rồi, bà cô của tôi ơi, còn ngưỡng mộ nữa, không phải chỉ là nấu cơm thôi sao, sau này thời gian còn dài, tớ nhất định sẽ dạy cho cậu trở thành Vua đầu bếp có được không! Như vậy về sau Ngô Huy cũng được hưởng phúc, không thì thôi rồi!” Nói xong còn trêu

ghẹo haingười.

Ngô Huy vẫn ngượng ngùng như trước, nhưng mà vẫn nhìn Văn Mạn Lệ đầy chờ mong, sau đó ngượng ngùng đến mức tiếc rằng không có cái hố nào để chui vào. Văn Mạn Lệ khí phách nói: “Được được, tớ muốn học, tớ muốn nuôi anh Huy mập mập, hắc hắc, như vậy mới tốt”.

Cỏ Tiểu Nguyệt thiếu chút nữa bị sặc cơm, nảo Văn Mạn Lệ đã phát triển như thế nào, lại khí phách như vậy, mẹ cậu có biết không chứ! Cỏ Tiểu Nguyệt tỏ vẻ bản thân mình sẽ không bao giờ lấy tính mạng của mình ra đùa nữa, Văn Mạn Lệ căn bản không phải là cô gái bình thường, mà chính là mặt dày siêu cấp.

“Ôi ôi, Mạn Lệ, cậu cũng thật là, ăn cơm cũng phải ây u yếm mới chịu, còn khoongd dễ người khác ăn cơm. Tớ đưa ra kháng nghị mãnh liệt, về sau không được âu yếm trước mặt tớ, tớ giận đó!” Cỏ Tiểu Nguyệt uy hiếp nói.

Văn Mạn Lệ kiều ngao ôm Ngô Huy, còn hôn một cái thật kêu lên mặt Ngô Huy, nhìn Cỏ Tiểu Nguyệt đắc ý nói: “Ha ha, cậu đừng hâm mộ, cậu cũng mau kiếm một cái đi! Tôm Văn Nghiễm kia thì không được, nhưng trong thôn có nhiều người như vậy, nhất định sẽ có người phù hợp với cậu! Cố gắng lên Tiểu Nguyệt, ha ha!”

Một bữa cơm dưới sự trêu ghẹo của hai người cứ như vậy qua đi, nhưng nét mặt của Ngô Huy vẫn không bớt đỏ, Cỏ Tiểu Nguyệt tiếp tục trêu ghẹo như vậy, không biết trái tim anh ta có cung cấp đủ máu hay không nữa.

Sau bữa cơm chiều, nửa mặt qua loa một chút, Văn Mạn Lệ đã đến chỗ cách vách để chàng chàng thiếp thiếp với Ngô Huy. Một mình Cỏ Tiểu Nguyệt nằm trên giường, nhàm chán suy nghĩ đến chuyện tương lai.

Mấy ngày nay nhìn Văn Mạn Lệ ngọt ngào cùng Ngô Huy, Cỏ Tiểu Nguyệt càng nhớ đến Lý Quang Hoa. Cô rất nóng lòng muốn gặp kẻ ngốc đó, muốn cùng anh sống thật tốt. Nhưng mà kiếp này, hai người họ cũng chưa từng gặp qua, nếu cô đột nhiên chayjd đến trước mặt Lý Quang Hoa, nhất định sẽ dọa đến anh.

Cỏ Tiểu Nguyệt tưởng tượng thật lâu đến việc sống cùngkẻ ngốc kia, sau đó cùng anh sinh con đẻ cái. Cuối cùng không nhịn được quán chẵn đứng dậy.

Trong phòng cách vách, Văn Mạn Lệ ngồi trên đùi Ngô Huy, hai tay cô nâng khuôn mặt của anh, không ngừng nhích đến gần, người đàn ông đơn giản như vậy nhưng thật vô lương. Con gái người ta muốn đè dặt, anh chủ động làm chi? Tay sờ soạng cái gì chứ?

Ngô Huy bị bộ mặt như nàng dâu mới của Văn Mạn Lệ chọc cười, hai người ở chung thật không giống như cặp vợ chồng bình thường. Chuyện gì cũng là Văn Mạn Lệ chủ động sau đó Ngô Huy nũng nịu nhận kết quả.

Bên này tình cảm thấm thiết, bên kia Trần Tú Mai đang khóc muốn đứt gan đứt ruột, cô thật hận vì sao Tôn Văn Nghiễm lại đối xử với mình như vậy, cô bây giờ đã là người của hắn, về sau biết phải làm sao?

Không được, Trần Tú Mai quyết định bản thân nhất định không thể buông tay Tôn Văn Nghiễm, cô sẽ đem tất cả mọi biện pháp để lấy được Tôn Văn Nghiễm. Trái qua chuyện hôm nay, cho dù Tôn Văn Nghiễm bất kể có thích Cỏ Tiểu Nguyệt như thế nào, cô ta nhất định cũng không còn để ý đến hắn.

Trần Tú Mai rất đắc ý với hành động hôm nay của mình, tuy rằng chọc giận Tôn Văn Nghiễm, nhưng lại loại bỏ được một đối thủ lớn, vẫn đáng giá. Chỉ cần bản thân cô cố gắng nhiều hơn, Tôn Văn Nghiễm nhất định không trốn thoát được khỏi cô.

Trần Tú Mai vuốt ve cơ thể lồi lõm của mình, cô không tin Tôn Văn Nghiễm có thể chịu được sự hấp dẫn của cô. Chỉ cần cô mang thai sớm một chút, cô không tin tới lúc đó anh ta vẫn còn chối bỏ.

Bị Trần Tú Mai tính kế, lúc này Tôn Văn Nghiễm ở trong phòng buồn bã không thôi, hắn không nghĩ tới ban chiều khi xúc động sẽ làm chuyện đó với Trần Tú Mai. Bây giờ thì tốt rồi, mọi người trong thôn đều gièm pha mình với người phụ nữ ghê tởm Trần Tú Mai, thật sự là xong rồi, bản thân rốt cục không thoát khỏi Trần Tú Mai.

Nhớ tới Cỏ Tiểu Nguyệt đẹp như tiên nữ, mặc dù giai nhân ngay từ đầu đã lạnh lùng với mình nhưng hắn tin rằng chỉ cần mình cố gắng sẽ có cơ hội. Bây giờ Trần Tú Mai lại làm ra chuyện này, về sau khả năng sẽ không có cơ hội được để ý nữa. Tôn Văn Nghiễm vừa nghĩ đến giai nhân trong lòng, đã vô cùng đau khổ, quần chặt mền, khóc òa lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Hoàng Lão Tà

Sự việc phát triển đã hoàn toàn không giống với kiếp trước. Tin rằng kiếp này tên đàn ông cặn bã và người phụ nữ tâm cơ đó sẽ không quá nhiều được mình. Cỏ Tiểu Nguyệt nghĩ lại cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng mà, sự việc mới phát sinh như vậy, Cổ Tiểu Nguyệt đã mừng vội. Cô thật xem nhẹ da mặt dày của Tôn Văn Nghiễm. Thế nên sau này mới phát sinh khá nhiều chuyện mà cô trở tay không kịp.

Mẹ lý cùng Lưu Diễm Phương dọn dẹp bàn ăn xong, để lại Lưu Diễm Phương ở phòng bếp rửa chén, bản thân bà đi ra ngoài phòng Lý Quang Hoa. Xem con trai yêu thương đang mở to đôi mắt nhìn chăm chăm lên nóc nhà, cả người rơi vào trạng thái buồn rầu vô tận làm mẹ Lý thật đau lòng.

Bà bước lên phía trước, ngồi ở mép giường, kéo bàn tay Lý Quang Hoa nói: “Con trai, buổi tối con cũng chưa ăn cơm, đến đêm nhất định sẽ đói, mẹ đi dọn cho con ăn nha!”

Lý Quang Hoa lúc này mới có phản ứng, anh nhìn chăm chú vào mẹ mình, miễn cưỡng cười an ủi: “Mẹ, con không sao, mẹ không phải vội, con chỉ đang suy nghĩ một số việc, không có việc gì đâu!”

Mẹ Lý hiểu rõ cười nói: “Thôi đi, con không cần lừa mẹ. Con là con do mẹ sinh ra. Mẹ còn không hiểu tính của con sau? Con trai, con yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ có cách làm cho con cưới được Cổ Tiểu Nguyệt, con lấy lại tinh thần đi, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày con sẽ đều nhìn thấy cô ấy, không những nhìn thấy, còn có thể nói chuyện, tiếp xúc. Tin tưởng rằng lâu dần cô ấy nhất định sẽ thích con. Ha ha!”

Mẹ lý cười vỗ Lý Quang Hoa một cái, sáng giọng: “Làm sao có thể không nói chuyện? Làm sao có thể không cưới cô gái này được? Cô gái này nhất định sẽ gả vào nhà chúng ta. Con hãy chuẩn bị mà ở bên cô ấy!”

Nhìn Lý Quang Hoa cười ngốc, mẹ Lý cười nói: “Được rồi, con hãy ngủ đi, cam đoan sáng sớm ngày mai, con có thể nhận được tin tốt, Haha.” Sau đó rời khỏi phòng.

Lý Quang Hoa tuy không biết mẹ mình có biện pháp gì, nhưng chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy Cổ Tiểu Nguyệt, anh có chết cũng cam lòng. Anh tin tưởng chỉ cần anh đủ chân thành, Cổ Tiểu Nguyệt nhất định sẽ phát hiện ra điểm tốt của anh.

Gấp gáp đi đến nhà trưởng thôn. Vợ trưởng thôn thấy mẹ Lý khuya rồi còn tới, cười hề hề tiếp đón: “Chào thím, đã trễ thế này, có việc gì mà thím phải qua đây?”

Mẹ Lý cũng cười nói: “Bác à, em có chút việc muốn thương lượng với bác trai một chút, bác ấy có ở đây không?” Vợ thôn trưởng lập tức nói: “Ồ đây, lão già, có thím lý đến đây này, không cần thu dọn nấy thứ bỏ đi đó nữa, mau ra đây!” Vợ thôn trưởng vừa hướng về phía buồng kê to, lại kéo mẹ Lý vào bàn uống trà.

Lúc thôn trưởng đi ra, trên mặt vô cùng khó chịu, nhìn vợ mình nói: “Cái gì là đồ bỏ đi, cái này đều là bảo bối, sau này chúng ta phải trông cậy vào nó đấy!”

Vợ thôn trưởng bắt đầu nói: “Được, được, được, không phải là đồ bỏ đi, là bảo bối. Có thím Lý ở đây oogn cũng không thể yên tĩnh được một lát nữa”.

Lúc này thôn trưởng mới nhìn đến mẹ Lý phía sau vợ mình, ông cười nói: “Là thím mới đến sao? Mau ngồi xuống rồi nói!”

Mẹ Lý nghe theo ngồi xuống, có chút ngại ngùng chậm chạp khó mở lời, thôn trưởng thấy vậy lại an ủi: “Thím nó có việc gì cứ nói ra, chúng ta cũng không phải người xa lạ, chican là việc tôi giúp được, tôi nhất định sẽ cố gắng”.

Mẹ Lý cảm động nói: “Bác nó à, việc này xuất phát từ trong lòng em. chuyện là con trai em lúc từ trong núi về có nhìn thấy một cô gái tên Cổ Tiểu Nguyệt mới từ thành phố về đây, liếc mắt một cái đã dính tương tư. Sau khi biết cô gái ấy là người thành phố, đứa con trai ngốc của em liền thấy không có hi vọng, nên tinh thần rất sa sút. Em làm mẹ nhìn thấy trong lòng thật không dễ chịu”.

Thôn trưởng nghe xong ngạc nhiên nói: “À, Tiểu Hoa thích một cô gái, đây là chuyện tốt! Không nên để ý là người trong thành hay ở nông thôn, chỉ cần cố gắng theo đuổi là được thôi!”

Vợ thôn trưởng cũng là mẹ nên bà hiểu được tâm sự của mẹ Lý hơn chồng. Đối với mẹ Lý an ủi: “Thím nó à, tôi cũng là mẹ, tôi có thể hiểu được suy nghĩ của thím. Cô gái trong thành phố sao có thể dễ dàng vừa ý với người nông thôn như chúng ta. Nhưng mà nhìn ở góc độ khác, ngay cả Trần Tú Mai, mi mắt còn dài hơn nữa, người trong thôn còn si mê từng đoàn, nhưng Quang Hoa nhà thím cũng không bị cô ta mê hoặc. Điều đó có nghĩa nó thật sáng suốt. Chiều nay Cổ Tiểu Nguyệt có qua nhà tôi, tôi nhìn sơ, đúng là cô gái tốt nhất trong số ít những cô gái tốt. Là người dịu dàng thiện lương, diện mạo so với Thương Nga trên trời có khi còn đẹp hơn ba phần. Quang Hoa nhà thím thích cô ấy quả là chuyện rất tốt”.

Mẹ Lý nghe vợ thôn trưởng nói về Cổ Tiểu Nguyệt như vậy lại càng thêm vừa lòng về cô. Chẳng quờ trong lòng lại càng thêm lo lắng, dù sao một cô gái tốt như vậy, thật sự có thể coi trọng người trong thôn như bọn họ sao? Con trai mình tự mình thấy trăm tốt ngàn tốt, nhưng ở trong mắt người khác cũng chỉ là nông dân quèn mà thôi.

Mẹ Lý âm trầm đứng lên, cũng không còn tự tin như lúc trước. Bà nói với vợ thôn trưởng: “Bác à, bác nói Cổ Tiểu Nguyệt tốt như vậy, nhất định sẽ không vừa lòng Quang Hoa nhà mình rồi! Thằng nhóc đó nhất định sẽ rất đau lòng”.

Vợ thôn trưởng nhìn bộ dáng thất thần của mẹ Lý, thở dài một tiếng ý bảo lão thôn trưởng hãy nói chuyện. Nhìn thấy ý của vợ, thôn trưởng thoải mái nói: “Thím nó à, thím nghĩ như vậy là sai rồi. Cô gái họ Cổ đó xem ra cũng không phải là người mê quyền lực gì. Cô ấy là một cô gái tốt. Tôi đoán rằng cô ấy sẽ không ghét bỏ gì nông dân chúng ta, chỉ cần Quang Hoa chân thành đối với cô ấy, mọi người nhà thím cũng cam đoan sau này sẽ đối xử tốt, không chừng cô ấy sẽ đồng ý. Quan trọng là ý của nhà thím thế nào?”

Mẹ Lý nghe xong cảm thấy có hy vọng, bà kích động nói: “Đó là đương nhiên, chỉ cần cô ấy đồng ý gả cho con em, về sau nhà chúng em nhất định sẽ coi cô ấy như Bô Tát mà đối xử. Em tuyệt đối không để cô ấy chịu một chút ảm ức, không để bất cứ ai bắt nạt cô ấy”.

Thôn trưởng nghe xong cười hề hề nói: “Được được, chỉ cần nhà thím có thái độ này, còn lo gì cô ấy không gả chứ. Lý Quang Hoa nhà thím bộ dạng khỏe mạnh, đẹp trai, lại là người chung tình, ở trong thôn cũng là người tốt thứ nhất thứ hai. Nếu tôi là cô gái họ Cổ ấy, tôi nhất định sẽ gả cho nó!”

Một câu nói đùa làm cho cả Mẹ Lý và vợ ông đều cười lên ha hả, vợ ông giận dỗi nói: “Cái ông già chết tiệt này, cho ông gả cho nó đó, đợi kiếp sau đầu thai thành phụ nữ rồi hãy nói, khả khả”.

Thôn trưởng bị vợ nói cũng không giận, vui tươi hơn hờ cười. Mẹ Lý nhìn thấy cũng không còn lo lắng, trực tiếp mở lời: “Bác trai à, tối nay em tới là muốn bác giúp cho Lý Quang Hoa nhà em có thể tiếp xúc được với cô gái họ Cổ ấy!”

Thôn trưởng vừa nghe đã hiểu được ý đồ của mẹ Lý, ông cười tủm tỉm: “Ái chà, thím nó quả nhiên gừng càng già càng cay, đúng là biện pháp hay! Cứ để cho người trẻ tuổi thường xuyên tiếp xúc một chút, làm sao có thể không nảy sinh cảm tình chứ? Đúng là cách hay!”

Vợ thôn trưởng nghe không hiểu hai người đang nói gì, sốt ruột nói: “Ôi trời, lão già, các người nói gì vậy? sau này Quang Hoa làm sao có thể ngày ngày gặp gỡ cô gái ấy, tôi không rõ!”

Thôn trưởng đảo mắt nói: “Tôi nói bà có kiến thức ngắn, bà còn không tin”. Còn chưa nói xong đã nhận được ánh mắt hình viên đạn của vợ, ông sửa miệng nói: “Ôi, tôi nhầm rồi, kiến thức của bà còn rộng hơn so với tôi, ha ha!”

Vợ thôn trưởng thấy thỏa mãn, liền bảo lão thôn trưởng tiếp tục nói. Trong lòng ông âm thầm lẩm nhẩm vài câu sau đó nói: “Cô ấy là người trong thành chắc chắn còn chưa biết việc nhà nông, trong thôn chúng ta cử ra một người giúp đỡ hướng dẫn bọn họ làm việc”.

Không đợi thôn trưởng nói xong, vợ ông đã vỗ đùi nói: “A, tôi hiểu rồi, hai người muốn cho Quang Hoa làm đại diện nó đi hướng dẫn công việc nhà nông với cô ấy, như vậy mỗi ngày có thể gặp nhau. Cứ như vậy lâu dần, lúc người trẻ tuổi khí huyết sôi trào, không chừng sẽ nảy sinh tình cảm, khi đó mọi chuyện sẽ thành công. Thím nó à, thím suy nghĩ biện pháp thật là hay!”

Thôn trưởng bị ghen, đảo đảo mắt, nhưng sợ sự uy nghiêm của vợ, nên chèn vào. Mẹ Lý nghe xong lời của vợ thôn trưởng, cười to nói: “Đúng vậy, bác gái à. Em muốn bác trai giúp Quang Hoa làm đại diện, nếu hai chúng nó mà thành, hai người chính là bà Mai. Lúc đó nhất định em sẽ để Quang Hoa đến dập đầu tạ ơn!”

Thôn trưởng nghe xong cười hề hề lắc đầu, vợ ông thì cười nói: “Thím nó à, thím đang nói gì vậy, cái gì mà đại ân nhân, Quang Hoa nhà thím là chúng tôi nhìn nó lớn lên, là đứa bé tốt như vậy, lúc này chúng tôi không giúp sao xứng làm người. Đúng không lão già!”

Thôn trưởng gật đầu cam đoan nói: “Đúng vậy, thím nó cứ yên tâm đi! Về nói cho Tiểu Hoa, để nó sáng mai tới nhà tôi một chuyến. Buổi sáng tôi sẽ sắp xếp cho nó đi hướng dẫn cô ấy làm việc!” Mẹ Lý nghe xong cảm động không thôi.

Nghĩ đến con trai ngày mai có thể gặp gỡ cô gái trong lòng, bà kích động không thôi. Nếu sau này Cổ Tiểu Nguyệt gả đến nhà bà, cho dù thế nào bà cũng sẽ không can thiệp. Chỉ cần hai đứa không tách riêng, cả nhà sống chung, có thể giúp đỡ lẫn nhau. Mặc kệ có chuyện gì, chỉ cần con trai vui vẻ là tốt rồi.

Vợ chồng thôn trưởng tiễn lý Mẫu đang kích động, thờ dài nói: “Làm mẹ thật không dễ! vì con cái thật lo nát óc. Hi vọng Quang Hoa sau khi cưới vợ, có thể hiểu thảo với mẹ nó một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Editor: Hoàng Lão Tà

Mọi người trong nhà thấy mẹ Lý hùng hổ trở về nhà, cười tươi như hoa, đều thấy rất kỳ lạ. Mẹ Lý không để ý đến câu hỏi của chồng và con, đi thẳng đến phòng Lý Quang Hoa.

Lý Quang Hoa nhìn mẹ mới đi ra ngoài không bao lâu đã trở lại, hơn nữa còn vui vẻ không thôi, không lẽ sự việc có tiến triển?

Quả nhiên, mẹ Lý ngồi xuống mép giường, nhìn Lý Quang Hoa kích động nói: “Con trai, con sẽ nhanh chóng nhìn thấy cô Cổ, khả khả, mẹ đã giúp con xong!”

Lý Quang Hoa lẩm bẩm một câu, kéo mẹ Lý nói: “Mẹ, mẹ nói thật chứ? Con thật sự sẽ sớm được nhìn thấy Tiểu Nguyệt sao?”

Mẹ Lý vỗ vỗ tay Lý Quang Hoa nói: “Con trai ngốc, làm sao mẹ có thể gạt con! Mẹ vừa đi một chuyến đến nhà thôn trưởng, không phải cô Cổ kia mới

tới sao, cô ấy nhất định cần một người hướng dẫn làm việc, mẹ đã nhờ bác con sắp xếp cho con. Bác ấy nói sáng sớm mai con phải đi qua đó!”

Lý Quang Hoa không thể tin nói: “Mẹ, bác thôn trưởng thực sự đã đồng ý rồi sao?” Nhận được sự cam đoan của mẹ Lý, Lý Quang Hoa vui vẻ không thôi, tất cả mọi phiền muộn đều trôi đi, trong lòng luôn nghĩ đến việc về sau thường xuyên ở bên Cổ Tiểu Nguyệt mà vui sướng!

Mẹ Lý nhìn con trai của mình thích cô Cổ như vậy, đoán chừng hai bọn họ sau này kết hôn, con mình nhất định sẽ bị ức hiếp. Nhưng mà, nhìn bộ dạng si mê này, nếu như mỗi ngày có thể nhìn thấy Cổ Tiểu Nguyệt, là hẳn đã vui vẻ không thôi rồi.

Mẹ Lý kéo Lý Quang Hoa ra cửa, vừa đi vừa nói: “Con trai buổi tối chưa ăn cơm, nửa đêm khẳng định sẽ đói, con còn trẻ, đề bụng đói thật sự không tốt. Ngày mai con còn phải thể hiện thật tốt, mau cùng mẹ đi ăn một chút!”

Lý Quang Hoa lần này nghe lời, đi theo mẹ đến phòng khách. Lưu Diễm Phương nhìn mẹ Lý sau khi trở về, biết việc này có chuyển biến. Thấy bà đau lòng vì chú em như vậy, nên chắc muốn chú ấy ăn gì đó, vì vậy cô đã mang cơm chiều đi hâm nóng lại.

Do Lý Diễm Phương khôn khéo như vậy, nên toàn bộ người trong nhà rất vừa lòng với con dâu lớn này. Hàng ngày ở nhà họ Lý có việc gì lớn nhỏ, Lưu Diễm Phương cũng sẽ có tiếng nói.

Mẹ Lý vừa kéo con trai ra đã nhìn thấy bóng lưng con dâu cả đang hâm nóng đồ ăn đặt lên bàn. Vừa đi còn vừa nói: “Mẹ, Quang Hoa nhất định đã đói bụng, con đã đem đồ ăn phần cho chú ấy hâm nóng lại. Quang Hoa mau tới ăn đi! Đề đói bụng sẽ không tốt đâu!”

Mẹ Lý cười hề hề khích lệ nói: “Con dâu cả thật hiểu chuyện, có co biết nghĩ như vậy, Quang Hoa mau lại ăn đi, không nên phụ lại ý tốt của chị dâu con!”

Lý Quang Hoa cười cảm ơn Lưu Diễm Phương, nghe lời bắt đầu ăn. Có tin tức do mẹ Lý mang về, giờ phút này cho dù có cho anh ăn cơm trắng anh cũng có thể ăn một cách ngon lành.

Mẹ Lý nhìn con trai cuối cùng cũng ăn cơm, trong lòng vui vẻ không thôi. Người làm mẹ cũng chỉ hy vọng con mình có thể sống vui về!

Mọi người nhìn Lý Quang Hoa vui vẻ ăn cơm, Lý Hà Hoa cũng đi chơi mới về. Cô vội vã về nhà trên mặt không che được nét ửng hồng.

Nhìn mọi người đều ở phòng khách, Lý Hà Hoa quệt quệt mồ hôi trên trán mình, há miệng thở thật lớn. Hóa ra bởi chiều cô bị mấy cô bạn xóm khác rủ đi chơi, nên biết được chuyện náo nhiệt về Cổ Tiểu Nguyệt.

Sau khi Lý Hà Hoa nghe xong, cẩn thận đánh giá tình huống sau đó vội vàng chạy về nhà.

Mẹ Lý sau khi nghe xong nhạc nhiên la lên: “Cái gì? Trần Tú Mai và Tôn Văn Nghiễm đã làm ra chuyện đó, còn muốn đánh cả con dâu của mẹ sao?” Lý Quang Hoa bỏ bát xuống cũng la lên: “Em gái, em nói gì? Tiểu Nguyệt có bị thương hay không? Không được, anh phải đi xem cô ấy thế nào!” Nói xong vội chạy ra ngoài.

Lý Hà Hoa ngăn anh trai ngốc lại nói: “Anh à anh gấp cái gì chứ, người ta còn chưa có nói xong mà!”

Lý Quang Hoa nhú đôi mày rậm nhanh chóng nói: “Em gái, mau nói đi, Tiểu Nguyệt có sao không hả?”

Mọi người nhà họ Lý cũng nhìn chằm chằm Lý Hà Hoa, hy vọng có thể nghe được tin tức tốt từ cô. Lý Hà Hoa cười nói: “Cổ Tiểu Nguyệt làm sao có thể bị gì chứ! Người gặp chuyện không may chính là Trần Tú Mai không biết xấu hổ kia, ha ha. Trần Tú Mai kia đã ngủ với người khác, người đó còn không chịu thừa nhận, thật thảm hại!”

Mọi người nhà họ Lý không thích Trần Tú Mai, cảm thấy cô gái này quá mức kiêu ngạo. Có gì hơn người khác đâu, không phải là cha mẹ người khác, chỉ là người từ trong thành tới, là có thể lên trên người ta à? Mọi người đều là người như nhau, dựa vào cái gì mà cô ta dám xem thường người khác chứ!

Nghe được Trần Tú Mai có kết cục như vậy, mẹ Lý xì một tiếng khinh miệt nói: “Đáng đời cô ta, ai bắt cô ta không có tự trọng chứ, để cho cô ta về sa nếm mùi đau khổ!”

Lý Quang Hoa chẳng quan tâm tới Trần Tú Mai có kết cục như thế nào, anh nhìn người nhà mình và Lý Hà Hoa thảo luận đến Trần Tú Mai, mà không nhắc gì đến tình trạng của Cổ Tiểu Nguyệt nên sốt ruột nói: “Ôi ôi, em trước tiên đừng nói đến Trần Tú Mai, em nhanh nói cho anh xem cuối cùng Tiểu Nguyệt có sao không?”

Lý Hà Hoa liếc Lý Quang Hoa một cái nói: “Anh, anh gấp cái gì chứ. Cổ Tiểu Nguyệt có không ít người che chở đâu! Bây giờ ở trong thôn này, chàng trai nào không nói Cổ Tiểu Nguyệt tốt chứ, bọn họ đều muốn cưới Cổ Tiểu Nguyệt. Anh bây giờ đối thủ rất nhiều, sau này chắc chắn sẽ còn nhiều hơn!”

Lý Quang Hoa nghe xong ngược lại lại tự hào nói: “Đó là bởi vì Tiểu Nguyệt thực sự rất tốt, ánh mắt mọi người sáng như tuyết thôi! Chỉ cần anh cố gắng đối tốt với cô ấy, thật lòng với cô ấy, tin rằng cô ấy sẽ lựa chọn anh!”

Mẹ Lý nghe xong cũng đồng ý nói: “Đúng, con trai, cứ tin tưởng bản thân như vậy. Ở trong thôn chúng ta con chính là tốt nhất, mẹ tin rằng Cổ Tiểu Nguyệt sẽ lựa chọn con!”

Lý Lương Đồng không muốn nhìn vợ mình đem con trai so sánh với mọi người nên công bằng nói: “Quang Hoa à, ba ủng hộ con theo đuổi Cổ Tiểu Nguyệt, chúng ta là đàn ông, phải chứng minh được sự chân thành và năng lực của mình. Chỉ cần cô Cổ thấy được con thật lòng, một ngày nào đó sẽ

cảm động mà lựa chọn con thôi!”

Lý Quang Hoa luôn kính trọng Ba mình, có mọi người ủng hộ, anh vẫn lo lắng nói: “Ba, ba cứ yên tâm đi, con nhất định sẽ thể hiện tốt, nhất định phải cưới được Tiểu Nguyệt về nhà!”

Lý Lương Đồng vui vẻ gật đầu, cả nhà cũng chỉ có Lý Quang mình nghe xong hỏi lại: “Em trai, em thật sự muốn theo đuổi cô Tiểu Nguyệt này sao? em phải biết rằng cô ấy từ trong thành phố về đây, có thể cái gì cũng sẽ không biết. Đến lúc đó cô ấy gả cho em, em không những phải lo chuyện bên ngoài, mà về nhà cũng phải chăm sóc cho cô ấy! Em thật sự chịu được cuộc sống như vậy chứ?”

Lý Quang Hoa nghe xong kiên trì nói: “Anh, em biết là anh muốn tốt cho em. Nhưng thực sự em nghĩ rằng nếu cưới được Tiểu Nguyệt về làm vợ, mặc kệ cuộc sống sau này thế nào, em sẽ luôn che chở cô ấy, luôn yêu cô ấy, để cô ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên đời, em sẽ không hối hận!”

Mọi người nghe Lý Quang Hoa thực tình thổ lộ, đều hiểu rằng anh đã yêu Lý Quang Hoa quá sâu, không ai có thể ngăn cản được Lý Quang Hoa theo đuổi Cô Tiểu Nguyệt.

Lý Quang Minh nghe xong vỗ vai em trai nói: “Em traim em thật tốt, anh tin rằng em nhất định sẽ cưới được cô Cô về nhà, anh làm anh trai nên sẽ giúp đỡ em, chỉ cần cô ấy chịu gả cho em, cả nhà ta sẽ coi cô ấy như Phật sống mà cung phụng”.

Lý Quang Hoa cảm nhận được sự ủng hộ của mọi người, trong lòng đối với cuộc sống tốt đẹp sau này càng thêm hy vọng. Anh mong ngày mai nhanh nhanh đến, thật sự đã không muốn đợi nữa. anh muốn nhìn thấy Cô Tiểu Nguyệt, anh luôn nghĩ đến cô gái xinh đẹp tựa như hoa bách hợp ấy.

Lý Quang Hoa đêm mong ngày ngóng cuối cùng sáng hôm sau cũng tới! Lý Quang Hoa bị mẹ Lý ép buộc vội vàng ăn xong bữa sáng, sửa sang lại sau đó chạy tới nhà thôn trưởng. Mọi người muốn ngăn cản cũng không được.

Mẹ Lý nhìn bóng lưng con trai xa dần buồn cười nói: “Đứa nhỏ này, gấp như vậy làm gì chứ. Nhà bác cũng chưa có ăn cơm, có đến cũng phải đợi!”

Lưu Diễm Phương cười nói: “Mẹ, mẹ kệ Quang hoa đi. Dù sao chú ấy ở nhà cũng khó chịu, không bằng để kệ chú ấy đi sớm nhanh nhìn thấy cô Cô một chút cũng tốt!”

Cả nhà cười, cũng không nhắc đến nhiều. Lý Quang Hoa sau khi chạy đến nhà thôn trưởng, mọi người cũng đang ăn sáng, thôn trưởng nhìn thấy Lý Quang Hoa gấp gáp chạy đến, buồn cười nói: “Tiểu Hoa, cháu đến sớm như vậy làm gì? Vào đây ăn sáng với nhà bác!”

Lý Quang Hoa cười: “Không cần đâu bác, ở nhà con đã ăn rồi. Mẹ con nói hôm nay cho con đến đây làm việc, con nghĩ nên đến sớm một chút xem có thể giúp đỡ gì hay không!”

Trưởng thôn cười hề hề nói: “Tốt lắm, tiểu Hoa, hôm nay bác sẽ sắp xếp cho con làm một mỹ sai (*美差: Người sai vặt) Tên nhóc nếu mọi chuyện thành, nhất định phải mời bác uống rượu đó!”

Vợ trưởng thôn nhìn vẻ mặt Lý Quang Hoa thoáng chốc ửng hồng, ấp úng nói không ra lời, ánh mắt dọa người. Nên vỗ vai thôn trưởng một cái: “Cái ông già này, trước mặt bọn trẻ nói cái gì chứ. Tiểu Hoa da mặt vốn mỏng, mau nói vô chuyện chính đi!”

Trưởng thôn bị nói như vậy cũng không tức giận, vẫn cười hề hề như trước nói với Lý Quang Hoa: Tiểu Hoa hôm nay con đưa mấy cô cậu thanh niên mới tới đến đầu đồng thôn, chỗ đất hoang làm cỏ đi! Mấy cô cậu ấy cũng không rảnh việc nhà nông, lần đầu tiên làm cũng không cần quá nhanh, cứ từ từ là được!”

Lý Quang Hoa nghe xong kích động nói: “Bác à con biết rồi, hôm nay con sẽ chỉ cho họ quen với công việc rồi. Chờ bọn họ quen rồi con mới gia tăng cường độ lao động!”

Trưởng thôn nghe xong vui tươi hơn hờ nói tốt. Vợ trưởng thôn thì suy nghĩ, còn đợi ông già nhắc nhở sao, có người trong lòng cũng làm việc, người ta cũng không để cho giai nhân bị mệt đâu!

Lý Quang Hoa nhìn đồ ăn đã dọn lên bàn nên nói hai vợ chồng ông ăn cơm đi, cũng không cần tiếp anh. Trưởng thôn cũng chẳng coi anh là người ngoài nên ngồi xuống ăn cơm.

Lý Quang Hoa thấy thời gian còn sớm, Cô Tiểu Nguyệt có lẽ một lát nữa mới đến, nên nhìn xem nhà trưởng thôn có việc gì nặng, anh giúp đỡ làm cho xong.

--- -----Tiểu Tà-----

Ảnh chị sắp gặp nhau rồi. Các reader của tà có ai tặng tym ủng hộ cho tà hom?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Nói đến trưởng thôn, người này thực sự rất tốt. Từ khi ông làm trưởng thôn, bất kể nhà nào xảy ra mâu thuẫn gì, ông đều có thể giải quyết, nên người dân thôn Miêu Thạch sống rất hài hòa.

Nếu một nhà có khó khăn, ông sẽ kêu mọi người hỗ trợ. Khiến cho rất nhiều gia đình vì vậy mà vượt qua được khó khăn.

Nhưng gia đình trưởng thôn lại chỉ có hai người, cuộc sống có vẻ vô cùng cô đơn. Từ đầu đến cuối vợ chồng ông cũng chỉ sinh có một đứa con trai, cũng không có đứa con gái nào khác.

Hai vợ chồng chăm sóc đứa con trai duy nhất khá dễ dàng, con trai trưởng thành, cuối cùng nhập ngũ, đi bảo vệ quốc gia. Đi đầu trong thôn Miêu Thạch. Lúc đó mọi người trong thôn rất vui về đứa con trai ông nhập ngũ, ông cũng thấy cực kỳ hạnh diện.

Nhưng mà sau khi con trai nhập ngũ, hàng năm cũng chỉ ở biên cương, quanh năm suốt tháng không về nhà lấy một lần. Lúc đầu trưởng thôn tuổi đang còn trẻ nên hàng ngày cũng chỉ là nhớ con trai, còn mọi chuyện trong nhà cũng không đáng lo.

Theo thời gian trôi đi, con trai dần dần chức thành doanh trưởng, cưới một nàng dâu, sau đó sinh một đứa cháu mập mạp.

Lúc vợ chồng già nhìn thấy cháu nội, kích động đến mức nước mắt chảy ròng ròng. Nhưng mà, cả nhà con trai vẫn ở biên cương, cả nhà bọn họ vẫn không thể đoàn tụ.

Bây giờ, tuổi Trưởng thôn cũng lớn, trong nhà mọi việc vẫn phải làm, nhưng việc nặng cũng đành chịu rồi. Người trong thôn luôn dặn con trai mình thường xuyên đến nhà ông phụ việc, thương xót Trưởng thôn cô đơn ở nhà.

Trưởng thôn nhìn Lý Quang Hoa trước sau như một cứ tới nhà là giúp ông làm việc, trong lòng rất hài lòng với tính chịu khó này của anh. Ông quyết định sau này nhất định phải tạo cơ hội nhiều hơn cho Lý Quang Hoa cùng với Cổ Tiểu Nguyệt ở chung một chỗ, ông cũng hi vọng sau này thằng nhóc gian dí này có thể cưới được cô gái mà hắn thích.

Vợ Trưởng thôn nhìn bóng dáng Lý Quang Hoa không khỏi cảm thán: “Đứa nhỏ Quang Hoa này thật tốt, tin rằng cô gái họ Cổ kia nhất định sẽ nhìn thấy. Nếu như con trai chúng ta ở nhà thì tốt rồi, ông già, năm nay chúng ta có thể gặp mặt con trai và cháu nội một lần không?”

Trưởng thôn cũng không biết trước được như thế nào, nhưng vẫn an ủi vợ nói: “Bà già à, bà đừng có lo, con trai chúng ta có hỏi thăm người thân rồi, chắc chắn lúc đó sẽ mang cả con dâu và cháu nội về thăm chúng ta, bà yên tâm!”

Vợ Trưởng thôn nghe chồng mình an ủi, trong lòng cũng cảm thấy khá hơn, quệt quệt khóe mắt, liên tục gật đầu nói như vậy là tốt. Trưởng thôn nhìn vợ mình, không biết trong lòng là vị gì nữa.

Ở bên này Cổ Tiểu Nguyệt Ở bên này, Cổ Tiểu Nguyệt cùng với Văn Mạn Lệ và Ngô Huy ăn điểm tâm, sau đó đi tới nhà Trưởng thôn, chờ ông sắp xếp nhiệm vụ cho ba người. Khi bọn họ đến nhà Trưởng thôn, liền nhìn thấy Lý Quang Hoa đang khí thế ngút trời trong sân.

Lý Quang Hoa đang lấy cho Trưởng thôn lu nước, thì ngay lập tức nhìn thấy hình bóng giai nhân xuất hiện trước mắt mình, vẻ mặt buồn cười đang nhìn bản thân. Lý Quang Hoa nhất thời ngây ngẩn cả người, sắc mặt đỏ bừng, cả người lúng ta lúng túng không biết nên phản ứng như thế nào.

Cổ Tiểu Nguyệt không ngờ bản thân mình ở trong sân nhà Trưởng thôn lại có thể gặp gỡ được Lý Quang Hoa, nhìn Lý Quang Hoa trước mắt chịu khó như vậy trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy rất thoải mái.

Đồ ngọc này nhìn mình, cả người đỏ như muốn bị thiêu cháy, thật sự làm cho cô cảm thấy trong lòng rất sung sướng. Cô chỉ biết tên ngọc này nhất định sẽ thích mình, chẳng lẽ, đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy đã thể hiện ra ngoài sao?

Rất lâu sau Cổ Tiểu Nguyệt mới biết được đây không phải là lần đầu bọn họ mới gặp nhau, vẫn cảm ơn ông trời như trước có thể bồi thường những tiếc nuối trong lòng người, người có tình sẽ thành thân thuộc.

Mãi cho đến khi Cổ Tiểu Nguyệt cười ra tiếng, Lý Quang Hoa vẫn chưa kịp phản ứng lại. Anh nhìn khuôn mặt tươi cười của Cổ Tiểu Nguyệt, cảm thấy trong lòng như nở hoa.

Hai người hữu tình cùng nhìn nhau làm cho Văn Mạn Lệ cảm giác ánh mắt họ lúc đó toát ra cả tia lửa điện. Văn Mạn Lệ cảm thấy tình yêu của bạn thân nhất định đã tới, không khỏi cười xấu xa, ho khan một tiếng, làm cho hai người đang nhìn nhau cuồng quýt gật đầu.

Cổ Tiểu Nguyệt thể hiện khá tốt chỉ có điều trong lòng tràn ngập vui sướng. Chỉ khổ cho Lý Quang Hoa chỉ hận không có cái hố nào để nhảy xuống.

Văn Mạn Lệ trêu đùa thành công, xấu xa huých bả vai Cổ Tiểu Nguyệt. Giống tên trộm nói: “Ái chà, đây là tình huống gì nhỉ, Cổ đại tiểu thu nhà chúng ta sao lại nhìn chăm chăm một người con trai trẻ tuổi anh tuấn như vậy nhỉ. Đây cũng không giống tác phong bình thường của cậu!!! Ha ha, hay là trong lòng xuân tâm này nảy mầm rồi hả?”

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Lý Quang Hoa ngượng ngùng, trong lòng vô cùng buồn cười. Anh có lẽ chỉ có gặp cô mới có thể thành ra như vậy, đứa ngọc này!

Không để ý đến sự trêu đùa của Văn Mạn Lệ, Cổ Tiểu Nguyệt dịu dàng nhìn Lý Quang Hoa cười nói: “Xin chào, tôi tên Cổ Tiểu Nguyệt, không biết

anh tên gì?”

Cô gái mình yêu thương ở ngay trước mắt, còn cuoif dịu dàng với mình như vậy, làm Lý Quang Hoa cảm thấy tất cả như mơ, không chân thực, Lý Quang Hoa biết bản thân mình không thể cứ như vậy, nếu không cô ấy nhất định sẽ có ấn tượng xấu với mình.

Cố gắng xua đi sự khấn trương trong lòng, Lý Quang Hoa ngây ngô cười nói: “Xin chào, Cô tiểu thư, tôi là Lý Quang Hoa, tôi biết cô là thanh niên trí thức mới tới, tôi phụ trách chỉ việc cho các hồ. Ha ha!”

Khuôn mặt Lý Quang Hoa sáng ngời, trong đôi mắt hơi ngượng ngùng chỉ chứa đựng hình bóng của mình, làm Cô Tiểu Nguyệt thật có ý muốn khóc. Thật tốt, cuối cùng cô cũng có thể cùng Lý Quang Hoa bắt đầu. Từ giờ phút này, cả đời này họ nhất định ở bên nhau.

Nghe xong giai nhân nói, đôi mắt to động một hạt trân châu thủy linh (*ý nói nước mắt mà ảnh ví von vậy á) không nói hết được cảm xúc. Lý Quang Hoa cảm thấy chỉ cần có thể cùng với Cô Tiểu Nguyệt lãng lãng ở cùng nhau như vậy là anh đã có được toàn thế giới.

Văn Mạn Lệ không biết nói gì, bản thân mình vừa ngắt lời thì hai người đã ản tình nhìn nhau. Không đầy một lát lại giống như sắt với nam châm, đôi mắt chăm chú tương giao, giống như không để ý đến bất cứ ai. Không còn cách nào khác, cũng không nghĩ đến tình huống này nên Văn Mạn Lệ trực tiếp kéo Cô Tiểu Nguyệt vào nhà trường thôn. Cô Tiểu Nguyệt bị Văn Mạn Lệ kéo nên bắt đầu đi rồi đi, nhưng ánh mắt luôn nhìn về phía Lý Quang Hoa, thật lâu không thể tách xa.

Văn Mạn Lệ cũng mặc kệ, cô bảo Ngô Huy kêu Lý Quang Hoa chờ một chút, xem thử người mà Cô Tiểu Nguyệt để mắt đến là dạng người như thế nào.

Ngô Huy nhìn Lý Quang Hoa lưu luyến nhìn bóng lưng Cô Tiểu Nguyệt rồi đi, nhìn anh cười nói: “Xin chào, anh là anh Lý đúng không, tôi tên Ngô Huy, là thanh niên trí thức lần này xuống nông thôn rèn luyện. Vừa tới anh nói sau này sẽ hướng dẫn chúng tôi làm việc, tôi có thể hỏi trước một chút được không?”

Người trong lòng không còn ở đây, nên Lý Quang Hoa cũng khôi phục lại bộ dáng lúc trước. Anh cười nói: “Xin chào, cậu không cần khách sáo như vậy. Cứ gọi tôi là anh Lý, tuổi chúng ta chắc cũng không cách xa lắm. Về sau chúng ta sẽ thường xuyên gặp nhau, nên cậu gọi tôi là anh Hoa, tôi sẽ kêu cậu là cậu Huy, được chứ?”

Ngô Huy nhìn phản ứng của Lý Quang Hoa khác biệt lớn như vậy, trong lòng thắc mắc không thôi. Nhưng mà, Lý Quang Hoa thoải mái chân thành nhưng tương đối mạnh dạn, cậu vui vẻ trả lời: “Được, anh Hoa, thật vui khi gặp được người bạn như anh. Về sau ở thôn Miêu Thạch mong anh giúp đỡ nhiều hơn!”

Lý Quang Hoa vỗ ngực nói: “Không có vấn đề, có anh ở đây, người trong thôn không ai dám bắt nạt các cậu, ha ha!” Hai người đàn ông xa lạ cứ như vậy thành bạn thân.

Cô Tiểu Nguyệt có chút ngại ngùng, cô còn đang suy nghĩ bản thân mình làm sao có thể gặp được Lý Quang Hoa ở đó, vượt nhiệt độ trên mặt, trong lòng Cô Tiểu Nguyệt đầy ngọt ngào.

Văn Mạn Lệ nhìn khuôn mặt Cô Tiểu Nguyệt rắng hồng, bộ dạng then thùng, khẳng định rằng bạn thân mình đã thật sự nhất kiến chung tình với Lý Quang Hoa.

Đêm qua, Văn Mạn Lệ cùng Ngô Huy sau khi thân thiết cảm thấy vô cùng vui vẻ về phòng. Bản thân cô bây giờ có người yêu cùng bạn tốt ở bên, cảm thấy rất hạnh phúc. Chỉ có điều khi bản thân cô cùng Ngô Huy thân mật, Văn Mạn Lệ đều có thể nhìn được sự hâm mộ trong mắt bạn tốt.

Nhẹ nhàng nhìn lên, Văn Mạn Lệ nhìn trong đêm tối, bóng lưng Cô Tiểu Nguyệt vô cùng bé nhỏ, cô thật sự cầu nguyện với ông trời, hy vọng bạn tốt có thể nhanh một chút gặp được một người đàn ông tốt, như vậy hai cô mới thực sự là hạnh phúc.

Có lẽ ông trời thật sự nghe được sự cầu nguyện chân thành của cô (*Tác giả: Chỉ có thể nói, cô gái à, cô nghĩ nhiều quá rồi!) quả nhiên sáng sớm nay, Cô Tiểu Nguyệt đã gặp được Lý Quang Hoa. Thật giống như sao băng xuyên qua bầu trời đêm đen, giữa hai người có tình cảm có thể tìm thấy được ánh sáng.

Cô Tiểu Nguyệt nghĩ bản thân mình thoải mái đối với Lý Quang Hoa có cảm tình, dù sao sau này mình ở cùng với Lý Quang Hoa cũng không thể gạt được Văn Mạn Lệ.

Cô nhìn Văn Mạn Lệ kiên định nói: “Mạn Lệ mình nghĩ mình đã yêu Lý Quang Hoa rồi. Trái tim của mình đập rất nhanh, chỉ cần nhìn thấy anh ấy, sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái. Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh ấy trái tim của mình liền nói rằng, chính là anh ấy, người Cô Tiểu Nguyệt mình chờ đợi chính là anh ấy!”

Văn Mạn Lệ kích động ôm lấy Cô Tiểu Nguyệt, khoan khoái nói: “Tốt rồi, Tiểu Nguyệt, cậu biết không, ngày hôm qua tớ còn cầu nguyện ông trời sẽ sớm tìm cho cậu một người tốt. Nếu như vậy hai chị em chúng ta nhất định ẽ rất hạnh phúc. Bây giờ tốt rồi, ông trời thực sự nghe được lời cầu nguyện của tớ, hôm nay cậu gặp được Lý Quang Hoa, lại nhất kiến chung tình. Tớ có thể thấy được, Lý Quang Hoa chắc chắn cũng thích cậu, chân mệnh thiên tử của cậu thật sự xuất hiện rồi!”

Cô Tiểu Nguyệt ôm lấy Văn Mạn Lệ vui mừng nói: “Mạn Lệ cảm ơn cậu đã đối xử tốt với tớ như vậy, tin rằng sau này chúng ta sẽ rất hạnh phúc!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Cổ Tiểu Nguyệt cười nói: “Tiểu Nguyệt, ở đây chúng ta chính là người một nhà, mình so với chị em ruột còn thân hơn. Về sau chúng ta sẽ dựa vào nhau mà sống, chỉ cần chúng ta ở bên cạnh người yêu thương, bình yên sống một đời, tớ cảm thấy như vậy là hạnh phúc lớn nhất rồi!”

Cổ Tiểu Nguyệt không thể tin được lời nói khắc sâu từ miệng Văn Mạn Lệ, đây là cô gái nhỏ mà trước đây cô quen sao? Tình yêu thật sự là kỳ diệu, chỉ trong thời gian ngắn như vậy có thể khiến một người trưởng thành nhanh đến vậy.

Cổ Tiểu Nguyệt đại khái xem cô gái trước mặt đơn thuần giống như em gái mình, nghĩ rằng kiếp này thật sự quá may mắn, không chỉ có thể cùng Lý Quang Hoa bắt đầu một lần nữa, mà còn có thêm một người chị em tốt như vậy ở bên. Sau này mình chắc chắn sẽ có thêm dũng khí, mặc kệ gian nan như thế nào, có anh cùng cô, cô sẽ cố gắng, không hề sợ hãi.

Hai chị em cười vui, đi đến phòng khách nhà trường thôn, đợi được sắp xếp công việc.

Mà lúc này, Ngô Huy và Lý Quang Hoa cũng bắt đầu hợp nhau. Cổ Tiểu Nguyệt và Cổ Tiểu Nguyệt thấy hai người ở chung hài hòa cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, dù sao người trong lòng của hai chị em hợp nhau cũng là chuyện vô cùng tốt.

Lý Quang Hoa bây giờ đã trấn định hơn khi gặp Cổ Tiểu Nguyệt, nếu như không muốn nhắc đến mồ hôi đang chảy ra từ lòng bàn tay. Trưởng thôn nhìn bốn nam thanh nữ tú trước mắt mình cảm thấy rất vui.

Ông cười nói với bốn người: “Hôm nay nhiệm vụ của các cô cậu chính là làm cỏ ở chỗ thôn đầu đông. Ba người các cô cậu hãy đi theo học tập Tiểu Hoa, trước khi trời tối ông sẽ đến kiểm tra thành quả của mọi người!”

Mấy người trẻ tuổi nhận lệnh đi, vợ trưởng thôn cười hề hề nói: “Ông già, nhìn bốn đứa trẻ thật tốt, rất xứng đôi. Tôi dám khẳng định, sau này Tiểu Hoa nhất định sẽ lấy được cô Cổ. Thôn chúng ta sẽ nhanh có đám cưới thôi, ha ha!”

Văn Mạn Lệ kéo Ngô Huy đi phía sau, duy trì một khoảng với Cổ Tiểu Nguyệt và Lý Quang Hoa. Cổ Tiểu Nguyệt hiểu rằng bạn tốt đang cho mình và Lý Quang Hoa một cơ hội, trong lòng buồn cười không thôi.

Lý Quang Hoa đi sát bên giai nhân, anh khẩn trương đến mức tay chân luống cuống rồi. Anh không dám nhìn mặt Cổ Tiểu Nguyệt, vì sợ rằng bản thân không nhìn được sẽ thất lễ. Nhưng người trong lòng ở ngay bên cạnh, anh thật sự không khống chế được nhìn về phía Cổ Tiểu Nguyệt. Mỗi lần tiếp xúc với ánh mắt cô, Lý Quang Hoa lại nhanh chóng dời đi.

Vài lần như vậy, Cổ Tiểu Nguyệt không nhìn được cười ra tiếng, đứa ngốc này thật đúng là đáng yêu. Lý Quang Hoa biết giai nhân nhìn thấy hành động nhỏ của anh, còn cười vui thành tiếng. Tuy rằng âm thanh này rất dễ nghe nhưng vẫn làm cho anh cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Anh thật sự rất vô dụng, bản thân chỉ biết sợ hãi rụt rè, chỉ biết lưu lại ấn tượng xấu cho người ta, không bằng cứ thoải mái biểu lộ tâm ý của bản thân, như vậy về sau cũng không cần giấu diếm.

Lý Quang Hoa có chút kìm nén sự khẩn trương, nhìn lại đôi mắt đang cười của Cổ Tiểu Nguyệt, chân thành nói: “Cô Cổ, tôi thấy cô nên có chút khăn trương, mong cô bỏ qua cho!”

Cổ Tiểu Nguyệt mỉm cười nói: “Anh Lý, anh đừng gọi em là cô Cổ, về sau trực tiếp gọi Tiểu Nguyệt là được rồi!”

Lời này nghe vào trong tai Lý Quang Hoa chính là một loại tín hiệu thành công, bản thân nếu có thể gọi giai nhân là Tiểu Nguyệt như vậy không phải đã nói lên việc cô ấy cũng có cảm tình với mình hay sao?

Ý thức được tin tức này, Lý Quang Hoa kích động không thôi. Anh nhìn cô gái dịu dàng trước mặt, dùng nhu tình của bản thân nói: “Được Tiểu Nguyệt, em thật sự là một cô gái tốt. Em cũng đừng gọi anh Lý nữa, hãy gọi thẳng tên anh là được rồi!”

Cổ Tiểu Nguyệt hưởng thụ nhu tình của Lý Quang Hoa, đột nhiên hoạt bát cười nói: “Tốt lắm, vậy em trực tiếp gọi là anh Quang Hoa, dù sao anh cũng lớn hơn em, em cũng chỉ có một người chị gái, về sau anh sẽ là anh trai của em!”

Lý Quang Hoa bị sự tươi cười của Cổ Tiểu Nguyệt làm cho hoa mắt, lại nghe cô nói sau này sẽ để mình làm anh trai, tâm tình lúc này phải gọi là cái được cái mất, nên nhìn cô gái nhỏ đang cười nói: “Ừ, làm anh trai nhưng mà anh...” Tự nói nửa ngày, làm cho mặt bản thân đỏ rực lên cũng không thể nói được câu kế tiếp.

Cổ Tiểu Nguyệt rất thích bộ dạng ngốc nghếch này của Lý Quang Hoa, cô ra vẻ thương tâm nói: “Ồi, có lẽ anh Quang Hoa không thích em, nên không đồng ý làm anh trai em sao?”

Tính cách Lý Quang Hoa đơn giản tất nhiên là không nhìn ra Cổ Tiểu Nguyệt đang cố ý trêu đùa anh, anh còn tưởng là giai nhân hiểu nhầm anh không

đồng ý làm anh trai mà buồn bã, nên luống cuống đến mức tay chân cũng không biết nên để đi đâu. Khản trương nói với Cổ Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, ý anh không phải như vậy, thôi được, vậy anh sẽ tạm thời làm anh trai em vậy!”

Cổ Tiểu Nguyệt nghe được hai chữ tạm thời này, không khỏi cười ha hả, hóa ra người thành thật cũng có chút thông minh. Nhìn khuôn mặt tươi cười của Cổ Tiểu Nguyệt, Lý Quang Hoa cũng cảm thấy vui vẻ, anh tuy không rõ vì sao cô gái nhỏ lúc thì buồn bã, lúc thì vui vẻ nhưng mà chỉ cần Cổ Tiểu Nguyệt vui thì muốn anh làm gì cũng được hết!

Văn Mạn Lệ nhìn hai người phía trước, Cổ Tiểu Nguyệt đang vô cùng vui vẻ. Cô nhìn có chút ghen tỵ, vì sao bản thân mình cùng Ngô Huy khi ở bên nhau, cái gì cô cũng phải chủ động. Tên ngốc này, Văn Mạn Lệ liếc Ngô Huy một cái.

Ngô Huy đáng thương còn không biết mình đã làm sai cái gì, anh phát hiện bạn gái nhỏ đột nhiên mất hứng, nên vội vàng hỏi: “Mạn Lệ, em sao vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái không, hay anh làm gì không tốt chọc em giận, em nói với anh đi, anh nhất định sẽ sửa, anh muốn em nói ra cho thoải mái!”

Ngô Huy vội vàng giống như ruồi, làm Văn Mạn Lệ cảm thấy rất thoải mái, cô cười duyên một cái, tựa vào bờ vai gầy của Ngô Huy, hơi làm nũng nói: “Anh nhìn xem Tiểu Nguyệt cùng Lý Quang Hoa kìa, họ ở chung tốt như vậy nên em có chút hâm mộ thôi. Anh ngốc này, chuyện gì em cũng phải chủ động, đương nhiên là cảm thấy không vui rồi.

Ngô Huy nhìn cô gái nhỏ đáng yêu trên vai, yêu chiều cười nói: “Được, là anh sai rồi, anh về sau nhất định sẽ chủ động có được không?” Nói xong hôn một cái trên chiếc trán xinh xắn, làm Văn Mạn Lệ vui vẻ cười to.

Hai đôi trẻ tình ý ngọt ngào triền miên đi tới khối đất hoang thôn đầu đông, bốn người liếc mắt nhìn nhau đều hạnh phúc nở nụ cười.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn mảnh đất hoang phía trước có phần quen thuộc, nhớ tới kiếp trước sau ngày đầu tiên đến thôn Miêu Thạch, cũng được sắp xếp tới đây làm cô. Chẳng qua lúc đó chỉ có mình cô là người mới tới, dạy mình làm việc cũng không phải Lý Quang Hoa thật thà này mà là tên bại hoại Tôn Văn Nghiễm.

Nhắc tào tháo là tào tháo đến. Sáng sớm nay Tôn Văn Nghiễm đã sửa soạn bản thân, nghĩ rằng hôm nay là ngày đầu tiên đi làm của Cổ Tiểu Nguyệt, nên trường thôn nhất định sẽ sai một người hướng dẫn. Bản thân định mượn cơ hội này sẽ thể hiện trước mặt Cổ Tiểu Nguyệt, hy vọng có thể xóa đi ảnh hưởng ghê gớm mà tiền nhân Trần Tú Mai đem tới.

Tôn Văn Nghiễm ra cửa liền nhìn thấy cửa phòng Cổ Tiểu Nguyệt đã khóa, hẳn còn tưởng rằng giai nhân còn chưa dậy. Nhìn trời đã sáng, không muốn Cổ Tiểu Nguyệt lưu lại ấn tượng xấu với người dân trong làng nên Tôn Văn Nghiễm quyết định gọi Cổ Tiểu Nguyệt dậy.

Hắn đứng ở cửa phòng Cổ Tiểu Nguyệt, cẩn thận sửa sang lại quần áo, sau đó gõ cửa, hy vọng rằng khi giai nhân ra mở cửa hình ảnh đầu tiên nhìn thấy sẽ là hình tượng tốt của hắn.

Đáng tiếc hành động này của hắn cũng chỉ là uổng phí, người đã sớm rời đi, căn bản là không có ở trong phòng. Tôn Văn Nghiễm gõ cửa vài tiếng cũng không thấy âm thanh trả lời, mới biết giai nhân có lẽ đã đến nhà trường thôn, không kịp trách mình rời nhà quá muộn, liền vội vàng chạy về phía nhà trường thôn.

Lúc này thôn trưởng đang ở nhà dọn dẹp một chút trước khi ra ngoài làm việc, thì Tôn Văn Nghiễm hỗn hển chạy tới. Thôn trưởng kỳ lạ nhìn Tôn Văn Nghiễm đầu đầu mồ hôi nói: “Tiểu Tôn, cháu chạy vội vã như vậy có phải là có chuyện gì không?”

Tôn Văn Nghiễm thở vài cái lấy hơi vội vàng nói: “Trường thôn, bọn Cổ Tiểu Nguyệt đã tới nhà bác chưa, hôm nay cháu còn định mang theo bọn họ đến đầu đông làm cỏ hoang!”

Thôn trưởng đối với người thanh niên này vẫn rất vừa lòng nên cười hề hề nói: “À, bọn họ đã đến đây từ sớm, bác đã để Tiểu Hoa mang theo bọn họ đến đầu đông làm cỏ, cháu cũng không cần đi đâu, cứ làm việc của mình thôi!”

Câu nói còn chưa xong, cậu đã chạy đi như chớp, để lại trường thôn đang không hiểu chuyện gì hết. Vợ ông từ trong nhà đi ra, thấy bộ dạng mơ hồ của ông nên hỏi: “Ông già ông sao vậy, vừa rồi ai mới đến nhà mình thế, sao lại đi nhanh như vậy?”

Thôn trưởng đem mọi chuyện kể ra một lần, vợ ông dù sao cũng là phụ nữ, cảm giác sẽ sâu sắc. Bà buồn cười nhìn chồng nói: “Ài, có gì mà không rõ, đại khái là Tiểu Tôn cũng thích cô Cổ, nếu đã biết chỗ của giai nhân rồi thì còn để ý làm gì đến lão nhà ông nữa!”

Trường thôn bị vợ nói một phen ghen ghét, sáng sớm cũng không muốn tranh cãi nên ôm bụng tức ra khỏi cửa.

Tôn Văn Nghiễm chạy thẳng đến đầu đông, quả nhiên thấy giai nhân người ngày nhớ đêm mong đang đứng chỗ cỏ hoang. Trong lòng Tôn Văn Nghiễm vui vẻ, sửa sang lại quần áo, kiểu tóc định tiến lên chào hỏi, nhưng mà mới lại gần đã thấy giai nhân đang nói chuyện với một người, vì sao hai người lại trò chuyện thân thiết như thế?

Cổ Tiểu Nguyệt cười tươi làm cho cảnh vật cũng đẹp hơn, nhưng tên con trai bên cạnh ngây ngô cười trông vô cùng đáng ghét. Lấy nhiều năm kinh nghiệm của mình hắn cảm nhận được mình đã xuất hiện đối thủ hơn nữa là đối thủ vô cùng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Tôn Văn Nghiễm nghĩ rằng cô gái mình thích làm sao có thể để người khác dòm ngó, nhìn Lý Quang Hoa là bộ dạng nông dân đích thực, Tôn Văn Nghiễm cười cười khinh thường, một kẻ quê mùa như vậy cũng dám so với hắn sao?

Mang theo ý cười, Tôn Văn Nghiễm đi đến trước mặt Cổ Tiểu Nguyệt, phía sau ánh mắt kinh ngạc của giai nhân chính là sự lạnh nhạt, tuy rằng trong lòng Tôn Văn Nghiễm cảm thấy thất bại nhưng vẫn giữ vững tinh thần cười nói: “Tiểu Nguyệt, mọi người đến thật sớm. Có phải hôm nay mọi người sẽ làm cỏ không? Anh sẽ hướng dẫn mọi người làm nhé, mọi người mới đến không quen thuộc. Anh bây giờ đã làm việc rất tốt, chỉ cho mọi người sẽ rất dễ”.

Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy thật bất đắc dĩ, bản thân vừa mới nhớ đến tên cận kề Tôn Văn Nghiễm, bây giờ hắn đã đứng bên cạnh mình. Cô thật không rõ hôm qua Tôn Văn Nghiễm đã mất mặt như vậy, tại sao bây giờ vẫn có dũng khí đứng bên cạnh mình.

Lý Quang Hoa cảm nhận được người đàn ông này mang vẻ địch ý, xem ra hắn ta cũng có ý với Cổ Tiểu Nguyệt. Hắn là người đến từ thành phố, bộ dạng lại lịch sự đẹp trai, học vấn cũng ổn, có phải Tiểu Nguyệt sẽ thích hắn hay không?

Niềm tin của Lý Quang Hoa vừa được tạo dựng lại nhất thời sụp đổ, nhanh chóng nhìn biểu cảm của Cổ Tiểu Nguyệt, hy vọng có thể nhìn thấy kết quả như mình mong muốn. Quả nhiên khuôn mặt của giai nhân vừa mới tươi cười xong, bây giờ lại vô cùng lạnh lùng, đây cũng đồng nghĩa với việc cô không thích hắn đúng không!

Trong lòng Lý Quang Hoa vô cùng mừng rỡ, anh cảm thấy Cổ Tiểu Nguyệt thật độc đáo, không phải là cô gái nông cạn, cũng không có để ý đến điều kiện bên ngoài. Chỉ cần bản thân anh toàn tâm toàn ý với cô, tin rằng một ngày nào đó cô có thể nhận ra.

Văn Mạn Lệ vừa thấy cận kề Tôn Văn Nghiễm đến, không khí tốt đẹp của bốn người nhanh chóng bị phá hủy, biểu cảm khuôn mặt Cổ Tiểu Nguyệt cũng trở nên không tốt. Biết rõ tính tình Cổ Tiểu Nguyệt, Văn Mạn Lệ biết cô đã rất không kiên nhẫn rồi.

Liếc nhau với Ngô Huy, Văn Mạn Lệ trào phúng nói: “Ôi đây không phải là Tôn Đại thiếu gia hay sao, sao anh bây giờ lại rảnh rỗi đến đây vậy? Vị hồng nhan tri kỷ kia đâu, sao Trần Tú Mai không đi cùng vậy? Tôi thấy hay là anh vẫn nên cách chúng tôi một chút, đỡ mất công bà điên lại đến phá hủy khuôn mặt Tiểu Nguyệt nhà chúng tôi!”

Tôn Văn Nghiễm nghe Văn Mạn Lệ châm chọc, sắc mặt trong lúc đó vừa xanh lại vừa trắng, hắn xấu hổ nhìn Cổ Tiểu Nguyệt. Chỉ sợ cô sẽ vì vậy mà giận hắn.

Thực ra, Tôn Văn Nghiễm đã nghĩ nhiều, Cổ Tiểu Nguyệt căn bản không để hắn ở trong lòng, coi hắn như không tồn tại, nên cũng sẽ không cần phải giận hắn.

Nhìn Cổ Tiểu Nguyệt hờ hững lạnh lùng với mình, Tôn Văn Nghiễm sốt ruột giải thích: “Tiểu Nguyệt, mọi việc không phải như mọi người tưởng tượng, anh và Trần Tú Mai lúc đó không xảy ra chuyện gì hết, em không nên nghe cô ta nói bậy!”

Cổ Tiểu Nguyệt thật không thể kiên nhẫn với sự dây dưa của Tôn Văn Nghiễm, cô lạnh lùng nói: “Anh không cần phải giải thích với tôi, tôi mặc kệ anh và Trần Tú Mai có xảy ra chuyện gì hay không, tôi không thêm dè ý. Mời anh về sau cách xa tôi một chút, tôi cũng không muốn có thêm phiền toái!”

Những lời này đã đủ nói thẳng, Tôn Văn Nghiễm bị đá kích rất lớn, hắn bị thương nói: “Tiểu Nguyệt, em cứ như vậy mà chán ghét anh sao, nhưng mà anh sẽ không buông tay, anh tin rằng chỉ cần anh kiên trì, tin rằng một ngày nào đó em có thể hiểu được sự chân thành của anh. Anh đi trước, nhưng mà anh nhất định sẽ không buông tay!”

Cuối cùng xác định Cổ Tiểu Nguyệt sẽ không muốn trả lời mình nữa, Tôn Văn Nghiễm hờn bay phách lạc rời đi. Văn Mạn Lệ giờ ngón cái lên với Cổ Tiểu Nguyệt, khoa trương nói: “Yeah, Tiểu Nguyệt, tớ phát hiện cậu soái cực kỳ. Đối xử với tên cận kề đó không nể mặt như vậy. Nếu về sau hắn còn dám dây dưa với cậu, tớ sẽ cho hắn biết vì sao hoa lại hồng như vậy, hừ hừ!”

Vốn đang buồn bực, nhưng nghe những lời khoa trương của Văn Mạn Lệ, Cổ Tiểu Nguyệt không nhịn được, phì một tiếng bật cười. Lý Quang Hoa nhìn Cổ Tiểu Nguyệt cuối cùng cũng nở nụ cười, cũng ngốc ngếch cười rộ lên. Trái lại Ngô Huy lại nhìn Văn Mạn Lệ yêu chiều cực kỳ, trong ánh mắt ngọt ngào phát ra giống như ánh sáng mặt trời vậy.

Không khí một lần nữa lại có độ ấm, Cổ Tiểu Nguyệt bắt đầu nhìn Lý Quang Hoa hỏi về cách làm việc. Nói chuyện nhà nông đây chính là trong phạm vi sở trường. Anh mang theo tự tin nhìn ba người Cổ Tiểu Nguyệt hướng dẫn kỹ càng, không sót một chi tiết.

Lý Quang Hoa như vậy, mới là người Cổ Tiểu Nguyệt để ý, anh trẻ trung như thế, tự tin như thế, toàn thân tỏa ra ánh hào quang chói mắt. Không phải giống như lúc trước phải dè dặt hoảng hốt khi bị Tôn Văn Nghiễm khi dễ mà cả người vô cùng chói mắt.

Cổ Tiểu Nguyệt mang theo ánh mắt đầy ngưỡng mộ nhìn anh, mãi cho đến khi người trong lòng ngượng ngùng, sắc mặt đỏ bừng mới thỏa mãn buông tha.

Bốn người khí thế ngất trời dựa theo sự hướng dẫn của Lý Quang Hoa làm việc, Cổ Tiểu Nguyệt và Lý Quang Hoa làm ở một đầu, Ngô Huy và Văn Mạn Lệ làm ở một đầu. Hai đôi trẻ không can thiệp lẫn nhau, tự do trao đổi.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Lý Quang Hoa, trong lòng tràn ngập yêu thương nhìn không được, cười với anh: “Quang Hoa anh xem em làm như vậy có đúng không?”

Lý Quang Hoa nhìn bàn tay trắng nõn mềm mịn khéo léo cầm dụng cụ làm nông nhẹ nhàng xáo cò, anh cười muốn sửa lại cách cầm dụng cụ cho. Anh bỏ xuống dụng cụ trong tay, bàn tay tiếp nhận nông cụ từ Tiểu Nguyệt.

Vừa lúc Cổ Tiểu Nguyệt cũng muốn đưa nông cụ của mình tới trước mặt Lý Quang Hoa, nên hai người trực tiếp nắm phải tay nhau. Cảm nhận được bàn tay ấm áp. Khuôn mặt Lý Quang Hoa bỗng chốc đỏ rực, anh cuống quýt buông bàn tay Cổ Tiểu Nguyệt ra, lắp bắp giải thích: “Tiểu Nguyệt, thực xin lỗi, anh không cố ý!”

Trong phút chốc cầm tay đó, Cổ Tiểu Nguyệt cảm nhận được dòng điện chạy khắp toàn thân, Bàn tay nhỏ bé bị bàn tay to của Lý Quang Hoa bao quanh, Cổ Tiểu Nguyệt cảm nhận được sự an toàn, thật hy vọng có thể cứ nắm như vậy, vĩnh viễn không buông.

Nhưng nhìn thấy sự khấn trương của Lý Quang Hoa làm Cổ Tiểu Nguyệt không nhìn được cười. Cô cười duyên với Lý Quang Hoa nói: “Anh Quang Hoa, không sao đâu, em biết anh không cố ý, em sẽ không để ý đâu! Chúng ta tiếp tục làm việc đi!”

Xác nhận giai nhân sẽ không hiểu lầm bản thân mình thành kẻ dê xòm, trong phút chốc Lý Quang Hoa hẹ nhàng thở ra, anh ngượng ngùng nhìn Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Ồi vậy là tốt rồi, vậy trước tiên anh sẽ chỉ cho em cách cầm nông cụ như thế nào, em thông minh như vậy nhìn một lần chắc sẽ nhớ!”

Lần này Cổ Tiểu Nguyệt không có đùa giỡn, thành thật học tập, nghiêm túc chăm chỉ học theo Lý Quang Hoa. Cô biết rằng bản thân mình không thể làm được việc cực nhọc, nhưng việc nhỏ này cần phải học hỏi, bản thân không thể tưởng tượng được kiếp trước lại như thế, để cho rất nhiều người chế giễu.

Văn Mạn Lệ nhìn Cổ Tiểu Nguyệt và Lý Quang Hoa ngày đầu tìm ở chung đã hài hòa như vậy, hai người giống như đã quen từ kiếp trước, ăn ý như thế thật xứng đôi. Ngô Huy bất đắc dĩ ngừng lại, bằng không cô gái ngọc này nhất định sẽ nhìn đến mức sùng sốt làm thương tổn đến bản thân.

Cầm lấy cái cuốc trên tay Văn Mạn Lệ, nhìn cô gái đang mê muội đó Ngô Huy cười nói: “Mạn Lệ à, em như vậy sẽ dễ làm mình bị thương lắm, nếu không em nghỉ một chút đi, việc này để anh là được rồi!”

Văn Mạn Lệ nhìn Ngô Huy quan tâm như vậy, trong lòng rất thoải mái. Bây giờ Cổ Tiểu Nguyệt có Lý Quang Hoa, bản thân cô có anh Huy, hai người đàn ông này đều rất tốt, đối xử với mình và Cổ Tiểu Nguyệt cũng rất tốt. Văn Mạn Lệ làm nũng nói: “Không dùng, em muốn làm cùng anh, một mình anh làm nhiều như vậy chắc chắn sẽ rất mệt, em sẽ rất đau lòng!”

Mỗi khi Văn Mạn Lệ nói tình ý, Ngô Huy vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt tỏa sáng nói: “Vậy em nhớ nhìn dưới chân, dùng ít sức khi cuốc thôi, không được làm bản thân bị thương!” Chiều theo ý kiến làm cho cô gái xinh đẹp nở nụ cười.

Ở bên này bốn người khí thế ngất trời, vô cùng vui vẻ bận rộn. Còn Tôn Văn Nghiễm sau khi đau khổ rồi đi, nhanh chóng quay lại phòng. Hắn càng nghĩ càng thất lạc, càng nghĩ càng tức giận. Hắn không hiểu tại sao Cổ Tiểu Nguyệt lại đối xử với mình như vậy, chẳng lẽ bản thân mình lại không bằng một thằng nhà quê hay sao?

Sáng sớm nay Trần Tú Mai biết Tôn Văn Nghiễm chạy đến nhà trường thôn, cô còn biết Tôn Văn Nghiễm chưa từ bỏ ý định với Cổ Tiểu Nguyệt. Tuy rằng trong lòng hận con hồ ly tinh Cổ Tiểu Nguyệt đã mê hoặc Tôn Văn Nghiễm, nhưng cô tin rằng Cổ Tiểu Nguyệt sẽ không đáp lại Tôn Văn Nghiễm.

Quả nhiên, đúng như sự lường trước, nhìn Tôn Văn Nghiễm ủ rũ quay lại. Nhất định là do Cổ Tiểu Nguyệt đã kích, trong lòng Tôn Văn Nghiễm vô cùng vui vẻ, cô đối với Tôn Văn Nghiễm vừa yêu vừa hận, cô thật sự rất thích bộ dạng suy sụp khi bị Cổ Tiểu Nguyệt từ chối, với bộ dạng này, Tôn Văn Nghiễm sẽ cảm nhận được giống như khi hắn đã vô tình với mình, tự mình trải nghiệm.

Hơn nữa Tôn Văn Nghiễm bị đã kích, chính là lúc cô nên đứng ra an ủi. Trần Tú Mai tin rằng, nếu như nhiều lần như vậy, Tôn Văn Nghiễm nhất định sẽ hết ý vọng, bản thân cô cũng có nhiều cơ hội đến gần Tôn Văn Nghiễm hơn.

Nhìn cô gái xinh tươi mắt sáng ngồi trong gương, Trần Tú Mai vô cùng đắc ý. Bản thân cô tuy rằng kém so với hồ ly tinh Cổ Tiểu Nguyệt, nhưng mà không thể phủ nhận được cô cũng là một giai nhân thanh tú. Chỉ cần bản thân cô giỏi lợi dụng ưu thế của bản thân một chút, Tôn Văn Nghiễm nhất định sẽ không thoát được sự hấp dẫn, tương lai nhất định sẽ bị cô ăn sạch sành sanh.

Nhớ tới chuyện tốt phát sinh xé chiều hôm qua, Trần Tú Mai cảm thấy bản thân chạy qua một trận tê dại, ở nơi đó hình như hơi ẩm ướt. Chuyện này có tư vị thật tuyệt, làm cô nhìn không được. Không để ý đến quần áo của bản thân mình. Trong lòng Trần Tú Mai ngứa ngáy đi đến phòng Tôn Văn Nghiễm.

Mà cửa phòng Tôn Văn Nghiễm cũng không có đóng, Tôn Văn Nghiễm nở nụ cười tự cho là hoàn mỹ đẩy cửa phòng ra. Tôn Văn Nghiễm nghe thấy tiếng động, vừa ngẩng đầu thì phát hiện ra Trần Tú Mai, Tôn Văn Nghiễm nhướng mày, lạnh giọng nói: “Là cô, cô tới đây làm gì? Nhanh đi ra ngoài, tôi không muốn để người khác hiểu nhầm!”

Ngược lại, Trần Tú Mai lại cười nói: “Hiểu lầm? Xem ra anh sợ con hồ ly tinh Cổ Tiểu Nguyệt hiểu lầm đúng không?” Tôn Văn Nghiễm thấy người trong lòng bị hạ nhục, lập tức trầm giọng nói: “Không nên nhiều lời, mau cút ra ngoài!”

Trần Tú Mai dùng biểu cảm không để ý, xoay người đóng cửa phòng, nhìn Tôn Văn Nghiễm đang nhíu mày nói: “Dù anh có trong sạch, thì cô ta cũng

chẳng thêm ngó tới đâu, anh sẽ làm gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26

Editor: Hoàng Lão Tà

Tôn Văn Nghiễm thấy Trần Tú Mai quay người đóng cửa lại, còn nói một số lời chua xót, sau đó lại trưng ra bộ dáng tươi mị hoặc, ngay lập tức cảm thấy một chút không thích hợp.

Hắn đứng dậy, cau mày nói: “Trần Tú Mai, ban ngày ban mặt cô đóng cửa làm gì, mau đi ra ngoài! Tôi không muốn nghe những lời nói điên của cô!”

Trần Tú Mai không những không giận mà còn cười duyên, cô bắt đầu tháo từng lớp quần áo, cô đã nhịn thật lâu, thật sự nhịn không được nữa rồi.

Từ lúc Trần Tú Mai bắt đầu cởi áo, Tôn Văn Nghiễm chỉ nghĩ đến chuyện xấu, bản thân hắn quát mắng Trần Tú Mai cũng không được, nên muốn trốn ra ngoài.

Trần Tú Mai làm sao có thể để cho con dê béo trốn thoát khỏi miệng mình như vậy được. Từ sau lưng ôm lấy Tôn Văn Nghiễm không để hắn đi. Tôn Văn Nghiễm tức giận nói: “Cô mau buông tay, người phụ nữ này, ban ngày ban mặt không biết xấu hổ còn định làm vậy!”

Lời nói khó nghe độc ác, nhưng Trần Tú Mai vẫn không tức giận, ngược lại cười quý dị dùng sự đầy đặn mềm mại của bản thân ép lấy sau lưng Tôn Văn Nghiễm. Đôi tay cũng khiêu khích trước ngực Tôn Văn Nghiễm.

Tôn Văn Nghiễm dù sao cũng vừa trải nghiệm không bao lâu, đương nhiên không thể thoát khỏi sự quyến rũ của Tôn Văn Nghiễm. Bước chân hắn cuối cùng cũng dừng lại, miệng thở hổn hển nói: “Trần Tú Mai cô là đồ đàn bà không biết xấu hổ, mau thả tôi ra”.

Cảm nhận được sức gãy của Tôn Văn Nghiễm đã yếu đi, hơn nữa giọng nói cũng bắt đầu không bình thường. Trần Tú Mai biết mình đã thành công, bây giờ nếu cô buông ra, thì Tôn Văn Nghiễm nhất định sẽ luyến tiếc.

Đạt được mục đích, Trần Tú Mai biết cá đã cắn câu. Cố nén sự xôn xao trong lòng, cô buông Tôn Văn Nghiễm ra, sau khi cởi quần áo mình chỉ còn có cái yếm thì đi đến trước mặt Tôn Văn Nghiễm, điềm đạm đáng yêu nói: “Văn Nghiễm, anh thật chán ghét em đến như vậy sao, vậy thì em sẽ đi”. Vừa nói còn có ý để lộ ra bộ phận đầy đặn trước ngực.

Tôn Văn Nghiễm cảm thấy khí huyết sôi trào, phía trước tâm tư lại bị hấp dẫn, bây giờ nhìn người đẹp rung rung, thân thể trắng nõn nửa kín nửa hở, chỉ thiếu một chút là máu mũi đã chảy ra.

Trần Tú Mai thấy thế, lập tức định mặc quần áo rồi ra cửa. Khí huyết Tôn Văn Nghiễm hạ xuống, làm sao còn có thể nhận ra ý đồ của cô gái này, nhanh chóng thò lỗ đẩy cô dựa vào cửa. Không để ý đến chuyện Trần Tú Mai giả vờ kêu to, hai người nhanh chóng lột quần xuống, trực tiếp đi vào.

Bỗng chốc Trần Tú Mai bị trần ngập, thật giống như người khát ba ngày lại được uống cam lộ, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài thoải mái sáng khoái mãi không thôi. Cô có ý để cho tiếng rên rỉ phóng đảng phát ra, làm cho Tôn Văn Nghiễm càng thêm hưng phấn, động tác càng lúc càng mạnh, toàn bộ của đều bị rung kêu kêu kệt.

Tôn Văn Nghiễm nghe Trần Tú Mai kêu lớn, trong lòng dâng lên một khoái cảm biến thái, hắn dùng hai tay vuốt khuôn mặt trắng nõn của cô. Trần Tú Mai kêu càng lớn, Tôn Văn Nghiễm càng làm mạnh, làm Trần Tú Mai vừa đau vừa thích. Chỉ chốc lát Tôn Văn Nghiễm đã lên tới đỉnh.

Chỉ là Trần Tú Mai còn chưa kịp lên đến đỉnh, Tôn Văn Nghiễm đã rời khỏi thân thể nên xoay người ôm chặt, sờ soạng khắp người Tôn Văn Nghiễm, một bên vẫn không quên cời ra những thứ dư thừa còn sót lại.

Hòa khí của Tôn Văn Nghiễm qua đi, vốn hắn định nhanh chóng rời khỏi căn phòng này, nhưng Trần Tú Mai lại cời hết đồ trên người mình không chừa một vật, hai tay lại không ngừng chà xát trên thân thể, làm cho Tôn Văn Nghiễm lại nổi lên tinh thần, bỗng Trần Tú Mai lên, bước nhanh lên giường.

Tôn Văn Nghiễm vừa mới đem Trần Tú Mai đặt ở trên giường, bỗng chốc Trần Tú Mai đè hắn ở phía dưới. Hắn còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Trần Tú Mai vội vàng ngồi lên người mình, hai người cứ như vậy mà kháng khí thân mật.

Một lần nữa bị trần ngập, Trần Tú Mai thoáng giảm bớt nội tâm xôn xao. Cô liền lẳng lặng, ý đồ định dùng loại kịch liệt này để giảm bớt sự khác thường của thân thể, hi vọng có thể nhanh chóng hướng thụ sự khoái cảm.

Tôn Văn Nghiễm cảm nhận được sự điên cuồng của Trần Tú Mai, trong lòng tuy rằng vô cùng khinh thường nhưng thân thể lại theo từng động tác của Tôn Văn Nghiễm mà tê dại, chỉ trong chốc lát hai người đều nhanh chóng đi đến tận thiên đường.

Phía bên này hai người tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, ướt át vô cùng. Bọn Cổ Tiểu Nguyệt quả thật mắt hướng xuống đất, lưng hướng lên trời. Lý Quang Hoa nhìn Cổ Tiểu Nguyệt không chút nào oán giận mà luôn nhanh nhẹn, trên trán đã chảy ra rất nhiều mồ hôi.

Giai nhân một mối cũng không oán giận, làm Lý Quang Hoa cảm thấy bản thân anh nếu có thể cưới Tiểu Nguyệt, cô nhất định sẽ không giống như anh trai nói, mỗi ngày nung nấu chờ bản thân hầu hạ. Tuy rằng bản thân muốn đem Tiểu Nguyệt nâng niu trong lòng bàn tay, không muốn để cô phải chịu một chút tủi thân nào cả.

Nhưng mà anh có thể bảo vệ được lúc anh ở nhà, còn khi ra ngoài làm việc, Tiểu Nguyệt không ở chung được với người trong nhà, như vậy cô nhất định sẽ tủi thân, đây không phải là điều Lý Quang Hoa muốn thấy.

Lý Quang Hoa yêu Cổ Tiểu Nguyệt sâu sắc, anh không cho phép người mình yêu phải chịu dù một chút tổn thương. Bây giờ, nhìn thấy tính Cổ Tiểu Nguyệt kiên cường thiện lương như vậy, Lý Quang Hoa càng tin tưởng mình có thể mang đến cho Cổ Tiểu Nguyệt cuộc sống hạnh phúc.

Anh đau lòng nhìn Cổ Tiểu Nguyệt lấy mu bàn tay nhẹ vuốt mồ hôi trên trán, ngừng động tác trên tay, bước đến cầm lấy cổc của Cổ Tiểu Nguyệt, nói tất cả mọi người nghỉ một lát.

Cổ Tiểu Nguyệt quả thật có chút mệt mỏi, nên cười rồi kiễng bống râm ngồi xuống. Bản thân cô thật nhu nhược, chỉ hoạt động một chút đã cảm thấy mệt mỏi. Hơn nữa bây giờ là mùa hè, nên Cổ Tiểu Nguyệt tương đối dễ ra mồ hôi, cô chán ghét nhất loại ẩm ướt và cảm giác dính dính trên người này.

Lý Quang Hoa ngồi xuống bên cạnh Cổ Tiểu Nguyệt, anh dùng mũ rom của Cổ Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng quạt gió cho cô, cười nói: “Tiểu Nguyệt, ngày đầu tiên làm việc như vậy, em rất mệt đúng không. Nhìn trán em đầy mồ hôi, sao không chịu lên tiếng, chúng ta nghỉ một lát”.

Nhìn ánh mắt đau lòng của Lý Quang Hoa, trong lòng Cổ Tiểu Nguyệt như ăn phải mật ngọt. Cô nhẹ nhàng cười với Lý Quang Hoa: “Anh Quang Hoa, không có gì đâu, em nghỉ một lát là được rồi. Tại bình thường em không có rèn luyện nhiều, nên mới làm một chút như vậy đã thấy mệt”.

Nhìn cô gái nhỏ mềm yếu làm nũng, đôi môi anh đào hơi cong lên, ở trong mắt Lý Quang Hoa có bao nhiêu là đáng yêu. Trong thời tiết nắng gắt cuối thu, giống như có một trận gió lạnh thổi vào trái tim anh, làm anh cảm thấy cực kỳ thoải mái”.

Lý Quang Hoa ngây ngốc, Cổ Tiểu Nguyệt nhìn đắc ý không thôi. Đưa ngốc này, ha ha, Cổ Tiểu Nguyệt lại nổi lên tâm tư muốn trêu ghẹo. Cổ Tiểu Nguyệt ra vẻ vô tội nói: “Anh Quang Hoa, có phải em rất đẹp không?”

Lý Quang Hoa không phản ứng, vẫn ngây ngốc cười nói: “Đúng vậy, Tiểu Nguyệt là cô gái đẹp nhất anh từng thấy, so với tiên nữ trên trời còn đẹp hơn!”

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn không được phì cười nói: “Hóa ra ở trong lòng anh Quang Hoa em lại tốt như vậy, có phải anh rất thích em hay không?” Lý Quang Hoa đỏ mặt, nhưng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Cổ Tiểu Nguyệt nghiêm túc nói: “Đúng vậy, Tiểu Nguyệt, anh thích em, so với Hứa Tiên thích Bạch nương tử còn muốn thích hơn!” (*Tiểu Tà: Có ai biết truyện Thanh Xà - Bạch Xà hơn?)

Lý Quang Hoa ngốc ngếch thông báo, làm Cổ Tiểu Nguyệt nhìn không được đỏ hốc mắt, khiếp trước nếu cô sớm phát hiện ra chân tình của tên ngốc này thì tốt rồi.

Đột nhiên mất giai nhân rung rung, bộ dạng lả chã giống như muốn khóc, làm Lý Quang Hoa đau lòng không thôi. Anh không rõ vì sao mình nói những lời này lại làm Cổ Tiểu Nguyệt thương tâm như vậy. Đề xuống nội tâm mất mát cùng khủng hoảng, Lý Quang Hoa không biết làm gì an ủi: “Ôi, Tiểu Nguyệt em đừng khóc, đều do anh không tốt, không nên nói những lời chọc giận em như vậy. Lần sau anh không bao giờ nói nữa, đừng, em đừng khóc, thấy em không vui anh thật sự rất khổ sở”.

Cổ Tiểu Nguyệt cuối cùng vẫn không nhìn được chảy nước mắt xuống, cô lắc đầu nói: “Không, anh Quang Hoa, em thích nghe anh nói như vậy với em, vừa rồi là do em quá cảm động, vì sao anh lại đối xử tốt với em như vậy!”

Trong lòng Lý Quang Hoa nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Tiểu Nguyệt không giận mình là tốt rồi. Anh muốn dùng tay lau đi giọt nước mắt cô, nhưng lại cảm thấy như vậy quá đường đột, nên bất đắc dĩ buông tay nói: “Tiểu Nguyệt, em ở trong lòng anh là cô gái đẹp nhất, vì em cho dù phải làm gì anh cũng nguyện ý. Chỉ cần em vui vẻ anh nguyện cả đời che chở em, bảo vệ em, tuyệt đối không để em phải chịu một chút tổn thương!”

(Tiểu Tà: Biết anh chị yêu nhau nhưng để con người ta sống với chứ, sến nổi hết cả da gà à!)

Bị Lý Quang Hoa bất thành linh thổ lộ thâm tình, Cổ Tiểu Nguyệt bỗng chốc ngây ngẩn cả người. Đưa ngốc này sao đột nhiên lại thông suốt, ở trước mặt cô không những không luống cuống, mà còn lớn gan thể hiện tình cảm của mình, tiến bộ cũng quá lớn đi.

Trời mới biết những lời này Lý Quang Hoa đã ghen ở trong lòng biết bao lâu, anh đã sớm nghĩ đến việc nói ra tâm ý của mình, hi vọng Cổ Tiểu Nguyệt có thể hiểu được tình cảm của anh. Nhất định muốn mang cô gái dịu dàng này về nhà nâng niu, yêu, che chở không để ai có thể làm hại đến cô.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn ánh mắt chân thành của Lý Quang Hoa, cũng trịnh trọng nói: “Anh Quang Hoa, anh đang nói thật lòng sao, chúng ta mới gặp nhau còn chưa đến một ngày, anh làm sao có thể có tình cảm sâu như vậy chứ?”

Lý Quang Hoa sốt ruột lấy bằng chứng nói: “Tiểu Nguyệt, anh nói là sự thật, anh không phải nói chỉ vì muốn dỗ em vui vẻ, mà lời anh nói đều xuất phát từ tận đáy lòng, anh nguyện dùng cả đời để yêu em, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ dùng hết khả năng của mình để làm cho em vui vẻ, hạnh phúc cả đời. Anh thề nếu như anh có dù chỉ một câu nói dối, vậy thì để ông trời...” Câu nói kế tiếp còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị Cổ Tiểu Nguyệt lấy tay ngăn lại.

Cổ Tiểu Nguyệt hờn dỗi nói: “Anh Quang Hoa, ai cho anh thề chứ, người ta tin tưởng anh còn không được hả! Nhưng mà chúng ta mới quen, nên em

muốn thử thách anh, rồi sẽ quyết định đồng ý hay không. Anh thấy như vậy có được không?”

Lý Quang Hoa vừa nghe đến chuyện Cô Tiểu Nguyệt cho anh cơ hội, quả thật trong lòng kích động như điên. Anh thật sự làm được, Tiểu Nguyệt thực sự thấy được thành ý của anh, cô nguyện ý cho anh cơ hội. Hay nói cách khác, chỉ cần sau này anh thể hiện tốt, như vậy có thể cưới được cô gái xinh đẹp như hoa Bách Hợp này rồi.

Có được sự đồng ý này, Lý Quang Hoa hận không thể hướng lên trời cười to 300 tiếng, anh thật sự vui, rất vui. Mong muốn của bản thân sắp thành công, cô gái xinh đẹp trước mặt sẽ thuộc về mình, Lý Quang Hoa cười đến mức miệng rộng tới mang tai, cũng chỉ có Cô Tiểu Nguyệt nhìn thấy bộ dạng ngốc của Lý Quang Hoa như vậy đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thành

Khi bọn Lý Quang Hoa nghỉ ngơi, Văn Mạn Lệ và Ngô Huy đã chủ động để cho bọn họ không gian riêng, Văn Mạn Lệ kéo Ngô Huy chạy đến tận bờ bên kia bắt bướm bướm.

Ngô Huy nhìn cô gái trước mặt cười giống như trẻ con, bóng dáng cô đuổi theo bướm bướm khoan khoái dưới ánh mặt trời thật mê người, nhất thời nhìn đến ngây dại.

Mạn Lệ tự vui đùa sau đó phát hiện Ngô Huy không có động tĩnh gì, lúc cô dừng lại đã phát hiện người ấy đang ngây ngốc nhìn mình.

Văn Mạn Lệ thật đắc ý, đảo mắt định trêu đùa Ngô Huy. Cô cố ý chạy đi, làm bộ như không để ý đến đường gập ghềnh, nhìn ánh mắt trở nên tội nghiệp của Ngô Huy.

Luôn luôn chú ý đến người trog lòng, Ngô Huy nhìn thấy Văn Mạn Lệ sắp ngã xuống thì khẩn trương không thôi. Anh lo lắng chạy đến bên cạnh, đỡ chân Văn Mạn Lệ nói: “Mạn Lệ có phải rất đau không, anh đưa em về chỗ bác sỹ”.

Đạt được mục đích Văn Mạn Lệ đương nhiên sẽ không nói dối nữa, cô cười duyên nói: “Anh Huy, không sao đâu, một lát nữa thì ổn rồi. Nhưng mà người ta muốn anh công lên để bắt bướm bướm, có được hay không!”

Ngô Huy vẫn lo lắng nói: “Không được, chúng ta vẫn nên đi trạm y tế một lát, nếu không kịp thời chữa trị, nếu có đi chứng thì phải làm sao?”

Văn Mạn Lệ không nghĩ tới Ngô Huy ngốc nghếch như vậy, nhưng mà anh làm vậy cũng do quá lo lắng cho mình, Văn Mạn Lệ tuy bắt đắc dĩ nhưng cảm giác thật ngọt ngào. Cô không để cho Ngô Huy tiếp tục lo lắng liền cười duyên đứng dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của Ngô Huy khoan khoái nhảy nhót.

Ngô Huy không biết làm gì nói: “Mạn Lệ, em dừng lại một chút, chân của em còn bị thương, nếu không sẽ càng nghiêm trọng, ngoan, nghe lời!” Văn Mạn Lệ thật hết cách nói, cô cười liếc mắt Ngô Huy một cái, làm nũng nói: “Ôi trời, anh Huy, sao anh còn chưa chịu hiểu, người ta căn bản là không bị gì cả. Người ta chỉ muốn trêu anh một chút thôi, muốn anh cùng bắt bướm bướm thôi!”

Nói trắng ra, nếu Ngô Huy phản ứng không kịp, sẽ không phải là ngây người, mà là ngu ngốc luôn rồi. Anh thở dài nhẹ nhõm một cái, nhìn cô gái đang nũng nịu trước mặt, tức giận nói: “Em, em vừa rồi thực sự làm anh lo lắng muốn chết. Muốn anh công thì nói thẳng, em có biết anh nguyện ý làm bất cứ điều gì cho em mà”.

Ngô Huy thâm tình nói, trong phút chốc Văn Mạn Lệ cảm thấy thật cảm động, cô khẽ mỉm cười hôn lên môi Ngô Huy một cái, nhìn mặt Ngô Huy chỉ trong chớp lát đỏ bừng, cả người cứng ngắc, lại vô lương cười ha hả.

Ban ngày ban mặt lại bị bạn gái nhỏ hôn lên, Ngô Huy cảm giác toàn thân giống như có lửa đốt, nhìn xung quanh một chút may mắn mọi người làm việc ở đầu thôn Đông cũng không nhiều, mặt bên cạnh lại là núi, nên cũng hơi ổn. Nếu không ở thời đại này, nhìn thấy một nam một nữ thân mật không tránh được bị chỉ trích.

Văn Mạn Lệ cảm thấy phản ứng của Ngô Huy thật đáng yêu, còn cô thì chưa bao giờ để ý đến điều đó. Từ nhỏ đến giờ cô được giáo dục theo tư tưởng của phương Tây, chỉ căn bản thân ở chung với người trong lòng, còn mặc kệ người khác nghĩ thế nào.

Nhưng mà, vì cảm xúc của Ngô Huy, Văn Mạn Lệ quyết định về sau sẽ chú ý nhiều hơn. Trước mặt người khác sẽ thu lại bớt, cứ ở phía sau người này, hắc hắc, tùy ý thu thập, nghĩ lại cũng rất tốt.

Không để ý Ngô Huy cứng đờ, Văn Mạn Lệ đứng sát vào kéo cánh tay anh làm nũng: “Anh Huy, anh có thể công người ta bắt bướm bướm hay không?”

Ngô Huy biết bản thân mình không có cách nào với Văn Mạn Lệ, hơn nữa tuy rằng anh sợ bị người ta nhìn thấy anh thân thiết với Văn Mạn Lệ, cũng bởi

vì anh lo lắng cho thanh danh Văn Mạn Lệ, anh không muốn người khác khinh thường cô gái mà mình yêu sâu đậm.

Nhưng mà mỹ nhân đã chủ động thân mật, Ngô Huy cũng vô cùng hưởng thụ. Anh thật sự rất yêu Văn Mạn Lệ, cô bé đáng yêu giống như tiểu tinh linh vậy, đôi với cô dĩ nhiên không gì không thể.

Ngồi xổm xuống, nhìn về phía Văn Mạn Lệ đang đắc ý không thôi nói: “Tiểu công chúa, mời lên ngựa nào! Tôi rất vinh hạnh có thể cồng công chúa bắt bướm bướm, tới đây!”

Ngô Huy khó có lúc lại hài hước như vậy, Văn Mạn Lệ cười duyên nhào lên lưng anh. Bị Ngô Huy cồng lên đuổi theo bướm bướm, Văn Mạn Lệ đặt tất cả tâm tư lên đôi vai gầy yếu mà an toàn của Ngô Huy. Cô ôm chặt lấy Ngô Huy, tình cảm trong lòng tràn đầy.

Ngô Huy cười, mang theo giai nhân đuổi theo bướm bướm, dưới cái nóng mùa hạ, anh giống như không biết mệt mỏi, chỉ cần có thể ngồi trên lưng người trong lòng, thật giống như có thể vui vẻ cả đời.

Ở thôn Miêu Thạch non xanh nước biếc, có ba cặp nam nữ ở chung khác thường. Giữa bọn họ không những có khúc mắc, mặc kệ là hai bên có tình hay một bên tình nguyện, thì tình cảm vẫn tốt đẹp nếu không muốn nói đến chuyện họ vì yêu mà làm ra những hành động không tốt.

Cổ Tiểu Nguyệt tuy rằng biết Lý Quang Hoa yêu cô sâu đậm, cho dù bây giờ cô có gả vào nhà họ Lý thì cũng có thể có hạnh phúc. Nhưng cô vẫn cho rằng bây giờ nhắc đến chuyện hôn nhân vẫn là quá sớm.

Bản thân cô muốn lập tức gả cho Lý Quang Hoa là không sai, nhưng chuyện cưới chui gì đó, ở trong thôn này thực sự không thích hợp. Người khác sẽ nghĩ rằng cô đến thôn này không phải để làm việc mà đến để tìm đàn ông.

Cổ Tiểu Nguyệt vốn định ở rất lâu tại thôn Miêu Thạch, cho nên cô không thể không để ý đến ánh mắt của người dân. Cô đành buông tha một khoảng thời gian, chẳng sợ nửa năm hay một năm. Cũng có thể trong thời gian này, hưởng thụ khoảng thời gian yêu đương tốt đẹp, ở đời trước cô không có, nên phải biết quý trọng.

Thời gian nhóm trẻ tuổi làm việc gần xong, bọn họ định dừng lại, ngày mai lại tiếp tục. Mà ở bên này, Trần Tú Mai ghé lên người Tôn Văn Nghiễm, dùng âm thanh quyến rũ nói: “Văn Nghiễm, anh nói xem chúng ta có phải thật hưởng thụ hay không. Vì sao anh cứ phải theo đuổi cái người chẳng thèm ngó đến anh chứ, có em ở bên cạnh anh còn chưa đủ sao?”

Tôn Văn Nghiễm hưởng thụ điên cuồng vận động, trong lòng hắn còn đang lên kế hoạch lần sau tiến hành chuyện tốt với Trần Tú Mai, cho nên thái độ cũng không còn kiên quyết như lúc đầu. Lấy tay vuốt ve cơ thể trơn bóng của Trần Tú Mai, dẫn lại lòng khinh thường, Tôn Văn Nghiễm trấn an nói: “Tú Mai, trước kia là anh bỏ qua em, không nghĩ đến tư vị của em lại tốt đẹp như vậy. Ha ha! Chúng ta về sau có thể làm chuyện tốt này nhiều hơn một chút, như vậy, hai chúng ta đều được hưởng thụ, em thấy sao?”

Trần Tú Mai biết Tôn Văn Nghiễm nhất định là không có dễ dàng hết hy vọng đối với Cổ Tiểu Nguyệt, nhưng mà cô cũng rất tin tưởng ở bản thân mình. Bây giờ Tôn Văn Nghiễm không rời xa mình, một ngày nào đó hắn cũng sẽ không thể rời xa.

Trải qua trận vận động này, Tôn Văn Nghiễm quả thật kiệt sức rồi. Cô gái Trần Tú Mai này thật sự quá điên cuồng, cô giống như một chiếc máy vĩnh viễn cũng chưa thỏa mãn, luôn luôn áp bức tinh lực bản thân anh, cho đến cuối cùng bản thân thật sự là không đứng dậy nổi, mới miễn cưỡng rời đi.

Tôn Văn Nghiễm cảm thấy sau này mình phải rèn luyện tăng thêm, bằng không sớm hay muộn cũng có ngày bị Trần Tú Mai ép ra tia tinh lực cuối cùng. Hơn nữa, một người đàn ông không bằng một người phụ nữ, thật sự thấy mất mặt.

Trần Tú Mai cũng nhận ra Tôn Văn Nghiễm thật sự thể lực không đủ, nhưng mà, khuôn mặt của hắn làm cô mê muội không thôi. Con người sinh ra làm gì có ai hoàn mỹ, chỉ cần bản thân có thể đem Tôn Văn Nghiễm nắm vào tay, như vậy các vấn đề khác có thể tạm thời không tính.

Vì biểu hiện sự hiền lành của bản thân, Trần Tú Mai cố ý mặc quần áo chậm rì trước mặt Tôn Văn Nghiễm. Nhìn Tôn Văn Nghiễm rõ ràng sức cùng lực kiệt, lại vẫn cứ nuốt nước miếng, Trần Tú Mai đắc ý không thôi. Cô cười duyên nói: “Văn Nghiễm, khoảng thời gian như vậy, chúng ta cũng chưa ăn cơm, rem đi nấu cơm cho anh ăn được không, anh nằm nghỉ một lát đi!”

Tôn Văn Nghiễm thật sự vừa mệt vừa đói, nghe Trần Tú Mai nói xong, gật đầu mãi. Trần Tú Mai trước khi ra cửa còn không quên cười quyến rũ một cái.

Chính cô cũng không để ý, khi cô vừa đi ra khỏi phòng, Tôn Văn Nghiễm lập tức xì một tiếng khinh miệt nói: “Đồ dê tiện! Còn dám so sánh với Tiểu Nguyệt, tôi chỉ chơi đùa cô thôi, còn dám nghĩ rằng mình quan trọng”.

Cổ Tiểu Nguyệt tiễn Lý Quang Hoa đang kiên trì muốn cùng mình về nhà, nhìn bóng lưng Lý Quang Hoa lưu luyến không rời, Cổ Tiểu Nguyệt tràn ra nụ cười ngọt ngào.

Văn Mạn Lệ trêu ghẹo nói: “Ôi trời trời, mới ở chung một ngày đã khó chia lìa như vậy, Tiểu Nguyệt tớ nhìn cậu, có lẽ nên gả luôn cho Lý Quang Hoa đi, đỡ cho anh ấy mỗi ngày phải chạy tới chạy lui, nhiều vất vả. Anh Huy, anh nói đúng không!” Nói xong còn nhìn Ngô Huy nháy mắt mấy cái.

Ngô Huy sùng nịnh cười cười, hai cô gái nói những lời này, anh cũng không tiện xen miệng vào. Cổ Tiểu Nguyệt cười gian liếc mắt Văn Mạn Lệ một cái: “Tớ làm sao mà so được với Văn đại tiểu thư đây, mới chỉ có ba ngày lại có thể thân mật đến trình độ như vậy, ôi trời, thật không dám tưởng tượng, thật ngại quá!” Nói xong còn biểu cảm không dám nhìn.

Ngô Huy đứng nằm đầu trúng đạn, anh nhớ tới việc thân thiết với Mạn Lệ tới qua, nhất thời sắc mặt đỏ hồng giống như muốn bốc cháy, thật sự vô cùng ngại ngùng.

Ngược lại, Văn Mạn Lệ lại thoải mái đem Ngô Huy về phía sau mình, dùng bộ dạng không sợ trời không sợ đất nói: “Có gì đâu chứ, chỉ cần anh Huy khẳng định cưới tớ, thậm chí tớ cùng anh ấy động phòng cũng được! Ngược lại, người nào đó bây giờ còn do dự, thật đúng là làm khó cho Lý Quang Hoa, một anh chàng khí huyết sôi trào như thế!”

Ngô Huy nghe Văn Mạn Lệ nói nguyện ý muốn lập tức gả cho mình, quả thực kích động đến mức không biết làm gì. Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Văn Mạn Lệ nói: “Mạn Lệ, em thật sự nguyện ý gả cho anh sao?”

Cổ Tiểu Nguyệt vốn dĩ bị Văn Mạn Lệ lớn mật dọa, nhưng mà nhìn Văn Mạn Lệ tự rước họa vào thân trong lòng cười trộm không thôi. Chính cô đi về phòng trước, để lại Văn Mạn Lệ đang đối diện với gương mặt kích động của Ngô Huy.

Văn Mạn Lệ nhìn bộ dạng Ngô Huy ngốc nghếch, nhìn bốn phía không có người, vòng tay lên cổ Ngô Huy, kề lên trán anh nói: “Đồ ngốc, lần đầu tiên người ta gặp anh đã thích anh, người ta nguyện ý gả cho anh, chỉ cần anh nguyện ý cưới em!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: Hoàng Lão Tà

Hai người yêu nhau thân thiết ôm lấy nhau, hai cái trán kề bên nhau, do chiếc mũi ngăn cản nhưng đôi môi cũng không cách xa đến ba cm.

Ngô Huy cảm nhận cô gái trước mặt mình có bao nhiêu là chân thành và nhiệt tình, nhưng vì sao bản thân mình mỗi lần lại phải băn khoăn rất nhiều, không phải mình yêu cô gái đáng yêu trước mắt này rất nhiều hay sao?

Rốt cuộc nhìn quanh không có ai có thể nhìn thấy, Ngô Huy mới mạnh mẽ ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của Văn Mạn Lệ, hai người khăng khít kề bên nhau. Ngô Huy rung rung nước mắt kích động nói: “Mạn Lệ, anh thật sự rất yêu em, chúng ta kết hôn đi! Kết hôn ngay ở trong thôn này được không, tương lai có bão táp gì chúng ta cũng cùng nhau nắm tay vượt qua, không rời không bỏ, đến khi già bạc đầu!”

Văn Mạn Lệ nhìn ít khi Ngô Huy mới chủ động được một lần như vậy, thế nhưng lại có ý muốn cầu hôn, làm sao còn lo lắng điều gì, trực tiếp cười, ở khoảng cách không đến ba cm đôi môi mọng đỏ để lại một cái hôn thật sâu.

Không nhắc đến hai người đang ngọt ngào mỹ mãn hạnh phúc đó, Cổ Tiểu Nguyệt vì muốn tạo không gian riêng tư cho bạn thân ở cùng với bạn trai, nhanh chóng xoay người về phòng.

Nhưng mà ở sân trong gần phòng, đã gặp Trần Tú Mai bước ra từ trong phòng Tôn Văn Nghiễm. Hai người nhìn thấy nhau, Cổ Tiểu Nguyệt thấy Trần Tú Mai quần áo lộn xộn, trong lòng hơi ghê tởm, không nghĩ sẽ nói chuyện với Trần Tú Mai, nhanh chóng trở về phòng.

Nhưng mà, Trần Tú Mai làm sao có thể buông tha cho cô dễ dàng như vậy. Trần Tú Mai chỉ ước Cổ Tiểu Nguyệt có thể biết được bản thân mình cùng với Tôn Văn Nghiễm có biết bao tư tình, bây giờ khó khăn lắm mới có thể để Cổ Tiểu Nguyệt thấy, làm sao có thể để Cổ Tiểu Nguyệt đi dễ như vậy.

Trần Tú Mai có ý cười duyên một tiếng nói: “Ôi trời, đây không phải là Cổ Tiểu Nguyệt sao, mọi người đã làm việc về rồi sao? Hôm nay thật là mệt chết, Văn Nghiễm thật là một chút cũng không đau lòng người ta!” Vừa nói còn vừa xoa xoa eo, làm bộ như quá độ.

Hành động này của Trần Tú Mai làm cho Cổ Tiểu Nguyệt ghê tởm không thôi, cô thật sự rất muốn nói các người xảy ra chuyện gì nói ta làm cái rắm gì, một cô gái chưa chồng ở trước mặt người ta nói chuyện này cũng không biết ngại ngùng.

Nhưng mà, Trần Tú Mai chính loại phụ nữ “tam quan bất chính” có nói cũng chỉ là lãng phí nước miếng mà thôi. Cổ Tiểu Nguyệt mặc kệ cô ta, nhanh chóng nhắc chân trở về phòng.

Trần Tú Mai nhìn bóng lưng Cổ Tiểu Nguyệt, oán hận xì một tiếng khinh miệt nói: “Có gì đặc biệt hơn người chứ, làm bộ thanh cao cho ai xem! Cô chính là con hồ ly tinh, hừ hừ, tôi xem cô có còn mê hoặc Tôn Văn Nghiễm nữa hay không!”

Ngắm thờ ra, Trần Tú Mai quay về phòng bếp làm đồ ăn cho hai người sau khi đối bụng một ngày.

Sau khi trở về phòng Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy không biết nên nói gì, vừa rồi Trần Tú Mai khoe bộ dáng như vậy chính là tình huống gì chứ, chẳng lẽ cô ta cho rằng bản thân mình sẽ ghen sao? Thật đúng là ngu không ai bằng.

Cổ Tiểu Nguyệt thấy buồn bức muốn đi vào không gian hít thở không khí, nhưng bây giờ cô và Văn Mạn Lệ ở chung, nếu như mình đang từ không gian đi ra, Văn Mạn Lệ trở lại, việc đó thật sự rất không tốt.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy nên đợi buổi tối Văn Mạn Lệ đi hẹn hò với Ngô Huy, đóng cửa lại rồi vào không gian sẽ tốt, đến lúc đó nhất định phải uống đủ nước linh tuyến.

Làm việc cả một ngày, ra mồ hôi. Cô Tiểu Nguyệt tuy rằng vẫn thom tho, nhưng mà quần áo dính trên người thật không thoải mái. Cô muốn nhanh chóng đi tắm một cái, nhưng mà vẫn còn phải nấu cơm, vẫn là nên nhịn một chút, nấu cơm trước rồi tính sau.

Văn Mạn Lệ cùng Ngô Huy ở bên ngoài rất lâu, hai người cũng không thân mật quá độ, nên dừng thân thiết lại, chỉ chờ thời gian tốt đẹp của buổi tối.

Ngô Huy một mình trở về phòng, để lại hai chị em nói chuyện riêng. Cô Tiểu Nguyệt đột nhiên cả kinh nói: “Gi, cậu muốn thành thân cùng Ngô Huy?” Văn Mạn Lệ biết rằng Cô Tiểu Nguyệt sẽ phản ứng lại như vậy, nên lơ đãng nói: “Đúng vậy, có được không, tớ cùng anh Huy sẽ thành thân ngay tại thôn Miêu Thạch này, ngày mai chúng mình sẽ đến nhà trưởng thôn báo cáo, trực tiếp đi đến Phòng Tư Pháp đăng ký đi! Ha ha!”

Cô Tiểu Nguyệt biết tình cảm của hai người tốt, mỗi ngày dính như keo sơn, nhưng cũng không nhanh đến mức này chứ! Hai ngày mới tiếp xúc chưa đến ba ngày, đã muốn kết hôn, tốc độ này làm cho Cô Tiểu Nguyệt không có cách nào thừa nhận.

Nhìn Văn Mạn Lệ ngọt ngào tươi cười, Cô Tiểu Nguyệt vẫn khuyên nhủ: “Mạn Lệ à, cậu không lo lắng sao, cậu và anh Huy gặp nhau còn chưa đến ba ngày đây, dùng một cái kết hôn, chuyện về sau cậu đã nghĩ tới chưa?”

Văn Mạn Lệ kiên định nói: “Tiểu Nguyệt à, tớ biết cậu muốn tốt cho tớ. Tuy rằng tớ mới gặp anh ấy chưa đến ba ngày, nhưng bọn tớ cho nhau cảm giác giống như đã gặp ba năm, hai người tâm ý tương thông, yêu thương lẫn nhau, như vậy không được sao? Chỉ cần người yêu ở bên nhau, về sau mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, bọn mình cũng có thể vượt qua!”

Biết lòng Văn Mạn Lệ sắt đá như vậy, Cô Tiểu Nguyệt cũng không tiếp tục khuyên can nữa, chỉ có thể chúc phúc nói: “Cậu đã nghĩ như vậy, tớ cũng chỉ có thể chúc phúc cho hai người! Mạn Lệ, hai người nhất định phải hạnh phúc, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều phải cẩn thận suy nghĩ tới giây phút kiên quyết này. Cuộc sống càng ngày càng tốt, chỉ cần những người yêu nhau có thể ở bên nhau, như vậy trên đời đã không có chuyện gì có thể sánh bằng rồi!”

Văn Mạn Lệ ôm Cô Tiểu Nguyệt nói: “Cảm ơn cậu, Tiểu Nguyệt, tớ biết cậu nhất định sẽ ủng hộ tớ. Tớ quyết định như thế này không phải vì xúc động, tớ biết anh Huy là người đáng để cho tớ phó thác, đáng để cho tớ yên tâm trao thân!”

Ôm lại Văn Mạn Lệ, Cô Tiểu Nguyệt có chút thương cảm nói: “Được được, tớ biết, Mạn Lệ, chỉ là tớ có chút luyến tiếc cậu. Về sau cậu sẽ ở cùng Ngô Huy, chỉ còn mình tớ cô đơn thôi!”

Văn Mạn Lệ buông Cô Tiểu Nguyệt ra buồn cười nói: “Cậu sao có thể nói câu này chứ, cậu làm sao có thể cô đơn được? Tớ cùng với anh Huy cười nhau, không phải cũng chỉ ở phòng bên thôi sao, mấy người chúng ta vẫn ở cùng một chỗ! Hơn nữa còn có anh chàng si tình Lý Quang Hoa đang chờ, cậu chỉ cần gạt đầu một cái, người ta chỉ hận không thể nhanh chóng cướp cậu mang về ấy chứ! Ha ha”

Vừa nhắc đến Lý Quang Hoa, trong lòng Cô Tiểu Nguyệt thấy ngọt ngào. Cô liếc mắt nhìn Văn Mạn Lệ một cái nói: “Nói bậy bạ gì đó, anh Quang Hoa đâu có nôn nóng như cậu nói chứ!”

Văn Mạn Lệ nhìn Cô Tiểu Nguyệt xù lông, trêu ghẹo nói: “Ôi trời ơi, cô ấy thật sự là trọng sắc khinh bạn đó, người ta thế nhưng nói thật đã bị cô ấy phê bình rồi, chuyện cưới xin chắc cũng không phải chờ quá lâu đâu!”

Cô Tiểu Nguyệt cười hề hề, chọc chọc Văn Mạn Lệ, Văn Mạn Lệ bị nhột cười ha hả, trái phải trốn tránh, hai người trong phòng nhỏ tràn ngập tiếng cười.

Ngô Huy trở về phòng vui vẻ không nói được, anh nghĩ đến chuyện những ngày sau có thể sống cùng người yêu, trong lòng kích động phui đất cát trên người. Anh nhìn chăn chiếu sạch sẽ trên giường, tưởng tượng mỗi đêm giải nhân sẽ cùng mình chung chăn gối, trên người bỗng chốc lửa nóng không thôi, anh thật sự rất chờ mong.

Phía bên này, Lý Quang Hoa vui vẻ về đến Lý gia. Mẹ Lý cùng Lưu Diễm Phương chạy tới hỏi mọi chuyện. Mẹ Lý sốt ruột nói: “Con trai, hôm nay mọi chuyện thế nào, cô Cổ kia đối với con như vậy, con cảm thấy cô ấy có tình cảm gì với con không!”

Lý Quang Hoa kích động nói: “Mẹ, hôm nay con thật sự vui lắm! Tiểu Nguyệt nói bằng lòng cho con một cơ hội theo đuổi cô ấy, con tin tưởng chỉ cần con thật tình, một ngày nào đó cô ấy sẽ nhận lời! Ha ha!”

Lý Quang Hoa ngây ngô chọc cười Lưu Diễm Phương, cô lôi kéo mẹ Lý đang còn muốn tiếp tục hỏi nói: “Mẹ, việc này cũng sắp thành, mẹ nhìn bộ dạng phấn khởi của Quang Hoa đi, nhất định cô gái Cổ đối xử với chú ấy rất tốt! Nhà chúng ta không lâu nữa sẽ có việc vui, mẹ chờ uống trà của con dâu mới đi! Nhưng mà đến lúc đó, mẹ cũng không được chỉ xót em dâu, coi nhẹ con, đến lúc đó con không đồng ý đâu đó”.

Mẹ Lý cười nói: “Con đó, lớn như vậy còn ghen tỵ với em dâu còn chưa vào cửa, thật là, mặc kệ về sau ai gả vào Lý gia chúng ta mẹ cũng xót nhất là con được chưa!”

Cả nhà vui vẻ hớn hờ, quả nhiên, sau khi Lý Lương Đồng cùng với Lý Quang Minh trở về nhà, biết được tin tức này, cũng vui vẻ không thôi. Cũng chỉ có Lý Hà Hoa còn tính toán, quyết định nhất định phải tìm cơ hội thử chị dâu tương lai này.

Cô Tiểu Nguyệt còn không biết bản thân mình sắp gặp phiền phức, cô đang ở trong phòng bếp nấu bữa tối đại tiệc vì Văn Mạn Lệ. Tuy rằng chỉ có

khoai tây cùng với cải trắng, nhưng mà, Cổ Tiểu Nguyệt đã vụng trộm bỏ thêm nước Linh Tuyền, xem như là cho Văn Mạn Lệ và Ngô Huy một món quà tân hôn đi!

Ha ha, đêm nay thật đúng là tình cảm mãnh liệt thiêu đốt cảnh đẹp! Cổ Tiểu Nguyệt tưởng tượng Văn Mạn Lệ cùng với Ngô Huy qua đêm nay chuyện tốt sẽ thành, trong lòng buồn cười không thôi, không biết ngày mai có thể thấy điều gì vui hay không. Ừm, nhất định ngày mai phải hỏi một chút Văn Mạn Lệ xem đêm tân hôn có tư vị thế nào, ha ha!

Cổ Tiểu Nguyệt trong đầu đều là suy nghĩ đen tối, chỉ trong chốc lát hai món mặn một món canh đã làm xong, đương nhiên là canh củ cải rau dại, khá khá! Ba người ngồi vây quanh, Văn Mạn Lệ và Ngô Huy thiếu chút là nuốt luôn đầu lưỡi của mình, đồ ăn quả thật quá ngon rồi.

Văn Mạn Lệ khó tin nhìn Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt à, cậu làm thế nào vậy, nguyên liệu nấu ăn đơn giản như vậy, làm sao có thể làm ra món ngon thế. Cậu quả thật quá tuyệt vời, tớ thật sự yêu cậu chết mất! Về sau nếu cậu gả cho Lý Quang Hoa bọn tớ phải làm sao, sẽ không thể mỗi ngày đều được ăn ngon như vậy”.

Nhìn Văn Mạn Lệ giống như trẻ con, Cổ Tiểu Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Cậu nói lung tung gì vậy, tớ cũng không giống người ta tổ chức cưới chui như vậy, ôi trời, bạn tốt của tớ mới tở đã chịu không nổi rồi!”

Một câu nói này, khiến Ngô Huy đỏ mặt, Văn Mạn Lệ kiêu ngạo nói: “Cưới chui làm sao chứ, cậu nếu muốn cũng có thể. Chỉ cần cậu đáp ứng, người ta là ước không được đấy!”

Đến phiên Cổ Tiểu Nguyệt đỏ mặt, cô oán trách nói: “Ăn cơm cũng không ngăn được miệng của cậu, nhanh ăn xong đi, đêm nay của hai người là một phút đáng giá ngàn vàng đấy, không cần chậm trễ, tránh cho Ngô Huy sốt ruột”.

Nghe đến đây, Ngô Huy trực tiếp bị sặc, Cổ Tiểu Nguyệt thật quá cường hãn, lời này nói trước mặt vợ chồng son, cũng quá vô lương rồi.

Một bữa cơm vô cùng náo nhiệt, phía bên này, Trần Tú Mai cũng bụng đồ ăn đến phòng Tôn Văn Nghiễm. Như trước đóng cửa phòng chắc lại, cười hề hề nhìn Tôn Văn Nghiễm đang nằm trên giường, nghĩ đến chuyện tốt lại tiếp tục vào buổi tối!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Editor: Hoàng Lão Tà

Trong phòng Cổ Tiểu Nguyệt muốn tắm rửa phải tự nấu nước, sau đó pha với nước lạnh để tắm rửa. Có một thùng tròn bằng gỗ, chính là thứ mà Cổ Tiểu Nguyệt và Văn Mạn Lệ dùng để tắm rửa.

Lu nước trong nhà bếp, mỗi sđangs Ngô Huy đều chịu khó đồ đầy, nước uống và nước rửa mặt của ba người đều lấy từ trong chum. Tuy rằng như vậy không thuận lợi nhưng mà mỗi ngày có thể tắm rửa bằng nước ấm đó đã là chuyện rất hạnh phúc. Bản thân Ngô Huy vẫn tắm riêng, ngại ngừng dùng chung thùng gỗ với hai cô gái.

Biết Văn Mạn Lệ cùng với Ngô Huy sẽ hoàn thành chuyện tốt. Cổ Tiểu Nguyệt quyết định nấu nước nhiều hơn, đem Văn Mạn Lệ tắm cho đầy hương, làm cho bọn họ có một đêm tân hôn tốt đẹp.

Sau khi ăn cơm xong, Ngô Huy phụ trách rửa chén, Cổ Tiểu Nguyệt giúp Văn Mạn Lệ dọn dẹp, sau đó rời khỏi phòng đi hái hoa. Cô muốn lấy cánh hoa cho Văn Mạn Lệ tắm, mặt khác lại nhò vào trong nước tắm hai giọt nước linh tuyền, cam đoan có thể làm cho Ngô Huy bị mê học đến mức không dùng được.

Mà bên này, sau khi Lý Quang Hoa về nhà, cả nhà ăn cơm nước xong, Lý Quang Hoa liền vội vàng tắm nước lạnh. Nếu không sợ gai nhân ngữ thấy mùi mồ hôi trên người mình, anh muốn sau khi ăn cơm xong có thể rời khỏi nhà.

Mang tâm tình kích động, Lý Quang Hoa đi thẳng đến chỗ cách phòng Cổ Tiểu Nguyệt không xa. Lúc này chỉ thấy Cổ Tiểu Nguyệt vui vẻ xách cái giỏ đang muốn ra ngoài.

Lý Quang Hoa cười ra đón nói: “Tiểu Nguyệt em muốn đi đâu, anh đưa em đi!” Lời này nếu là Tôn Văn Nghiễm nói ra Cổ Tiểu Nguyệt nhất định không thêm đề ý trực tiếp chạy lấy người, Nhưng ai mượn đứng trước cô lại là tên gốc Lý Quang Hoa chứ!

Có thể nói là trong mắt tình nhân hóa Tây Thi, Cổ Tiểu Nguyệt cảm giác Lý Quang Hoa lúc này đẹp trai vô cùng. So với ban ngày, anh đã đổi chiếc áo màu đen ngắn tay, chiếc quần màu xanh. Tóc ngắn màu đen có chút ướt, cả người nhìn thanh xuân dào dạt cao lớn uy mãnh.

Nhìn về phía người trong lòng cười ngọt ngào, Cổ Tiểu Nguyệt nhanh nhẹn nói: “Chuyện là, em muốn đi vào núi lấy chút cánh hoa, anh khẳng định muốn đi sao?”

Vì người trong lòng cười xinh đẹp, giờ phút này cho dù Lý Quang Hoa có đi xuống địa ngục, khẳng định mày anh cũng không nhăn một chút mà đồng ý.

Mang theo tên ngọc Lý Quang Hoa đi lên đường nhỏ phía sau núi, tâm tình Cổ Tiểu Nguyệt rất tốt. Lý Quang Hoa nhìn chiếc rổ trong tay Cổ Tiểu Nguyệt, không hiểu nói: “Tiểu Nguyệt, sao trẻ như vậy còn muốn đi hái hoa. Một mình em con gái rất nguy hiểm, về sau nếu như muốn đi, nhất định phải kêu anh, anh sẽ bảo vệ em”.

Có một người khỏe mạnh đi cùng, Cổ Tiểu Nguyệt cảm thấy yên tâm hơn. Chính cô sợ dĩ dám lên núi hái hoa là vì ý vào có không gian bảo vệ. Nhưng mà Lý Quang Hoa đã đến, vẫn cho cô cảm giác vô cùng an toàn.

Đối diện ánh mắt chờ đợi của Lý Quang Hoa, Cổ Tiểu Nguyệt cười gật đầu nói: “Tốt, có anh Quang Hoa làm bạn, em cái gì cũng không sợ, hi hi!”

Lời nói của Cổ Tiểu Nguyệt giống như hòn đá nhỏ quăng vào trong nội tâm bình tĩnh của Lý Quang Hoa, vốn dĩ ánh mắt chờ đợi đã biến thành lòng lạnh. Anh cố gắng áp chế nội tâm bất đầu rạo rực, mạnh mẽ gật đầu nói tốt.

Sau đó, anh đem Cổ Tiểu Nguyệt bảo vệ ở sau lưng,

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

đọc đường đi lại giảng giải một vài chuyện thú vị trong núi. Hai người trẻ tuổi đùa giỡn trên đường đi, cũng hái được một rổ hoa dại.

Gần tới phòng Cổ Tiểu Nguyệt, Lý Quang Hoa tràn ngập tiếc nuối nói: “Tiểu Nguyệt, anh nhìn em về phòng, rồi sẽ đi!” Cổ Tiểu Nguyệt cũng không muốn cùng Lý Quang Hoa tách ra, chỉ là tới nay chuyện thành thân của Văn Mạn Lệ vẫn quan trọng hơn, nên cười nhìn Lý Quang Hoa một chút rồi cầm rổ đi vào phòng.

Nhìn bóng lưng giai nhân, Lý Quang Hoa nhìn không được mở miệng nói: “Tiểu Nguyệt, sáng mai anh tới chờ em, chúng ta sẽ cùng nhau đi làm”.

Ánh sáng chạng vạng, nhìn không thấy rõ Lý Quang Hoa, nhưng mà ánh mắt sáng rực kia lại rất rõ ràng. Trong lúc này Cổ Tiểu Nguyệt có một xúc động rất mãnh liệt, cô thật muốn nhào vào lòng Lý Quang Hoa vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không xa rời nhau.

Chỉ là, suy nghĩ đến tình huống này, Cổ Tiểu Nguyệt nẩy ra rồi lại nhìn xuống, nhìn ánh mắt lóe sáng của Lý Quang Hoa, Cổ Tiểu Nguyệt mỉm cười đồng ý.

Có thể nói là cười khuyñh quốc khuyñh thành, Cổ Tiểu Nguyệt cười làm tan đi sự nóng nực, lo lắng của Lý Quang Hoa. Trong thời tiết nóng bức như vậy lại giống như một cơn gió lạnh thổi vào nội tâm khô nóng. Lý Quang Hoa cảm thấy cả người sảng khoái không thôi, bây giờ cho dù có người bắt anh chạy ngàn thước, anh cũng không thờ dốt lấy một cái.

Rốt cục, bóng giai nhân đã hoàn toàn biến mất, Lý Quang Hoa vẫn không đành lòng rời đi. Nhưng mà, biết bản thân nếu ở lại đây người ngoài nhìn thấy sẽ nói không tốt về Cổ Tiểu Nguyệt, nên bắt buộc dĩ phải về nhà.

Lúc này, trong phòng bếp nước cũng đã ấm, Ngô Huy đã kích động nấu nước ấm cho Văn Mạn Lệ tắm. Văn Mạn Lệ nhìn Cổ Tiểu Nguyệt đã trở lại, oán trách nói: “Tiểu Nguyệt, đã trẻ như vậy, một mình cậu đi nơi nào, thật không an toàn!”

Cổ Tiểu Nguyệt cười hi hi, đưa rổ hoa trong tay tới trước mắt Văn Mạn Lệ nói: “Nhìn này, tớ đi nhặt cánh hoa cho cậu. Hôm nay nhất định tớ sẽ biến cậu thành vô cùng xinh đẹp, để cậu có một đêm tân hôn khó quên!”

Văn Mạn Lệ nhìn rổ hoa trong tay Cổ Tiểu Nguyệt, cùng với khuôn mặt trên đầu của bạn tốt, bỗng chốc ngại ngần đứng lên. Sắc mặt đỏ hồng nói: “Tiểu Nguyệt, ai cần mấy thứ này chứ, cậu cầm đi, tớ không cần!” Nói xong liền chạy vào trong phòng.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Văn Mạn Lệ khó khăn lắm mới ngượng ngùng một lần, trong lòng đắc ý không thôi. Xem ra mỗi người phụ nữ trong đêm tân hôn cũng đều kích động và lo lắng.

Đem cửa sổ và cửa chính đóng lại, Cổ Tiểu Nguyệt đã sớm đem các cánh hoa đã được rửa sạch ở vùng núi Thanh Tuyền ném vào thùng gỗ đang bốc hơi nóng. Trong phút chốc trong nước ấm đã truyền ra hương hoa, hương hoa khắp trong phòng làm cho người ta ngửi thấy vui vẻ thoải mái.

Nhân lúc Văn Mạn Lệ đang bỏ nhào ở trên giường, Cổ Tiểu Nguyệt nhanh chóng nhỏ vào vài giọt nước Linh Tuyền. Văn Mạn Lệ dần bị mùi này hấp dẫn, bất chấp ngượng ngùng chạy đến bên cạnh thùng gỗ, nhìn thùng gỗ ấm nổi lên những cánh hoa đủ màu vô cùng xinh đẹp.

Văn Mạn Lệ vui sướng ôm Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt, cậu thật quá tốt. Cánh hoa này tắm thật sự rất đẹp, rất thơm, hi hi. Tớ rất thích!”

Cổ Tiểu Nguyệt rất vui vẻ, dù sao đây cũng là tân hôn của Văn Mạn Lệ, duy trì tâm tình tốt đẹp đương nhiên là rất quan trọng rồi! Cô để cho Văn Mạn

Lệ nhanh chóng tới tắm rửa, tranh thủ đem mình tắm đầy hương, mê chết tên gốc Ngô Huy.

Bộ dạng Văn Mạn Lệ xấu hổ, Cổ Tiểu Nguyệt nhìn buồn cười không thôi. Hai người đều là con gái, hơn nữa còn là bạn tốt, cho nên Cổ Tiểu Nguyệt ở bên cạnh giúp kỳ lưng.

Nhưng mà, làn da Văn Mạn Lệ rất tốt, tắm rửa trong nước rất trắng, đáng người lỗi lờ rất đẹp. Tên nhóc Ngô Huy coi như nhặt được vàng rồi.

Văn Mạn Lệ hưởng thụ trong thùng gỗ, mang theo chút không tự tin nói: “Tiểu Nguyệt, cậu nó xem tớ như vậy thật không có vấn đề gì chứ, anh Huy liệu có thích cơ thể của tớ không?”. Nói xong hai chữ cuối cùng, cả người Văn Mạn Lệ đều trở nên hồng.

Cổ Tiểu Nguyệt biết cô gái này đang thẹn thùng, cô buồn cười nói: “Cậu đó, nghĩ chuyện gì vậy, cậu cũng không để ý xem bộ dạng Ngô Huy si mê cậu như vậy. Cho dù cậu có như thùng phi, chân voi trong mắt người ta cậu cũng đẹp như tiên. Huống chi đáng người cậu đẹp như vậy, còn phải lo lắng cái gì?”

Nghe Cổ Tiểu Nguyệt an ủi, Văn Mạn Lệ nở nụ cười, cô che khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “VẬY Ờ, SAO TỚ LẠI NGHĨ ĐẾN CHUYỆN NÀY RỒI. THẬT LÀ, TIỂU NGUYỆT BÂY GIỜ TỚ RẤT KHÂN TRƯNG, TÌM ĐÁP THÌNH THỊCH, LÀM SAO BÂY GIỜ?”

Cổ Tiểu Nguyệt luôn coi Văn Mạn Lệ giống như em gái ruột của mình, cô gái nhỏ này mới mười sáu tuổi đã gả cho Ngô Huy, mới quen trong ba ngày. Tuy rằng biết Ngô Huy là người đàn ông tốt đáng tin cậy. Nhưng Cổ Tiểu Nguyệt vẫn đau lòng, đêm tân hôn cha mẹ cũng không ở bên cô gái gốc này.

Vô cùng dịu dàng, Cổ Tiểu Nguyệt vuốt đầu Văn Mạn Lệ nói: “Cô gái gốc, có gì mà khân trương. Người cậu gả là người đàn ông tốt, hơn nữa là người rất yêu cậu, cậu cũng yêu người đó. Để mình ở bên một người đàn ông như vậy, cậu có gì phải lo lắng chứ! Thoải mái đi, tin tưởng tớ, gả cho Ngô Huy cậu nhất định sẽ hạnh phúc!”

Bạn tốt an ủi, giống như mẹ dịu dàng an ủi lại tâm tình sợ hãi của Văn Mạn Lệ. Cô không khỏi chờ mong giây phút tốt đẹp ban đêm, chờ mong có thể hoàn toàn cùng Ngô Huy khẳng khái.

Ngô Huy cũng tỉ mỉ tắm rửa bản thân sạch sẽ, một lát nữa sẽ là thời khắc của người một nhà. Cô gái bản thân mình yêu khấn sâu sắp trở thành người của mình, hai người bọn họ về sau sẽ gần nhau cả đời. Về sau mưa gió cùng nhau vượt qua, gắn bó lẫn nhau, cho đến khi đầu bạc.

Không giống với sự e lệ cùng chờ mong của hai người, Tôn Văn Nghiễm có thể coi là để bản thân rơi vào trong hồ rồi. Trần Tú Mai vừa mới com nước xong còn chưa để bản thân mình nghỉ ngơi, nữ nhân này đã nổi lên mỹ nhân kế. Luôn luôn trêu chọc Tôn Văn Nghiễm, Tôn Văn Nghiễm thật sự đau cũng vui vẻ, không, phải nói là một cũng vui vẻ!

Trần Tú Mai xuất tất cả vốn liếng, cô hôm nay sẽ để cho Tôn Văn Nghiễm đối với cô trọn đời khó quên. Bản thân nội tâm vô cùng vô tận, cô hy vọng Tôn Văn Nghiễm luôn luôn bị bản thân Trần Tú Mai tận tình vận động, tận tình kêu to, cô muốn đem ủy khuất mấy năm nay toàn bộ giải phóng ra.

Hai bên phòng ở cách xa nhau, may mắn Cổ Tiểu Nguyệt đang ở trong phòng, hơn nữa đóng cửa sổ, bằng không nghe được âm thanh tà mị của Trần Tú Mai nhất định là ghé tai đến mức phải nhả ra!

Tôn Văn Nghiễm nằm ở trên giường, động ngón tay khí lực cũng không có, hần cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, khẳng định phải chết trong tay Trần Tú Mai. Cái cô gái này quả thật quá điên cuồng, thân thể hần không thể làm cô ăn no.

Xem biểu tình mê loạn hưởng thụ của Trần Tú Mai, Tôn Văn Nghiễm nhịn không được cầu xin nói: “Tú Mai hôm nay nghỉ ngơi đi, anh đã mệt mỏi, về sau lại tiếp tục có được không?”

Trần Tú Mai đang vui mừng, làm sao có thể biết Tôn Văn Nghiễm đang nói cái gì, chỉ là dựa vào bản thân mình rung đùi đắc ý, trái phải lắc lư.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Năm 1973 – Nguyệt Tân Đan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.